

SERIE VÂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Singură
până sâmbătă

CATHERINE
BYBEE

SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE“

Karen Jones este căsătorită cu starul hollywoodian Michael Wolfe, dar ea este cea nevoită zi de zi să fie o bună actriță și să joace rolul soției iubitoare și fericite. Cu un an în urmă, Karen a acceptat o căsătorie de conveniență cu faimosul actor, pentru a pune punct zvonurilor legate de viața lui personală. Acum, divorțul planificat se apropie, aducând pentru Karen cele cinci milioane de dolari asupra cărora cei doi au convenit la început, și ambii soți își doresc ca relația lor să se încheie fără scandal. Însă când chipeșul ei cumnat apare în viața lor și îi cucerește inima, lucrurile se complică brusc – spre deliciul presei și al vânătorilor de senzațional.

Fermecătorul Zach Gardner apare neinvitat la petrecerea de aniversare a unui an de căsătorie a lui Michael cu Karen, hotărât să o cunoască, în sfârșit, pe soția pe care Mike a ținut-o departe de ochii familiei. Însă încă de la prima interacțiune între Zach și Karen sar scânteii. Când faimosul cuplu decide să viziteze întregul clan Gardner, Karen se vede nevoită să facă față asaltului de întrebări din partea membrilor familiei lui și să păstreze secretul lui Michael – inclusiv față de Zach, bărbatul care ar putea fi adevărata dragoste a vieții ei.

#1 Amazon Contemporary Romance Bestseller

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și Amazon. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-4121-2

9 786063 134121

capitolul 1

După un an în care fusese soția lui Michael Wolfe, Karen nu se feri când bărbatul apărură în spatele ei, mâinile îi alunecară pe talia ei și o sărută pe gât.

– Aici erai.

Tânăra zâmbi, privindu-i fața chipeșă, și oftă. Chiar era unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care îi întâlneau vreodată. Păcat că era homosexual.

– Nu mă ascundeam, zise ea și se rezemă de el, de dragul celor care îi priveau.

– Masa o să fie servită în treizeci de minute.

Îndeplineau partea domestică foarte bine, mai bine decât majoritatea cuplurilor căsătorite, care își spusese jurămintele pe termen lung.

– Mă duc să mă asigur că e totul pregătit.

Bărbatul o sărută pe creștet înainte ca ea să se scuze de lângă prietenii cu care vorbise și să se îndrepte spre casă. Karen se plimba printre invitații de la petrecerea aniversară de un an a ei și a lui Michael și saluta pe nume oameni care făceau parte din elita Hollywoodului. Se întrebă dacă aceeași mulțime avea să fie prezentă peste șase luni, la petrecerea lor de divorț. Știa, fără nici o îndoială, că numele ei avea să fie scos de pe listele automate, în timp ce al lui Michael avea să rămână. Asta se întâmpla când urma să divorțezi de unul din cele mai căutate nume ale industriei. Numai câțiva oameni din încăpere se așteptau la divorț. Restul aveau să afle la momentul potrivit, din tabloide sau știrile despre divertisment.

Casa cu influențe spaniole se afla în Beverly Hills și avea o priveliște încântătoare asupra orașului. La petrecere erau peste două sute de invitați, ceea ce testa limitele locului. Din fericire însă, vremea din sudul Californiei

le oferea o seară caldă, iar invitații puteau socializa și în casă, și în afara ei.

Karen se plimbă printre ei, oprindu-se să accepte una sau două îmbrățișări false à la Hollywood, și se îndreaptă apoi spre bucătărie. Cea care se ocupa de furnizarea mâncării stătea în centrul haosului, dădea ordine și își punea în mișcare angajații cu tonuri joase și priviri ascuțite.

- Vera, cum merg lucrurile?

- Totul e pregătit pentru ora de vârf, doamnă Wolfe.

Karen nu corecta niciodată folosirea numelui soțului ei, deși nu și-l schimbase niciodată legal pe al ei.

- Și vinul?

Vera înălță capul și zâmbi.

- Exact cum a ales soțul tău.

- Bine.

- Am avut însă o mică problemă cu cantitatea.

Karen se încruntă. Pentru ea nu conta, însă preferințele lui Michael erau fine.

Vera continuă să zâmbească, însă Karen îi putut citi emoțiile în ochi.

- Nu a fost disponibil. Poate ai vrea să vezi tu ce am ales.

- Sigur.

Karen merse în spatele Verei în timp ce ieșeau pe ușa din spate a casei, spre camionul de catering, unde Vera îi ceru unuia dintre angajați să deschidă o cutie din lemn. Înăuntru erau șase sticle de Pinot Noir, toate cu etichete elegante și prezentate așa cum trebuia. Însă Karen învățase un lucru după ce trăise cu un cunosător de vinuri - și anume, că etichetele nu erau mereu cel mai bun indiciu pentru ce era înăuntru. Știa gustul lui Michael și nu ezită să ia o decizie în numele lui.

- Nu mi-e familiară eticheta.

Vera clătină scurt din cap.

- Nici o problemă.

Luă un tirbușon din șorț și scoase dopul unei sticle. Făcu apoi un semn, și unul dintre angajați îi dădu un pahar.

Vera turnă vinul și îi întinse paharul lui Karen, să guste.

În perioada pe care Karen și Michael o petrecuseră în Franța, tânăra învățase destule despre vin cât să treacă o simplă degustare. Învârti vinul în pahar și nu observă nici o problemă la culoarea lichidului. Adevărul era că mereu considerase această parte a degustării a doua cea mai inutilă parte. Vinurile roșii erau roșii și cele albe – mereu albe. Karen ridică paharul la nas, simți o nuanță de citrice și fructe de pădure și apoi gustă.

Plin și dulce. Nu era nevoie să-l scuipe. Din punctul ei de vedere, scuiparea vinului era cea mai inutilă parte a degustării vinului. Nu avea nici un sens să scuipi un vin care era bun.

– Merge, îi spuse Verei, care părea să-și țină răsuflarea. Ai grijă ca primele sticle servite să fie ce a comandat Michael.

Vera încuviință scurt și făcu un semn cu mâna, în timp ce angajații luă ră sticlele ca să le ducă în casă. Cele două femei se întoarseră ca să meargă înăuntru, când o siluetă se apropie de ele din spate.

– Doamnă Wolfe?

Cu un zâmbet exersat, Karen se întoarse și uită să respire. Părul de pe brațe i se ridică, în timp ce un amestec de senzații îi călători pe piele. Bărbatul înalt, cu păr șaten și ochi albaștri pătrunzători avea ceva familiar. Maxilarul lui era bine definit, ca al lui Michael, și avea o barbă de o zi, ceva ce Michael purtase pentru unele roluri, deși mereu prefera să se bărbiească.

Faptul că se gândi la Michael îi aduse imaginea acestuia în minte, și își dădu seama că era posibil ca bărbatul din fața ei să fie dublura lui. Doar că ochii acestuia nu zâmbeau și pe față nu i se citea un zâmbet relaxat. Ceva ascuns în privirea lui o făcu să se oprească. Acest bărbat era superb, și corpul ei reacționa la el cu o intensitate pe care ea nu o crezuse posibilă. Poate asta simțeau femeile care îl priveau pe Michael, iar ea nu. Acest fior sălbatic

al descoperirii, care ducea la posibilități pe care numai marele ecran le putea împlini.

În loc să se lase copleșită de imaginație, Karen își puse o mână pe stomac și încercă să pară neafectată.

- Te cunosc?

Bărbatul cu ochi albaștri, întruchiparea sex-appealului, se apropie de ea. Fu nevoie de ceva efort din partea lui Karen ca să nu se miște.

Simțindu-i neliniștea, bărbatul se opri, uitându-se în jur, ca și cum tocmai ar fi observat angajații care se agitau și invitații care soseau în spatele lui. Apoi, spuse simplu:

- Zach Gardner.

Karen își păstră zâmbetul pe buze. Numele îi suna vag familiar. Amintirile i se plimbară prin minte, până când tânăra reuși să se concentreze.

- Fratele lui Michael? șopti ea.

Zach încuviință scurt și își plimbă privirea pe silueta ei. Când ochii li se întâlniră din nou, bărbatul își mască gândurile, zâmbi și spuse:

- Și tu ești soția pe care nici unul dintre noi n-a întâlnit-o.

Karen nu era afectată de prea multe lucruri. Își jucase rolul de soție a lui Michael sub privirea atentă a diverși paparazzi, a producătorilor, a actorilor și a fanilor, însă bărbatul acesta avea asupra ei un efect pe care nimeni nu-l mai avusese. O făcu să pună sub semnul întrebării decizia de a se căsători.

Karen făcu un pas în față și ignoră expresia încrunțată de pe fața lui Zach.

- Nu știam că vei veni.

- Deci știi că Mike are o familie.

- Bineînțeles.

Nimeni nu îi spunea Mike lui Michael. Cumva, familia îi reamintește mereu de unde vii.

Karen se fâstăci sub privirea lui, și ceva din ochii bărbatului ezită. Era ca și cum acesta își dădea seama că era tăios și că o învinovăța pentru absența fratelui lui. Însă

Karen știa că Michael nu mai era atât de apropiat de familia lui.

- A avut un an plin.

Karen inventă această scuză pentru Michael, deși era conștientă că o parte din motivul pentru care familia lui nu fusese implicată în această căsătorie era faptul că uniunea lor nu era menită să dureze. Înșelătoria lui era menită pentru Hollywood, nu pentru familia lui. De fapt, Karen se așteptase oarecum să apară careva din familie mai devreme sau mai târziu.

- Toată lumea e ocupată.

Asta însemna că lui Zach nu îi păsa de programul lui Michael sau de scuzele lui. Asta era treaba lui Michael, iar Karen nu voia să intervină între el și familia lui.

- Sunt sigură că Michael o să fie bucuros să te vadă.

Karen trecu pe lângă Zach, pentru a-l conduce înăuntru.

- Se pare că nu mi-am ales momentul bun.

Ar fi fost ușor pentru Karen să sugereze că vizitele neașteptate și neanunțate nu prea picau într-un moment bun, dar se abținu.

- În nici un caz.

Cum nu se mai întâlniseră până atunci și nu știa sigur dacă Zach îi cunoștea numele, femeia întinse mâna.

- Apropo, eu sunt Karen.

Zach îi luă mâna într-a lui, și un fior neașteptat și fierbinte străbătu brațul tinerei. Abia *asta* nu era o sincronizare bună.

Un fior de atracție era în regulă, dar nu cu fratele soțului ei temporar. Asta nu era deloc în regulă!

Surprinderea se putu citi în ochii lui Zach înainte ca acesta să-și tragă mâna.

- Simt că îți datorez scuze.

- Pentru ce?

„Pentru că te-ai purtat ca un nemernic tăios, chiar dacă unul al naibii de sexy?” Da, poate îi datora niște scuze.

- Sunt puțin șocat să găsesc o persoană reală în spatele pozelor pe care le-am văzut cu toții.

- O persoană reală spre deosebire de...

Zach ridică din umeri.

- Fratele meu e văzut cu cineva nou la fiecare premieră de film. Cred că am presupus cu toții că nu ești reală, dar constat acum că m-am înșelat. Asta nu-mi scuză grosolănia. Problema mea e cu fratele meu, nu cu tine.

Karen simți cum un zâmbet cald îi luminează fața, și ceva din privirea lui Zach se împlânzi.

- Asta a fost o scuză?

- Cam trasă de păr, dar da.

Zach și Michael aveau asta în comun: abilitatea de a-și cere scuze fără să spună asta efectiv. Însă Michael se pricepea ceva mai bine.

- Îți accept scuzele. Acum, haide, Zach, să mergem să-l găsim pe fratele tău.

Karen nu lăasă loc de discuții când trecu de el și intra în casă.

Câteva capete se întoarseră când cei doi intrară în bucătărie. Karen se întreabă dacă angajații credeau că bărbatul era geamănul lui Michael sau dublura lui, lucru care i-ar fi ieșit, cu ușurință, lui Zach. Dacă Karen își amintea bine, Zach era mai mare decât Michael cu cel puțin un an. Mai aveau o soră mai mare și alte două surori mai mici. Toți încă locuiau în orașelul din Utah în care Michael crescuse și din care plecase la scurt timp după liceu.

Samantha, prietena și uneori colega lui Karen, îi ieși în cale.

- Aici erai. Michael te caută.

Samantha îi aruncă un zâmbet lui Zach.

- Și noi îl căutăm. Samantha Harrison, el e Zach Gardner, fratele lui Michael.

- Bineînțeles. E greu de ratat asemenea.

Samantha dădu mâna cu el.

- O plăcere.

Cuvintele lui erau seci, ca și cum singurul lucru pe care și l-ar fi dorit era să dispară.

- Unde l-ai văzut ultima oară pe Michael?

- În grădină. Hai să-ți arăt.

Recunoscătoare pentru prezența Samanthei, Karen îi aruncă lui Zach zâmbetul ei exersat și îl conduse prin casă, în grădina în care se aflau și mai mulți invitați, care îl priveau pe nou-sosit.

Michael stătea cu spatele la ei.

Karen îl atinse pe umăr și îi atrase privirea, înainte ca bărbatul să se uite dincolo de ea.

- Michael, uite peste cine am dat.

Confuzia se amestecă pentru o fracțiune de secundă cu recunoașterea, apoi se petrecu cel mai surprinzător lucru. Michael își pierdu puțin cumpătul.

- Dumnezeuule, Zach!

Karen se uită cum cei doi bărbați își zâmbesc, dau mâna și se îmbrățișează.

- A trecut prea mult timp, spuse Zach.

- Mult prea mult.

Ambii bărbați zâmbiră ca și cum nu s-ar fi certat niciodată și nu i-ar fi separat ani întregi.

Samantha se așeză lângă Karen și îi șopti la ureche:

- A dat buzna la petrecere?

Karen continuă să zâmbească.

- Tocmai a apărut.

- O să fie interesant.

Fix de asta se temea Karen.

Michael se întoarse spre mulțime.

- Oameni buni, el e fratele meu, Zach.

Michael începu apoi să îi prezinte pe nume pe invitați, însă deveni clar că Zach nu avea să și-i amintească. Sau, dacă i-ar fi ținut minte, ar fi fost datorită celebrității lor și nu a prezentării tocmai făcute.

- Iar pe Karen ai cunoscut-o.

Zach o privi din nou.

- Am cunoscut-o pe soția ta.

Zach îl lăsa pe Mike să îl prezinte prietenilor lui, cu toate că nu credea că erau prea mulți oameni în casă pe care fratele lui chiar se putea baza. Nu știa sigur cum se așteptase să fie să pășească în lumea lui Mike. Știa ce nivel de succes atinsese fratele lui, dar niciodată nu îl experimentase. Traiul de la Hollywood era la ani-lumină distanță de viața pe care o avuseseră. Poate tocmai în asta stătea atracția. Să crești într-un orașel din Utah avea dezavantajele sale.

Cum ar fi faptul că niciodată nu ai fi putut găsi o femeie la fel de fascinantă ca aceea pe care Mike o numea soția lui. Zach văzuse poze, chiar înainte ca mama lor să plângă pentru că nu o cunoscuse niciodată pe Karen. Fotografiile însă nu îi făceau dreptate femeii.

Ochii ei aveau o nuanță de albastru specifică mai degrabă apei oceanului. Părul ei era de un blond prea pur ca să fie vopsit, și, în ciuda haosului din jur, nu părea afectată. Zach înțelegea atracția simțită de fratele lui, iar asta chiar nu se mai întâmplase. Bărbatul nu-și putea aminti de nici o ocazie în care să le fi stat amândurora gândul la aceeași femeie.

Și-o scoase însă din minte pe soția lui Mike și își aminti de ce venise să-și vadă fratele.

Sora lor cea mai mică, Hannah, îl făcuse pe Zach să se suie pe motocicletă și să meargă la L.A. Mike putea fi Mr. Hollywood cu restul lumii, dar familia lui îi ducea dorul. Mama lor era supărată, tatăl era gata să-l dezmoștenească pe cel mai tânăr bărbat al familiei Gardner, iar surorile erau convinse că Michael Wolfe nu era totuși rudă cu ele. Însă Hannah îl implorase pe Zach să-l aducă pe Mike acasă.

- Dragule, furnizorii sunt gata să servească, îi spuse Karen lui Mike.

Michael o luă pe Karen pe după umeri și o sărută pe creștet.

- Mulțumesc.

Zach mai văzuse această mișcare a lui Michael. Părea că mariajul lui cu Karen era unul fericit.

- Zach, ne scuzi o clipă?

- E petrecerea ta, eu doar am venit neinvitat.

Mike îi făcu un semn DJ-ului, care dădu muzica mai încet.

Zach găsi o bere și bău din ea, în timp ce își privi fratele întâmpinându-i pe invitați și mulțumindu-le pentru prezență. Când bărbatul o trase pe Karen aproape și îi mulțumi că era soția lui, Zach privi în altă parte. O observă pe Samantha, prietena lui Karen, care îl privea, însă apoi își mută privirea în altă parte.

Câțiva invitați începură să șușotească în dreapta lui, atrăgându-i atenția.

- Mă întreb cât o să dureze.

- E greu să te plictisești de soț când nu e niciodată acasă. Nu a fost la filmări nouă luni din ultimele douăsprezece?

Zach bău din bere și continuă să tragă cu urechea.

- Cel puțin. Iar luna viitoare o să plece pentru încă alte trei.

Bărbatul aruncă o privire fugară și recunoscu o actriță anorexică pe care o văzuse, dar al cărei nume nu-l știa. Aceasta vorbea cu o femeie mai în vârstă, care părea pasionată de Botox.

- Am auzit că o să primească peste treizeci de milioane pentru următorul rol. Pentru așa o sumă, laș lăsa pe soțul meu să călătorească oriunde i s-ar cere.

Dezgustat, Zach își mută atenția de la bârfitori și cercetă grădina.

Samantha îi făcu un semn și îl aduse în cercul ei de prieteni, care stăteau de vorbă, după ce Mike și Karen dăduseră startul cozii de la bufet.

- Zach, hai să-ți prezint niște prieteni de-ai lui Karen și Michael. Soțul meu, Blake Harrison. Sora lui, Gwen, și soțul ei, Neil MacBain.

Zach dădu mâna cu bărbații, fericit că nu recunoscuse pe nimeni.

- Sunteți actori? întrebă el.

Gwen râse.

- Nu toată lumea de aici e parte din industrie.
Accentul britanic al lui Gwen îi dantelă cuvintele.

- Eu lucrez în comerț, spuse Blake.

Samantha se apropie de bărbat, fiind, în mod evident, foarte îndrăgostită de el.

- Mai este și duce, dar refuzăm să-i spunem Excelență.
Black își dădu ochii peste cap.

- Facem asta doar când ne enervează, sublinie Gwen.

- Duce? Serios?

Blake bău din cocktail și ridică din umeri.

- Nu poți să-ți alegi părinții.

Samantha făcu un semn către bărbatul care stătea lângă Gwen.

- Neil se ocupă de securitate privată.

Lui Zach nu-i fu greu să creadă asta. Bărbatul era imens și probabil foarte bine înarmat. Privirea lui scrutătoare nu rata pe nimeni din jur.

- Aici erai! se auzi o voce care îl făcu pe Zach să se întoarcă.

Cuplul care venea spre ei nu avea nevoie de nici o prezentare. Zach se aplecă spre Neil.

- E guvernatorul?

- Da.

- La naiba, nu credeam că Mike îi știe pe toți din statul acesta.

- De fapt, suntem prieteni cu Karen de mai mult timp decât cu Michael. Asta e și motivul pentru care ne-am adunat aici și vorbim despre toți din jurul nostru.

- Eliza, Carter, el este Zach, fratele lui Michael.

Zach dădu mâna cu guvernatorul și făcu același lucru și cu soția acestuia. Ar fi fost ușor să se simtă nelalocul lui, însă grupul îi dădea explicații lui Zach pe măsură ce discuțiile avansau.

- Nu știam că Michael are un frate, zise Carter.

- Un frate și trei surori, interveni Samantha.

Zach miji ochii și observă cum Gwen îi dădu un ghiont roșcatei.

- Cred că asta a zis Michael, spuse Samantha în timp ce privi în jos. Nu e așa?

- Ba da.

- A rămas stabilit să mergem mâine în parc? schimbă Eliza brusc subiectul. Nu l-am mai văzut pe Delanie de la botez.

Samantha își scoase telefonul mobil din geantă, și femeile se strânseseră în jurul ei, în ceea ce Zach recunoscuse ca fiind momentul de laudă cu pozele cu bebelușul.

Rena, sora lui mai mare, avea doi copii, și Zach nu avea cum să scape de cele mai recente poze dacă sărea, de exemplu, peste o simplă masă de duminică în familie.

- Eliza! Carter! Ați ajuns.

Karen se apropie și își îmbrățișă prietenii.

- Bineînțeles.

Karen îi zâmbi politicos lui Zach și se uită la doamnele prezente.

- De ce nu mâncați? Am muncit mult la meniu, și majoritatea femeilor prezente par îngrijorate ca nu cumva să se îngrășe.

- O să mănânc, nu-ți face griji, zise Eliza.

Un chelner se apropie de grup și oferă șampanie. Fiecare luă câte un pahar, și începură cu toții să bea.

Neil, care se afla lângă Zach, luă paharul din mâna soției lui.

- Nu și tu, prințesă.

Gwen păru șocată.

- Aproape am uitat.

În grup se făcu liniște.

- Ce ai uitat?

Gwen își mușcă buza de jos.

- A, nimic. Asta e petrecerea lui Karen și a lui Michael.

Apoi, ca și cum femeile comunicau unele cu altele în mintea lor, Karen exclamă:

- Dumnezeuule! Ești însărcinată!

Cum Gwen nu negă imediat, grupul deveni extrem de animat ca urmare a veștii șocante.

- Voiam să mai așteptăm până să anunțăm.

Gwen acceptă o îmbrățișare de la Karen.

- Asta e o prostie.

- Dar e petrecerea voastră aniversară.

Karen își dădu ochii peste cap.

- Să fim serioși, Gwen. E vorba despre Michael și despre mine.

Apoi, ca și cum și-ar fi amintit că Zach era acolo, se opri din vorbit și îi lăsă pe ceilalți să o felicite pe Gwen.

Zach, care nu știa ce să spună mai mult decât ce era evident, îl felicită pe viitorul tată.

- Tu ești următoarea, spuse Samantha, arătând spre prima-doamnă.

- Vai, mulțumesc. Asta da, presiune.

Întrucât ceva legat de acel grup îl deranja, Zach întrebă:

- Și tu, Karen? Tu și Mike o să aveți copii?

Se făcu liniște. Pentru o clipă, bărbatul se întrebă dacă era ceva în neregulă cu întrebarea lui. Oare tânăra putea avea copii? Oare fratele lui putea? Însă pe fața lui Karen nu se citi durere când zâmbi către el, ci mai degrabă hotărâre.

- Nu cred c-o să se întâmple prea curând.

Acestea fiind spuse, grupul mută conversația spre alte subiecte, departe de Karen și de viitorii ei copii.

Interacțiunea cu soția fratelui lui nu făcuse decât să ridice mai multe întrebări în loc să ofere răspunsuri.

capitolul 2

- Treaba o să se complice, îi șopti Gwen lui Karen când petrecerea era pe terminate și mulți dintre invitați plecaseră.

Cele două, împreună cu Samantha și Eliza, erau într-un colț al grădinii, unde beau vin, cafea și, în cazul lui Gwen, ceai și îi priveau pe bărbați, care discutau în jurul focului.

- De ce crezi că a venit? întrebă Eliza.

- Habar n-am. Familia lui Michael e unul dintre subiectele pe care nu le discutăm, le spuse Karen prietenelor ei, care știau cum stăteau lucrurile între ea și Michael.

Grupul de bărbați izbucni în râs, făcându-le pe femei să se încrunte.

- Se poartă de parcă s-au văzut acum o săptămână, zise Samantha.

- Tu ești cea care a făcut verificările. Am ratat ceva din dosar? întrebă Karen.

Exista un dosar pentru fiecare client și posibil soț care apela la Alliance pentru a găsi un partener temporar. În cazul lui Michael, acesta căutase o soție plăcută, pentru 16-18 luni, ca să îi convingă pe cei de la Hollywood, pe fani și pe producători că actorul principal din filmele de acțiune, care primea milioane pe proiect, era interesat de femei.

Din păcate, deși Hollywoodul era incredibil de flexibil când venea vorba despre sexualitate, publicul nu plătea să meargă la filme despre al căror protagonist se știa că nu era deloc interesat de femeile din brațele lui. Michael Wolfe este cel mai tare star al filmelor de acțiune al mileniului și avea mai multe filme în pregătire decât ar fi trebuit să fie legal. Deși nu circulau zvonuri clare despre sexualitatea lui, bărbatul apelase la Alliance pentru a găsi o soție temporară și a bloca astfel orice zvonuri ce ar fi putut evolua.

Samantha, care avea o listă lungă de contacte, crease Alliance și analiza cu atenție fiecare client, indiferent de avere sau de rolul său în comunitate. Ea și Eliza lucraseră împreună la început, însă, după ce se căsătoriseră și fiecare fusese atrasă de alte activități, cum ar fi rolul de ducesă, cel de prima-doamnă a statului și de mamă,

implicarea lor în Alliance se redusese. Gwen intervenise ca să dea o mână de ajutor împreună cu Karen. Aceasta din urmă era singura care chiar căuta un soț temporar, și obținuse exact ce-și dorise.

Un angajament de un an și ceva, cu o răsplată bănoasă consistentă. Michael trimisese cinci milioane de dolari într-un cont care urma să devină al ei în ziua când aveau să se despartă. În schimb, bărbatul își menținea reputația de băiat rău al Hollywoodului, pe care toate femeile îl doreau, și continua să facă filme.

Karen fu astfel nevoită să renunțe la sex pentru un an. Nu era mare lucru.

Întâlnise elita Hollywoodului și, în plus, găsisese un prieten bun în Michael. Chiar în ultima lună vorbisera despre frustrarea lor sexuală provocată de faptul că jucau rolul unui cuplu căsătorit. Ironia era că nu-și puteau alina reciproc dorința, și, dacă Michael ar fi făcut vreo încercare de a o satisface pe Karen, tânăra ar fi fost dezgustată.

Karen se uită în curte, la felul în care blugii negri cădeau pe fundul fratelui lui Michael. Zach, în schimb...

– Michael a crescut în orașul său natal din Utah. A mers la liceu. A jucat în diverse piese și a încercat să se țină de fotbal, însă fotbalul era mai degrabă potrivit fratelui său. Nu s-a ridicat niciodată la nivelul lui. A trimis cereri la colegii de aici, din California, și a fost atras de marele ecran.

– Nu au existat conflicte acasă? întrebă Eliza.

– Din câte am aflat eu, nu.

Karen îi privi pe Michael și pe Zach și expiră zgomotos.

– O să fie ciudat.

– O să stea aici? întrebă Eliza.

– N... nu am întrebat. Ar trebui, nu?

– Face parte din familie. În plus, nu par să se urască, zise Eliza.

Karen își pusa cana de cafea pe masă și se ridică.

- Ar trebui să aflui și să o pun pe Alice să aranjeze o cameră cât încă e aici.

Alice era singurul ajutor în casă la care apelau în timpul săptămânii. Femeia nu locuia în casă cu ei și fusese angajată numai pentru câteva luni. Michael refuză să aibă ajutor o perioadă mai îndelungată. Cel mai bine păstrat secret al Hollywoodului nu ar putea fi ținut dacă cineva ar sta prin preajmă prea mult.

Karen se apropie de Michael, iar acesta îi zâmbi.

- Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar mă întrebam dacă Zach o să rămână peste noapte.

Zach se uită la ea și la Michael.

- E în regulă, eu...

- Stai aici. Mama m-ar omorî dacă ai sta la un hotel, spuse Michael cu sinceritate.

- Mama o să te omoare oricum.

Michael încuviință.

- Ai dreptate. Nu e nevoie să îi dau un motiv în plus. Avem destul loc.

- Nu știu.

Karen făcu ce ar fi făcut orice soție și preluă frâiele.

- O s-o pun pe Alice să aranjeze o cameră înainte să plece acasă.

Tânăra intră în casă și se întâlnește cu Gwen în bucătărie. Furnizorii lăsaseră mâncare ambalată ce urma să fie trimisă în dimineața următoare la Boys and Girls Club. Partea bună la petrecerile de la Hollywood era că exista apoi destulă mâncare de care să se poată bucura copiii de la centru. Copiii credeau că primesc resturi. Numai Karen și Michael știau că lucrurile nu stăteau deloc așa. Mereu comandau mai mult decât le trebuia, pentru a fi siguri că rămânea destulă mâncare pentru copii.

- Sunt aici, Karen, spuse Tony, managerul lui Michael, care traversa sufrageria.

Tony era un italian scund și mai gălăgios decât ar trebui să fie un bărbat.

- L-ai vârat pe Tom în vreo limuzină? întrebă Karen.

- Mașina lui e parcată într-o parte a garajului, alături de alte câteva. Probabil o să vină careva de dimineață ca să le ia. Ai putea să lași porțile deschise.

Karen clătină din cap.

- În nici un caz. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să lase poarta deschisă, pentru ca fanii sau paparazzi să facă liniștiți poze. Mulțumesc pentru avertisment. Sper că ai reușit să te simți bine.

Tony părea să muncească de fiecare dată când era cu ea și Michael.

- Mereu o fac. Noapte bună Karen, Gwen!

- Noapte bună, Tony!

Înainte să iasă din cameră, Tony se întoarce și strigă:

- Și să nu uit, aniversare fericită!

- Mulțumesc.

Undeva în toată vânzoleala petrecerii, faptul că ea și Michael erau căsătoriți de un an îi scăpase lui Karen în ultimele ore.

Lui Michael îi plăceau petrecerile luxoase, în timp ce Karen era fericită să aibă alături numai câțiva prieteni buni, cu care putea fi sinceră. Prietenii ei cunoșteau povestea cu Alliance și toți știau că mariajul se apropia de final.

De curând, începuseră să vorbească despre despărțire și despre cum va avea loc. Diferențe ireconciliabile, fără complicații. Și o petrecere de divorț la un moment dat.

Vor merge pe drumuri separate și vor rămâne prieteni.

- Unde crezi că e Alice? întrebă Gwen în timp ce luă de pe o tavă o căpșună învelită în ciocolată și o măncă.

În casă era oarecum ordine. Ajutoarele plecaseră cu o jumătate de oră în urmă, împreună cu majoritatea invitaților. Mai rămăseseră numai câțiva oaspeți, care ieșeau din casă și făceau cu mâna când plecau.

Karen folosea foarte rar interfonul, însă acum îl folosi ca să o cheme pe Alice. Trecură câteva secunde până se auzi vocea femeii.

- Da, doamnă Wolfe.

- Poți să pregătești o cameră în aripa de est a casei, pentru un oaspete?

- Sigur, doamnă Wolfe.

Karen luă și ea o căpșună de pe tavă.

- Cum te simți? Întrebă Karen, în timp ce privirea îi alunecă spre talia subțire a lui Gwen.

- Grozav. Samantha s-a simțit atât de rău la ambele sarcini, încât nu mă aștept la altceva.

Karen zâmbi larg.

- Nu toată lumea are grețuri matinale.

- Karen, sunt atât de fericită. Iar Neil este extaziat, spuse Gwen, care radia.

Era greu să și-l imagineze pe Neil altfel decât stoic, cum era de obicei. Însă când bărbatul credea că nimeni nu se uita la el, o privea pe Gwen ca și cum și-ar fi dat viața ca s-o protejeze pe ea.

- O să fie grozav să văd cum un bebeluș îl înnebunește pe Neil.

Gwen râse.

- Săracul meu soț n-o să aibă nici o șansă.

- O să fie un tată bun. Și deja știm ca o să fii o mamă fabuloasă.

Gwen puse frunzele de la căpșună într-un șervețel, pe care îl așeză pe tejghea.

- Ar trebui să mergem la cumpărături săptămâna viitoare. Cum ai programul?

- Măine o să fiu la club. Se apropie absolvirea, așa că toți copiii se pregătesc pentru examenele finale. Apoi, vine vara.

- Deci o să fie mai lejer?

- Puțin.

Munca lui Karen la Boys and Girls Club îi ocupa tot timpul liber. Tânăra încă lucra cu baza de clienți de la Alliance, împreună cu Gwen. Însă, cum aceasta urma să nască, se părea că trebuiau să caute ajutoare pentru Alliance.

Karen își ascunse un căscat în spatele mâinii.

Alice intră în bucătărie încărcată cu pungi de gunoi pline cu plastic.

- Camera este gata pentru invitat. O să arunc astea când ies.

- Mulțumesc, Alice. Poți să vii mâine-dimineață, să ajuți cu curățenia?

Alice încuviință entuziasmată.

- O s-o aduc și pe nepoata mea.

- E în regulă. Dacă nu sunt aici, să nu faci zgomot în partea din spate a casei și să nu-l deranjezi pe Michael.

- Nici o problemă. Noapte bună, doamnă Wolfe!

Când Alice ieșea, restul prietenilor lui Karen intrară în casă.

- E timpul să plecăm, spuse Blake, cu Samantha lângă el.

- Dacă avem noroc, o să ajungem acasă până la hrănirea de seară și apoi ne culcăm, îi spuse Samantha soțului ei.

- Sau Delanie o să decidă că e momentul să se joace și nu o să dormim deloc.

Vorbiră despre comportamentul bebelușului câteva minute, după care bărbații luară hainele femeilor și se îndreptară spre ușă.

Michael se așază lângă Karen, în timp ce Zach rămase în urmă, după ce își luă rămas-bun de la ceilalți invitați.

Eliza îi șopti lui Karen la ureche:

- Ai grijă să dormi în camera lui Michael în seara asta.

La naiba, aproape uitase. De obicei, nu aveau oaspeți care să stea peste noapte și nici nu avea de ce să explice de ce foloseau camere separate.

- Mulțumesc, șopti Karen.

Odată ce ușa se închise în urma prietenilor ei, Karen se întoarse spre Michael.

- O să fac o scurtă verificare, să mă asigur că toată lumea a plecat. De ce nu îi arăți fratelui tău unde o să doarmă?

Karen plecă și nu se grăbi, plimbându-se pe aleile ascunse din curte, luând câte un pahar gol de vin peste care dădea.

Acea căutare a oaspeților avea mai mult de-a face cu cei care nu fuseseră invitați decât cu cei care fuseseră. Karen era la un pas să renunțe la căutare când văzu o explozie de lumină.

În spatele ei, blițul de la un aparat foto o orbi în timp ce dispozitivul făcea poză după poză.

- Ai terminat? întrebă Karen în direcția luminii. Nu că ar fi putut vedea ceva. Un alt bliț se văzu. Se pare că nu. Michael? strigă ea, în speranța că ușa rămăsese deschisă și el o putea auzi.

- Haide, doamnă Wolfe, zâmbește.

Karen fu tentată să-i arate degetul mijlociu, dar de abținut.

- Ce naiba?

Michael și Zach apărură amândoi lângă ea.

- Pleacă de aici! strigă Michael către oaspetele neinvitat.

- La naiba, sunteți doi, zise bărbatul din umbră.

Făcu din nou o poză. De data asta, Karen era între cei doi frați. Michael se îndreptă spre fotograf, iar tânăra se întoarse cu spatele, încercând să se ferească de bliț, și se împiedică.

Zach o prinse.

- Ești bine?

Ea îl privi.

- Da.

Apoi, Zach dispăru, și Karen îi văzu pe bărbați scoțându-l pe intrus din grădină. Tânăra își dădu jos pantofii cu toc și porni după ei, cu încălțările în mână. În timp ce bărbații îl duceau pe oaspetele neinvitat prin curtea laterală, Karen intra în casă și apoi închise ușile.

Când cei doi bărbați intrară, se felicitau ca și cum ar fi câștigat un meci de wrestling.

- Bun venit în viața mea, zise Michael.

- Se întâmplă mereu?

- Destul de des.

Cei doi se așezară pe canapea, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o discuție lungă. Karen se hotărî să plece. Avea să-l lase pe Michael să îi spună lui Zach detaliile relației lor. Ea urma să afle mai târziu cum decursese totul.

- Sper ca nu mă considerați nepoliticoasă, dar am avut o zi lungă.

Michael o privi îndreptându-se spre ei cu un zâmbet.

- Și mâine-dimineață o să fii la club, nu?

- Da, Jeff a vrut să fiu acolo devreme. O să iau Escalade-ul, ca să încapă toată mâncarea. Se întoarse apoi spre Zach: Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să ceri.

Zach îi zâmbi, și Karen simți un junghi în stomac.

- Mulțumesc.

Simțindu-se ciudat, Karen se aplecă și îl sărută pe Michael.

- O să vin și eu în curând.

Tânăra clătină din cap.

- Stai cât vrei. Sunt sigură că aveți multe de discutat.

Simți o privire ațintită asupra ei în timp ce se îndepărta și, când privi spre cei doi bărbați, văzu că Zach era cel care se uita la ea.

capitolul 3

Michael privi mirat când își prinse fratele uitându-se cum Karen se îndepărta.

O senzație ciudată de gelozie îl străbătu. Bărbatul bău din bere, însă nu îi simți gustul. Întreaga lui viață fusese o încercare de a menține echilibrul. Rolul fratelui sau al fiului nu era unul pe care voia să-l joace o perioadă. Poate pentru că familia lui îl cunoștea mai bine ca oricine. Deși Karen devenea rapid o persoană destul de apropiată cât să-i vadă subtilitățile personalității. Dar, la naiba, îi fusese dor de fratele lui, iar prezența lui Zach îi aminti de familia lui. Dacă

ar fi putut să fie el însuși cu ei... Se gândi la tatăl lui, la orașelul în care crescuse. „Nu.“

- Soția ta e frumoasă, îi zise Zach.

„Cum o să fac asta?“ Nu putea fi un bărbat îndrăgostit peste cap, nu când divorțul lor urma să aibă loc peste câteva luni.

- Este, zise Michael, evitându-i privirea.

- Și nu pare să fie la fel de artificială ca mulți dintre invitații tăi din seara asta.

- Nu este.

Michael își păstră vocea plată, încercând să nu dezvăluie bucurie sau disconfort.

- Deci care e treaba, Michael? De ce o ascunzi de noi?

El răsuflă printre dinți, un oftat autentic, nu unul scos doar pentru a crea un moment dramatic.

- Asta fac?

- Așa se vorbește acasă. Trebuie să știi că ea e parte din motivul pentru care mă aflu aici.

- Mama e supărată, nu?

- Supărată? Mai că a luat-o razna. În plus, ai sunat-o doar când erai la filmări, nu i-ai dat niciodată ocazia să discute cu soția ta. Dacă Hannah nu ți-ar fi urmărit fiecare mișcare, nici nu aș fi știut că erai în oraș.

Hannah era sora lui, mezină familiei. Michael trebui să se gândească cât avea acum. „Șaisprezece ani? Nu, șaptesprezece.“ La naiba!

- Sunt un nemernic.

- Da. Înțeleg că ești ocupat, dar cât ar fi durat să o aduci în vizită? Să-ți inviți propria familie în locul acesta?

- Tatălui nostru nu i-ar plăcea.

- Hannah și Judy ar fi încântate.

- Mama s-ar simți nevoită să gătească.

- Așa că dă-i ceva de făcut. Karen părea să fie destul de ocupată asigurându-se că totul merge bine.

Michael râse.

- Karen nu a gătit nimic.

- La naiba, nu asta e ideea. Mă așteptam ca soția ta să fie o nesuferită.

Michael îi aruncă o privire tăioasă fratelui său.

- Ei bine, trebuie să fie un motiv pentru care nu vrei s-o întâlnim.

- De asta ești aici? Să descoperi defectele soției mele?

Pentru că nu existau. Karen era perfectă. Deveni defensiv și nu fu nevoie să se prefacă absolut deloc.

- Sunt aici ca să te salvez de situația nefericită în care toată familia noastră o să-ți apară la ușă.

- Serios?

Zach își lăsă berea jos.

- Da, și, dacă nu o să le dai părinților o dată aproximativă când vă pot vedea pe amândoi, o să apară nea-nunțați la ușă. Poate aici, poate într-una dintre locațiile nebunești unde lucrezi.

Gândul că tatăl lui ar apărea când era la machiaj îl făcu pe Michael să se cutremure.

Michael se ridică de pe canapea și intră în bucătărie. Își aruncă sticla goală de bere la gunoi și luă o sticlă cu apă. Nu avea nevoie ca mariajul lui să fie ținta întrebărilor, nu acum. În două săptămâni, pleca în Canada pentru o filmare, și agentul lui lucra deja la un contract pentru anul viitor. Divorțul lui de Karen era programat pentru după ce erau semnate contractele. Publicitatea adusă de divorț și de faptul că era din nou disponibil avea să îi înnebunească pe fani. Ideea „săracul băiat suferă, să-l ajut să se simtă mai bine“ le va aduce pe femei cu duiumul în cinematografe, să-i vadă filmele.

Poate această răsturnare de situație avea să fie în avantajul lui.

Mereu își ținuse viața personală privată, chiar și față de familia lui. Adevărul era că nu voia să-i implice, dar nu voia nici ca ei s-o urască pe Karen după ce divorțau.

Zach intră în bucătărie și își trânti berea lângă a lui Michael.

- Deci care e treaba, Mike? O să-mi spui ce se întâmplă sau o s-o prezinți pe soția ta familiei?

Michael își trecu mâna prin păr.

- Trebuie să vorbesc cu Karen, să văd dacă poate să-și elibereze programul.

- De ce? E nevoie să anunțe din timp la club că nu merge?

- Du-te naibii, Zach! Karen e voluntară la Boys and Girls Club, nu la unul de socializare.

Zâmbetul lui Zach i se șterse de pe față.

- A...

- Apropo, tocmai atitudinea asta e motivul pentru care nu am adus-o pe Karen. Nu am nevoie ca oamenii să ne judece pentru viața pe care o avem.

Motivul pentru care o ținuse doar pentru el căpăta greutate. Dar, ca toate rolurile bine jucate, și acesta avea nevoie de timp ca să fie construit.

- Îmi pare rău. Scuza lui Zach fu scurtă și la obiect, fără explicații. Nu am venit aici ca să ne certăm.

Michael zâmbi.

- E în regulă. O să vorbesc cu Karen.

- Nu știu de ce-ți faci griji. Din câte am văzut, ai noștri o vor iubi.

Da, fir-ar, chiar așa era.

Oricât de obosită era, nu reușea să adoarmă în patul lui Michael. Bătători perna și încercă s-o aranjeze într-o poziție confortabilă. Nimic nu funcționează.

În cele din urmă, se dădu jos din pat, traversă baia comună, luă cartea care se afla pe noptiera ei și se întoarse în camera lui Michael.

Unii copii de la club citiseră romanul clasic din mâna ei pentru examenele finale. Era nevoie de efort ca să-l citești, și ea era adult. De ce nu-și dăduseră seama profesorii de engleză că citirea cărților depășite îi plictisea pe elevi?

Încet, ochii începură să i se închidă după o jumătate de capitol.

Sunetul ușii deschise o trezi, și cartea căzu pe podea.

- Bună, spuse Michael când se îndreptă spre pat.

Nu mai avea zâmbetul obișnuit pe față. Karen se bucură însă că bărbatul nu se prefăcea când era cu ea.

- A fost rău?

Michael se așează pe marginea patului și se descălță.

- Nu rău, doar complicat.

- Ți-am evitat familia un an.

- Da. Încă vreo câteva luni ar fi picat bine.

Karen se aplecă, își luă cartea și o puse pe noptieră.

- Vrei să vorbești despre asta? În trecut, refuzase, însă ezitarea lui o făcu să insiste. Haide, Michael. Nu ai un iubit, și știi că poți să ai încredere în mine. Cu cine altcineva să vorbești?

Michael zâmbi și își puse o mână pe piciorul ei, prin pătură.

- Ar fi mult mai ușor dacă m-ar atrage femeile. M-aș căsători din nou cu tine.

- Nu m-ai fi cunoscut dacă ai fi fost atras de femei, îl tachină ea.

- Chiar și așa, tot ar fi fost mai ușor.

Ea nu putu să-l contrazică.

- Zi-mi de familia ta.

Și așa, porțile se deschiseră. Bărbatul se rezema de stâlpul patului și își ridică picioarele pe pat.

- Rena e cea mai mare, s-a căsătorit cu iubitul ei din liceu, au doi copii. Zach e mai mare decât mine cu un an și jumătate. Era atletul școlii. Apoi, sunt eu. După câțiva ani, nu am crezut că o să fim mai mulți, însă a sosit Judy și, peste alți câțiva ani, s-a născut Hannah. Dumnezeu, Karen, am uitat câți ani are sora mea mică!

Michael clătină din cap, ca și cum ar fi fost dezgustat de el însuși.

- Și părinții tăi? Sunt fericiți?

- June și Ward¹ nici nu se compară cu părinții mei. Mama făcea prăjituri, tatăl muncea din greu, construindu-și propria afacere.

¹ Personaje din serialul TV *Leave It to Beaver*, cei doi sunt adesea luați drept arhetipul părinților din suburbiile americane din anii 1950. (n.red.)

Karen își aminti ce citise în dosarul lui Michael înainte să fie de acord să se întâlnească cu el.

- Magazinul cu articole de menaj?

- Da. Zach conduce o mică echipă de construcții acum. Este un oraș mic, nu e nevoie de prea multe ca să fii omul care le rezolvă pe toate. Cred că tata și-a dorit asta pentru mine. A fost dezamăgit de mine la început.

Karen așteptă ca Michael să intre în amănunte. O vreme, crezu că aceasta nu avea să mai adauge nimic.

- Am încercat, Karen. Am încercat să lucrez cu tata, dar nu mi-a plăcut. Îmi plac mașinile, dar nu voiam să lucrez la ele. Zach mereu lucra la mașina lui și încerca să mă tragă sub ea.

- În afară de Neil, nu știu nici un alt bărbat care să meșterească la mașina lui.

- Da, dar era mai mult de atât. Se părea că tot ce definea Sawyer Gardner nu mă definea pe mine.

- Tu și tatăl tău v-ați certat?

- Nu a trebuit să ne certăm ca să-i intuiesc dezamăgirea.

În acel moment, Karen înțelese de ce Michael se străduise atâta să fie băiatul rău al Americii pe ecran.

- Nu a ajutat nici faptul că Hilton, din Utah, e un oraș atât de mic. E o glumă, cum că Hilton nu e destul de mare nici măcar pentru un Hilton. Michael râse, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva plăcut. Și Utah... Dumnezeuule, ai fost vreodată acolo?

- Ai văzut unde am fost.

Înainte s-o cunoască pe Samantha și să devină parte din Alliance, nu călătorise în afara Californiei. De atunci, mersese în Europa de câteva ori, în Canada, unde Michael filmase câteva filme pe parcursul scurtei lor căsătorii, și în Aruba, pentru o nuntă în cercul lor de prieteni.

- Duminica, nu poți să bei și tu ceva ca omul dacă ești în Hilton, Utah.

- Serios?

- Toată lumea știe totul despre toată lumea, ți-am zis.

- Încep să înțeleg de ce ai plecat, spuse ea.

Sexualitatea lui Michael nu ar fi fost înțeleasă acolo, dar nici aici lucrurile nu stăteau prea diferit.

- Dacă e un loc atât de înapoiat, familia ta de ce a rămas acolo?

- Nu știu. Sunt oameni buni. Nu a fost urât cât am crescut acolo. Nu sunt multe infracțiuni.

- E un orașel american tipic.

Unde secretele erau ascunse și copiii fugeau în alt oraș cu prima ocazie. Karen își privi mâinile din poală, jucându-se cu inelul pe care i-l pusese Michael pe deget.

La naiba! Michael era ca unul dintre copiii ei de la club. Unul care avea nevoie de îndrumare ca să se găsească și să se ierte pentru că nu era ca restul. Nu era sigură dacă Michael avea să-și dea vreodată voie să fie el însuși, să renunțe la imaginea lui de dur, dar Karen nu putea fi liniștită știind că nu încercase.

- Ar trebui să-ți vizităm familia.

Tăcerea lui o făcu să-l privească.

- Ai face asta?

- Michael, am zis că sunt în treaba asta cu tine și am vorbit serios.

El avea o expresie ciudată. Se citeau în ochii lui întrebări și îngrijorare.

- Am sta cu părinții mei.

- Cât de rău poate să fie?

- Într-o cameră de mărimea patului ăstuia.

- Atunci, să nu sforăi și să îmi lași mie pătura. O să fie bine. Ți amintești de patul din Franța?

Avuseseră o lună de miere scurtă în Franța și ajunseseră la un castel, într-o mică fabrică pentru vinuri. Michael ceruse și plătitise pentru camera deluxe. Se aleseseră cu o cameră cu pat dublu și o baie unde curgea numai apă rece, plus poze cu ei prin tabloide în ziua următoare. Se ținuseră de mână și râseseră ca niște prieteni și, odată întorși acasă, Karen știuse că nu era posibil

să se simtă vreodată atrasă de bărbatul care era soțul ei. Pur și simplu, nu exista nici un pic de chimie între ei.

Michael o luă de mână și îi sărută degetele.

- Mulțumesc, Karen.

Când el se duse la baie și Karen auzi sunetul apei care curgea, zâmbetul îi dispăru de pe față.

Un orașel american. Cât de rău putea să fie?

capitolul 4

De obicei, Zach se dădea jos din pat înainte de răsăritul soarelui. Ar fi fost un lux să doarmă mai mult, iar camera fratelui său era foarte confortabilă. Patul mare era prea mult pentru o cameră de oaspeți, dar Zach nu se plângea. Era înalt, exact ca fratele lui, și mereu îi atârnavu picioarele din pat când stătea la hoteluri. În toată casa era gresie, iar în dormitoare erau covoare colorate ce încălzeau spațiul. Zach se întreabă dacă Karen avusese de-a face cu decorarea casei. Ea și Mike erau căsătoriți de numai un an, și nu tot ce văzuse arăta nou. De fapt, în toată casa erau antichități și diverse obiecte de artă.

Îi plăcea. Paleta de culori și texturile nu erau ceva ce ar fi ales el personal, dar nu putea nega confortul și căldura casei.

Tatăl lor însă ar urî locul. Ar crede că totul e prea impecabil, prea aranjat. Deși casa părea mai simplă decât crezuse că avea fratele lui, vedeta de la Hollywood, știa cât costau lucrurile. Cât privea construcția, în hol erau cornișe și panouri de lemn sculptate. Șemineul imens din sufragerie era atât de mare, că un copil putea intra în el.

Dacă ar fi avut mai puține influențe spaniole și mai multe accente rustice occidentale, această casă ar fi fost perfectă pentru el.

Soarele intra pe ușile cu geamuri care dădeau spre curte. În partea cealaltă a curții, observă mișcare

în camere. Forma de U împărțea casa în două secțiuni. Se gândi că fratele lui sau Karen se trezise și se pregătea să-și înceapă ziua.

Zach se ridică din pat și intră gol în baia alăturată. Așa cum descoperise în seara anterioară, luminile aveau senzor de mișcare. Se întrebă cât îl costase acel mic truc pe Michael. Nimeni din Hilton nu voia genul acesta de lucruri. Nu, Hiltonul voia lucruri funcționale și ieftine. Magazinul cu articole de menaj, care le asigurase mâncare și haine în copilărie, ar fi trebuit să aducă pe comandă aproape fiecare accesoriu din baie, fiecare balama.

- Te-ai descurcat bine, puștiule, își șopti Zach în timp ce își plimba mâna peste blatul de marmură.

Zach făcu duș și se îmbracă, după care ieși din cameră, în căutare de cafea. Dădu colțul și o văzu pe Karen chinându-se cu ușa de la intrare, cu mâinile pline cu tăvi.

- Să te ajut, zise Zach și îi luă tăvile.

- Mulțumesc.

Tânăra deschise ușa și îl conduse pe alee, unde încă se aflau destule mașini lăsate acolo în seara anterioară.

- Ar fi trebuit să-l rog pe Michael să le ducă la mașină înainte să ne culcăm.

- Nu e nici o problemă.

Azi, Karen era îmbrăcată în blugi strâmți și o bluză simplă. Era nemachiată și avea părul strâns într-o coadă. Nu avea nimic strălucitor pe ea, cum avusese cu o seară în urmă. Nu purta haine de mătase, nu avea bijuterii la urechi sau la gât. Fără tocure, creștetul ei abia îi ajungea la bărbie lui Zach. Nu era ce își imaginase el, după pozele pe care le văzuse.

Karen deschise ușa SUV-ului și apoi se duse la ușile din spate, ca să lase jos bancheta.

- Pune-le unele peste altele. Mai trebuie să aduc câte ceva.

- Pentru ce sunt astea?

Zach puse tăvile jos și le împinse, ca să facă loc pentru mai multe.

- Pentru copiii de la club.

- Îi hrănești?

Karen merse pe lângă el, ca să intre în casă.

- Nu tot timpul. Dar ei știu deja că, după fiecare petrecere organizată de noi, e cazul să se aștepte la ceva special.

Zach o urmă în camera imensă de lângă bucătărie, unde se afla un alt frigider. Înăuntru erau și mai multe tăvi cu mâncare.

- Toate astea sunt resturi?

- Nu. I-am spus bucătarului să gătească mâncare în plus, mai potrivită pentru cei mici. Așa, copiii o să mănânce toate deserturile speciale, dar o să sară peste caviar.

- Și eu aș sări peste caviar.

Karen râse, iar sunetul îl învălui pe Zach cu căldură.

- Da, și eu. Găsesc după petrecerile astea mai multe icre strivite în șervețele decât pot număra.

Karen începu să scoată tăvile pe rând și să i le pună în brațe. În timp ce el îi făcea semn să continue, ea tot puse, până când îi ajunseră la bărbie.

O luă pe ultima și îl însoți înapoi la mașină.

- Dacă nimeni nu mănâncă la petreceri caviar, de ce îl mai puneți în meniu?

- Lumea se așteaptă la anumite lucruri. L-ai cunoscut pe Tony?

- Nu.

- Tony e managerul lui Michael. Se străduiește să afle gusturile colegilor lui Michael, ale producătorilor, pentru ca toată lumea să se simtă măgulită când vine în vizită.

- Tu le cunoști gusturile?

- Abia le rețin numele. Dar să știu dacă unul e vegetarian sau evreu care mănâncă numai *kosher*... nici gând. Tony însă știe totul.

„Interesant.“

- Dar știi ce mănâncă copiii de la club?

Îl ajută cu tăvile, până când partea din spate a mașinii se umplu. Apăsă pe buton, și ușa se închise.

- Sunt copii. Încă nu li s-a spus ce să le placă. Încerc doar să le asigur mâncare sănătoasă, fără să fie ceva bățător la ochi. Pun căpșune în ciocolata, dar las și câteva proaspete lângă ele - și toate dispar.

Zach se rezemă de mașină, din moment ce Karen nu se îndrepta din nou spre casă.

- Mama acoperea broccoli cu sos de brânză.

- Exact.

- Se pare că ai grijă de copii.

- Sunt copii buni. Ne permitem să îi răsfățăm.

- Deci îți plac copiii?

- Da.

Bărbatul își încrucișă brațele la piept.

- Dar nu vrei să ai copiii tăi?

Ea clipi de câteva ori. Răspunsul i se blocă undeva între creier și buze.

- Mi-ar plăcea să am copii... într-o zi. Îl fixă apoi cu privirea. Trebuie să plec.

Zach se îndepărtă de mașină, oferindu-i spațiu. Karen deschise ușa de la șofer și îi spuse:

- Poți să-i reamintești lui Michael că a promis că o să vină azi, la ora trei? A spus ceva că vrea să mergeți să cumpărați cadoul pentru ziua aniversară a surorii voastre.

Uitase de asta.

- La cumpărături. Da.

Din vocea lui lipsea orice urmă de bucurie.

- O să le întreb pe fete ce e pe lista de dorințe a unei tinere de șaptesprezece ani, poate o să vă ajute.

- Dacă ne ajută să economisim timp, sunt numai urechi.

- Vorbești ca Michael.

Zach clătină din cap.

- Ba nu, el vorbește ca mine. Eu sunt mai mare.

Karen își puse o pereche de ochelari de soare și se urcă la volan, cu zâmbetul pe buze.

- Atunci, ne vedem mai târziu.

Zach o privi îndepărtându-se și se urî pentru cât de mult îl încânta gândul că urma să o vadă mai târziu.

Karen le duse copiilor mâncarea devreme, pentru ca aceștia să guste înainte de școală. Asemenea câinilor lui Pavlov, care salivau când aveau clopoțelul, fiecare copil din club știa când Karen și Michael dădeau o petrecere și când avea să-și facă apariția Michael. Faptul că Michael devenise soțul temporar al lui Karen fusese un cadou neașteptat pentru copii.

Anul trecut, clubul avusese probleme cu banii, și Karen își folosisese veniturile ca să ajute. Și nu era ca și cum ar fi avut un cont consistent. Desigur, îi putea cere bani Samanthei - și nu se simțea vinovată să facă asta din când în când. Însă asta era pasiunea ei, și nu voia să profite de prietenii ei, chiar dacă aceștia stăteau foarte bine cu banii.

La mult timp după prânz, când mâncarea rămasă de la petrecere fusese devorată, Karen stătea în bucătărie și pune vasele la spălat. Mintea îi zbură la prietenii ei, și nu-și putu opri un zâmbet. Cum ajunsese o fată ca ea cu o listă proprie de oaspeți influenți la aceste petreceri? Era nebie curată.

Karen abia reușise să termine colegiul din cauza lipsei banilor, abia reușise să-și plătească împrumuturile ca studentă înainte să semneze contractul cu Alliance. Singurul motiv pentru care conducea mașini noi era pentru că Michael insistase. Așa cum spusese, nimeni nu și-ar putea imagina ca soția lui să conducă o Mazda veche de șapte ani, cu aerul condiționat stricat. Mașina nu era așa rea, dar Karen știa că soțul ei avea dreptate. Nu ceru însă nimic exagerat. Le luase copiilor câteva luni să se liniștească după căsătoria ei, și, dacă ar fi parcat o mașină sport de sute de mii de dolari pe alee, ar fi fost imposibil să le mai atragă atenția băieților la altceva. În zile ca asta de azi, venea cu Escalade, care nu ieșea neapărat în evidență. De obicei, știa când Michael urma să apară

înainte să intre pe ușă. Acesta nu avea nici o jenă să apară cu ceva epatant, pentru ca micuții să se minuneze. Îi făcea fericiți pe copii – dar și pe Michael.

Bărbatul muncea non-stop, dar se și distra. Se întorseseră în Europa împreună și fuseseră în Canada și Alaska cu o vară în urmă. Acolo, participaseră la petreceri și decernări de premii cu prieteni trecători și cunoștințe. Participaseră și câțiva oameni pe care Michael îi numea prieteni, dar Karen nu credea că soțul ei își împărtășise secretele cu vreunul dintre ei.

Karen puse ultima farfurie în mașina de spălat imensă, închise ușa și îi dădu drumul.

După ce luă ultima tavă goală, deschise ușa din spate și se duse spre partea din față a clădirii, unde era tomberonul.

Ca de obicei, zgomotul motorului era ca un sunet de împerechere pentru adolescenți. Karen se întoarse, cu gunoiul în mână, și îl văzu pe Michael parcând. Vopsea metalică strălucea atât de puternic pe mașina sport, încât Karen nu o putu identifica imediat. Nu era a lui. Sau, cel puțin, nu fusese când Karen plecase de acasă în acea dimineață.

Copiii ieșiră în grabă când bărbatul opri motorul, iar Michael și Zach apărură din mașină cu niște zâmbete mari pe față.

Karen aruncă pungile în tomberon și se șterse pe pantaloni, în timp ce se ducea să îi întâmpine pe băieți, care păreau a se distra de minune. Tânăra știuse că bărbatul avea să-și facă apariția în ceva extrem de scump, dar se gândise că urma să vină cu Ferrari-ul, cu care ea refuza să meargă după ce un camion aproape dăduse peste ei.

Karen își dădu ochii peste cap, își încrucișă brațele la piept și îl privi pe Michael.

– Ce ai făcut?

El îi aruncă zâmbetul lui sexy. Lângă el, Zach avu un zâmbet care ar fi devastat-o dacă ea și-ar fi permis.

– E nouă, doamnă Jones? întrebă Dale, unul dintre copiii care era mereu la club.

- Nu are plăcuțe, idiotule, bineînțeles că e nouă, îi spusese Enrique, prietenul lui cel mai bun, în timp ce-l lovi în braț.

- E a ta, domnule Wolfe? întrebă unul dintre copiii din spate.

Deja peste douăzeci înconjuraseră mașina. Când sună clopoțelul de la liceul din apropiere, Karen știa că aveau să fie copleșiți de copiii de la școală și de la club în câteva secunde.

- Ce este, Michael? întrebă altcineva.

Karen se duse în spatele mașini și observă logoul.

- E un McLaren, amice.

- Tare!

- Îți place, scumpo? întrebă Michael, în timp ce o privi apropiindu-se.

- E foarte drăguță.

Chiar era, deși, probabil, cu cât dăduse pe ea ar fi putut hrăni mai multe sate din țări din lumea a treia timp de un an.

- La naiba, doamnă Jones, nu puteți spune despre o mașină ca asta că e doar drăguță.

Karen îi aruncă o privire tăioasă băiatului care vorbise.

- Ai grijă cum vorbești, Peter!

Tânărul avu bunul-simț să-și lase privirea în jos.

- Chiar și așa, nu poate fi numită drăguță. E tare, al nai... Se opri. Uluitoare, dar nu drăguță.

„E al naibii de mișto.“ Acest lucru nu putea fi negat, și după zâmbetul lui Zach și al lui Michael, era și distractiv să mergi cu ea.

- Mă bucur că-ți place. Am cumpărat-o pentru sora mea, de ziua ei.

Zâmbetul lui Karen dispăru.

- Ce ai făcut?

- Hannah. Crezi că o să-i placă?

Karen nu-și putu opri cuvintele.

- Nu ai făcut asta!

Se întoarse apoi către Zach, care era mai aproape de ea decât Michael.

- Zi-mi că glumește.

Zach încă zâmbea, dar Karen nu îi putu citi expresia prea bine, din cauza ochelarilor de soare.

- Michael Gardner Wolfe, spune-mi că glumești!

- Nu crezi că o să-i placă? întrebă el.

- Nu poți să-i dai așa ceva unei tinere de șaptesprezece ani.

Copiii oftară șocați.

- Ce soră norocoasă!

- Aș vrea să fie fratele meu, zise un alt copil.

- De ce nu? Are doar două scaune, deci nu poate să înghesuie copii înăuntru, și e doar un V-8.

Michael încă zâmbea și habar n-avea cât de proastă fusese ideea.

- E un copil! O să apese pe accelerație și o să intre într-un stâlp. E prea mult. Doar asigurarea e nebunie curată! Își mișcă degetul acuzator mai întâi în direcția lui, apoi înspre Zach. Nu o să i-o dai. Mama voastră o să te omoare!

Michael încetă, în sfârșit, să zâmbească.

- Nu m-am gândit la asta.

- Ei bine, ar fi trebuit s-o faci. Doamne, Dumnezeu! La ce ți-a stat gândul? O zi la spa, o vizită la mall, astea sunt genul de cadouri pe care i le faci surorii tale mici, nu o mașină ca asta.

Michael se aplecă peste capotă și își frecă bărbia. Înțelese ce îi spunea Karen.

- Ai dreptate.

Copiii făcuseră liniște în timp ce ascultau și înregistrau discuția cu telefoanele mobile. Ca fiecare vizită la club, vizita lui Michael avea să apară pe YouTube și Facebook în scurt timp.

- Bineînțeles că am dreptate.

Michael își dădu ochelarii jos și îi puse pe mașină. Se uită la cheile din mână și apoi la ea și i le aruncă.

- Atunci, e a ta.

Karen îi aruncă cheile înapoi, ca și cum ar fi ars-o.

- Nu am nevoie de mașina asta.

Cheile veniră din nou la ea.

- Ai spus că e drăguță.

- Deja am o mașină drăguță.

Cheile zburară din nou peste mașină. Ca la un meci de tenis, telefoanele se mișcau dintr-o parte într-alta.

- Asta e mai drăguță.

Bărbatul o imită, bătu din picior și îi făcu cu ochiul.

- Karen! Apoi, începu să râdă. Haide, scumpo. E cadoul tău pentru aniversarea noastră. Pentru că m-ai suportat un an întreg.

- Ia mașina, doamnă Jones.

Când văzu expresia lui Zach, Karen își dădu seama că faza cu mașina aceasta fiind cadoul pentru Hannah fusese, de fapt, o glumă. Michael știa că soția lui nu ar fi acceptat, altfel, așa o mașină.

- Nu e politicos să dai înapoi cadoul făcut de cineva, spuse Peter lângă ea.

Karen auzi cuvintele pe care le spusese copiilor de mai multe ori.

Privi mașina și se simți dezgustată. Copiii se dădură din calea ei în timp ce mergea în jurul mașini. Dacă nu ar fi fost camere de filmat îndreptate spre ea, probabil l-ar fi călcat pe picior pe Michael și i-ar fi vârat cheile în buzunar, însă, în schimb, se apropie de el și îi șopti la ureche:

- O să te omor când ajung acasă.

Michael doar râse.

- Cu plăcere, spuse el destul de tare cât cei prezenți să îl audă. O sărută scurt pe obraz și îi aruncă zâmbetul lui de Hollywood.

capitolul 5

La naiba, ce mașină tare era! Când Mike sugerase să meargă la reprezentanța de mașini exotice din Beverly

Hills, Zach crezuse că era un magazin unde doar te uitai sau poate testai o mașină. Inițial, crezuse că Mike doar se dădea mare cu avuția lui. Când plecaseră de acolo, cu doar o strângere de mână și o semnătură, Zach fusese de-a dreptul impresionat.

El și Mike plecară de la Boys and Girls Club după o oră. Copiii își făcură pe rând poze cu mașina, cu vedeta și cu ei la volan. Asta în timp ce Karen stătu într-o parte și îi privi zâmbind pe jumătate. Nu îi venise să creadă că tânăra refuzase mașina. Cine făcea așa ceva? Michael îi spusese lui Zach că avea să găsească un mod în care s-o facă s-o accepte, dar, dacă o cunoștea bine, probabil avea să refuze din start.

- Ai avut dreptate în legătură cu Karen, spuse Zach când intrară pe strada care ducea către casa lui Mike.

Mike viră, și mașina mormăi. „Drăguț.”

- Sunt sigur că mai are să-mi spună câte ceva legat de asta.

Asta credea și Zach.

- E evident că nu s-a căsătorit cu tine pentru bani.

Mike râse. În loc să-și exprime dragostea pentru ea, spuse:

- Nu ar schimba mare lucru. Avem un contract prenupțial.

- Serios? A fost de acord cu asta?

Contractele prenupțiale păreau să fie un semn de înșelăciune din partea persoanei care avea ceva de pierdut.

- Ea a insistat.

Mike încetini mașina la porțile de la intrare și apăsă pe o telecomandă.

- Nu pare să fie genul de femeie pentru care să te îngrijești că o să-ți ia banii.

Mike tură motorul.

- Nici eu nu cred, dar, până la urmă, suntem la Hollywood, și nimic nu e ce pare.

- Mike, asta-i dur.

- Și adevărat, sublinie, oprind pe alee.

Fără alte discuții, Mike ieși din mașină și, în același timp, un bărbat scund și cu părul închis la culoare ieși din casă.

- Mă gândeam că tu ești. La naiba, Michael, ești viral pe Twitter!

„Viral pe Twitter?”

- Evident că cei tineri au sărit imediat pe rețelele de socializare. Tony, l-ai cunoscut pe fratele meu, Zach?

Tony, managerul. Zach dădu mâna cu el.

- Te-am observat aseară la petrecere, dar nu am reușit să ajung la tine, spuse Tony. Cât stai în oraș?

- Măine plec.

Mike îl privi cu atenție.

- Dar abia ai ajuns.

- Și acasă se tot adună treburi. În plus, o să vii și tu acolo destul de curând.

- Serios? întrebă Tony.

Înainte să detalieze, poarta se deschise și Karen intră cu mașina.

Tony își coborî vocea:

- Pare furioasă.

- Cum poate fi cineva supărat din cauza unei asemenea mașini? întrebă Zach.

- Lui Karen nu îi plac lucrurile extravagante.

Tânăra aproape lovi McLarenul înainte să oprească Cadillacul.

Tony inspiră adânc și își aruncă mâinile în aer, ca și cum ar fi vrut să-i spună să oprească înainte să distrugă o mașină care valora peste un sfert de milion de dolari. Până și Mike se crispă.

- Ce a fost cu toată treaba aia? întrebă Karen pornită.

- Ce, un bărbat nu poate să-i ia soției un cadou?

Karen îi aruncă o privire lui Tony, trecu de Zach și se opri la Mike.

- Am avut discuția despre mașină.

Tony făcu un pas în față, surprinzându-l pe Zach când se băgă în discuție:

- Michael, agentul tău m-a sunat deja. Paramount a dat un telefon datorită acelor copii care postează pe internet.

Karen își direcționează furia către Tony.

- Ce vrei să spui?

- Producătorii de la Paramount?

Karen îl privi ca și cum nu ar fi știut despre ce era vorba.

- L-ai cunoscut aseară la petrecere. Tony mută discuția către Mike. Lavine vrea să discute cu tine diseară. Le-a plăcut apariția de pe YouTube și vor să semneze cu tine.

Zach habar n-avea despre ce vorbeau și ce importanță avea asta în discuția despre mașină. Se părea însă că era singurul care nu înțelegea ce se întâmpla.

- Stai un pic. Karen păși în fața lui Tony. Vrei să spui că tot ce s-a întâmplat azi a fost pentru obținerea unui rol?

Zach tocmai voia să-i spună că greșea, dar își dădu seama că nimeni nu vorbea.

- Am vrut să-ți iau o mașină, spuse Mike, dar în acea clipă până și Zach avea îndoieli, și el fusese la reprezentanța de mașini în timpul tranzacției. Mike nu pomenise nici măcar o dată despre vreun rol într-un film.

- Serios?

- Ce ar fi mai bine decât ca soția mea să conducă mașina care o să apară în următorul meu film?

Zach îi privi cât se certau. Cuvintele lui Mike îi reveneau în minte: „Până la urmă, suntem la Hollywood, și nimic nu e ce pare“.

- Privește lucrurile așa. Vrei ca tipul care îți vinde un Ford să conducă o Toyota? Nu cred, vrei să conducă un Ford.

- Pe nimeni nu interesează ce mașină conduc, Michael. Nimeni nici măcar nu mă recunoaște dacă nu sunt cu tine.

- Nu e adevărat, spuse Tony. Azi ai apărut în toate tabloidele, și cu, și fără Michael.

- Nu trebuie s-o conduci zilnic.

Karen se uită la mașină.

- Nici măcar nu știu s-o conduc.

Mike își puse brațul în jurul lui Karen.

- Asta e fata mea.

- Nu am spus c-o s-o păstrez.

- Nu ai spus nici că n-o s-o faci.

Tânăra deschise ușa și se uită înăuntru.

- Cât ai până când nu mai poți s-o duci înapoi?

- Cinci zile sau trei sute de kilometri.

Karen ridică două degete în aer.

- O să păstrez mașina asta numai cu două condiții.

Mike își încrucișă brațele la piept.

- Bine.

- Unu, dacă în două zile nu-mi dau seama cum să o conduc fără să arăt ca o idioată, o duci înapoi.

- Ești o șoferiță bună.

Karen își dădu ochii peste cap.

- Și, doi, accepti să-ți lași acasă agentul, managerul și producătorii când îți vizitam familia.

- Nu o să vină cu noi.

- Mă refer la telefoane mobile, internet, tot. Tony poate să mă sune pe mine la fiecare două zile, și numai pentru chestii care nu suportă amânare. Mă refer la o vacanță adevărată.

Mike se uită la Zach.

- Vezi cu cine trăiesc?

- Astea sunt condițiile, Michael.

Mike îi aruncă din nou cheile.

- Zach, fă-mi o favoare, te rog. Învaț-o cum s-o conducă. Trebuie să merg la o întâlnire.

Mike și Tony plecară și îi lăsară pe cei doi pe alee.

- Ce nemernic! spuse Zach. Mereu mergea cu viteza luminii când locuia în Utah, dar nu mi-l amintesc fiind atât de ferm.

- Acum, îl vezi pe băiatul de oraș. Eu vreau să știu unde a dispărut băiatul de la țară.

Karen îi aruncă o privire și se îndreptă spre casă.

- Ne vedem aici într-o oră. Nu vreau să încerc să conduc chestia asta pe întuneric.

Karen nici măcar nu încercă să discute cu Michael înainte ca acesta să plece. Știa din experiență că nu avea să vină înapoi prea curând și nu se baza pe faptul că avea să îl vadă la cină. Făcu duș și se îmbracă în ținuta obișnuită pentru începutul verii - sandale, pantaloni din bumbac Capri și o cămașă cu mâneci scurte -, apoi intră în bucătărie și se uită cât era ceasul. Pe alee era o mașină extrem de scumpă, pe care abia știa cum s-o deschisă, cu atât mai puțin s-o conducă.

Se uită la mașină și văzu în ea un simbol al vieții soțului ei, extravagantă în toate modurile posibile. Dacă exista vreo șansă ca Michael să-și schimbe perspectiva asupra vieții, asta se afla în Utah. Ținea de familia lui.

Gândindu-se la familie, își dădu seama că nu mai vorbise cu mătușa ei de cel puțin o lună. Nu-l auzise pe Zach prin casă, așa că se hotărî să profite de ultimele zece minute dinainte de lecția de șofat ca să-și sune singura rudă.

Telefonul sună de două ori.

- Reședința Sedgwick.

- Bună, Nita. Sunt Karen. Mătușa mea e acasă?

- Bună ziua, doamnă Karen. Da, o chem acum.

Karen așteptă ca menajera mătușii ei să o aducă pe aceasta. Amândouă se aleseseră cu ceva în viață. Mătușa ei se căsătorise cu un bărbat minunat pe nume Stanley, în urmă cu câțiva ani. Stanley apelase la Alliance în încercarea de a-și găsi o soție tânără temporară, ca să-i enerveze pe copiii și pe nepoții lui însetați după bani.

Deși Karen nu luase niciodată în considerație propunerea, se întâlnise cu el la cererea Elizei și își dăduse seama că acesta avea nevoie de o femeie puternică, gata să îi pună familia la punct. Restul e istorie. Stanley și mătușa Edie se căsătoriseră și, după puțină dramă, copiii își dăduseră seama că mătușii Edie nu îi plăceau leneșii și profitorii, ceea ce ei erau.

- Karen?

- Bună, mătușă Edie.

- Ce mai faci, draga mea? Mănânci?

Karen râse. Se părea că mătușă Edie nu își făcea griji decât dacă mânca destul.

- Da. Nu am mai sunat de câteva săptămâni.

- Ești o fată ocupată. Ce mai face soțul tău de la Hollywood?

- E bine. Își face treaba de la Hollywood. Cum e Stanley?

- E bine. Doctorul i-a dat undă verde luna trecută. Analizele de sânge au ieșit bine.

Mătușă ei vorbi o perioadă despre medicină și analize, așa cum păreau să facă majoritatea oamenilor când treceau de șaptezeci de ani. Încheie discuția despre sănătatea lor cu o pauză.

- Eu și Michael o să plecăm din oraș pentru câteva săptămâni.

- Ah?

- Membrii familiei lui sunt în Utah, și nu s-au mai văzut de ceva timp.

Mătușă Edie ezită.

- Lai întâlnit?

Karen știa că mătușă ei cunoștea deja răspunsul.

- Nu, cu excepția fratelui său. Nu îi cunosc părinții.

- Un bărbat care nu-și prezintă soția părinților...

- Edie!

- Nu-mi spune asta, nu e normal.

Nu era momentul să o pună pe Edie la curent cu viitorul mariajului lor sau, mai degrabă, cu lipsa lui.

- E în regulă. Sunt bine. Te asigur.

- Ar fi trebuit să fac altceva...

- Edie. Încetează! Sunt bine.

- Mama ta nu te-a meritat.

Mai avuseseră discuția asta.

- Spune-i lui Stanley că îl salut.

- Mă întrerupi?

- Îți spun la revedere. Trebuie să ajung la o lecție de șofat.

Edie oftă la telefon, un gest menit să-i atragă atenția.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, mătușă. Trimite-i un sărut soțului tău armăsar.

Asta o făcu pe mătușa ei să râdă.

Zach era afară, rezemat de mașină. Își pieptănase părul pe spate și își schimbase cămașa. Cămașa neagră îi dădea un aer misterios și lăsa impresia că locul lui era pe motocicletă sau la volanul unui McLaren. Karen se uită încă o dată la spatele lui, în vreme ce el stătea aplecat peste mașină. Sex-appealul lui era natural. Se întrebă dacă era conștient de cât de atrăgător era. Michael își afișa sex-appealul ca pe o insignă, însă Zach nu părea să observe.

Ignorând felul în care pielea ei se încălzi, își mută privirea de la Zach și întreabă:

- Ești gata?

El se întoarce. Privirea lui se plimbă pe corpul ei și apoi rămase ațintită în ochii ei, cu un zâmbet blând, aprobator.

- Tu?

- Cât de greu poate să fie?

- Ai mai condus o mașină cu cutie manuală?

- Am învățat pe jeepul unchiului meu, când aveam șaisprezece ani. Ea se uită la podeaua din fața scaunului șoferului. Unde e ambreiajul? Se uită după manetă, ca să schimbe vitezele. Ești sigur că are cutie manuală?

Zâmbetul lui Zach o încălzi.

- Totul stă în volan.

- Serios?

Pe volan erau niște manete și multe alte butoane pe care nu le recunoștea.

- Uite cum facem. Condu-o tu mai întâi, și eu o să mă uit.

Zach ridică dintr-o sprânceană.

- Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Bucuria i se citi pe față în vreme ce ocoli mașina și îi deschise ușa.

- La naiba, nici măcar nu se deschide ca o mașină normală.

- Asta nu e o mașină normală.

- Mie-mi spui!

Când se așează pe scaunul jos, se simți ca și cum ar fi stat pe pământ. Numai că pământul se mișcă.

Zâmbetul lui Zach se mări când puse degetele lungi pe volan.

- Să înțeleg că nu ai condus-o încă.

- Mike a fost la volan.

Apăsă un buton, și mașina se trezi la viață. Puterea motorului o făcu pe Karen să se simtă ca și cum ar fi fost într-o rachetă care urma să fie trimisă în spațiu.

- Ești pregătită?

Cineva mutase Escalade-ul cât ea făcuse duș, lăsând destul loc cât să dea în marșarier. Zach apăsă un alt buton, ca să dea cu spatele. Mâinile lui mișcă manetele de pe volan ca și cum ar fi condus mașina asta zilnic. În loc să îi privească mâinile, Karen se uită la șofer, care radia de fericire.

Karen îl ghidă afară din curte și departe de străzile principale.

- Traficul e destul de aglomerat în oraș.

- Unde vrei să mergem?

- Haide pe Pacific Coast Highway. În cele din urmă, traficul va deveni mai lejer, și atunci o să încerc s-o conduc.

- Nu e greu, îi spuse el. Apeși pe maneta din dreapta ca să accelerezi și pe cea din stânga ca să încetinești.

Tânăra se aplecă asupra consolei din mijloc.

- Nu are ambreiaj?

- Nu, e un sistem cu două manete.

Tânăra ridică mâinile.

- Trebuie doar să știi cum funcționează aici.

Tahometrul trecu de cinci mii de turații înainte ca Zach să schimbe viteza. Bărbatul încetini la fel de ușor

când ajunseră la un semafor. Karen nu își dădu seama de cât de mult se aplecase până când parfumul picant al șoferului își făcu drum în nările ei. Karen își mușcă buza de jos și încercă să pară neafectată în timp ce stătea pe scaunul pasagerului.

- Este o mașină sexy, spuse Zach în timp ce-și croia drum prin trafic.

- Da, sexy.

Asta nu era bine. Nu putea ignora fiorii, parfumul lui, efectul pe care acest bărbat îl avea asupra ei.

- Chiar o să-l obligi s-o ducă înapoi?

Asta era un subiect sigur, fără cuvântul „sexy” în el.

- Nu îl oblig pe Michael să facă nimic.

- Atunci, ce a fost cu discuția aia cum că ar trebui să-și ignore telefonul mobil jos când vine în Utah?

Ea oftă.

- Are nevoie de o pauză. Nu o să aibă parte de asta dacă Tony o să-l tot sune ca să programeze diverse evenimente.

Zach se gândi o clipă la asta.

- Chiar ai grijă de el.

- Nu asta fac prietenii?

Karen se uită pe geam, observând ce vâlvă stârnea mașina. Își așază mai bine ochelarii de soare și se prefăcu a nu băga de seamă asta.

- Și soțiile?

- Ce? A, da... să faci prima la dreapta.

Zach continuă să vorbească:

- Chiar nu te interesează s-o păstrezi, nu?

Karen clătină din cap.

- Ar fi mai bine dacă ți-ar da-o ție. Ai aprecia-o mai mult decât mine.

- Să conduc asta e pe același nivel cu sexul, spuse Zach râzând.

Karen mormăi. Nu avea de unde să știe. Încă nu condusesese mașina, și trecuseră secole de când fusese implicată într-un act sexual cu altceva decât o jucărie cu baterii.

- Așa cum am spus, te-ai bucura de ea mai mult decât mine.

„E cald aici?“ Karen apăsă niște butoane și scăzu temperatura de la aerul condiționat.

- Deci, dacă mașinile nu sunt pasiunea ta, care este?

O întrebare bună.

- Nu sunt chiar sigură.

- Călătoriile?

Ea ridică din umeri.

- Mi-ar plăcea să văd lumea, dar, dacă nu o s-o fac, nu o să fie o catastrofă.

- O casă mare, faimă?

- Îl descrii pe fratele tău, nu pe mine.

- Nu îți place să atragi atenția?

Zach privi o mașină, pe geamul căreia era scos un telefon mobil, care făcu o poză.

- M-am obișnuit cu asta.

- Dar nu-ți place?

- E greu să trăiești într-un acvariu. Karen arată spre autostradă. Mergi spre nord.

Pe parcursul mai multor kilometri, înaintară încet în trafic, până când drumul se deschise în fața lor.

- Mike mi-a spus că banii nu înseamnă nimic pentru tine.

Karen îl privi, observându-i încruntarea.

- Ți-a spus asta?

- A zis că ai semnat un contract prenuptial.

- Da? De ce îi spusese Michael asta fratelui său? Ce altceva îi zisese? Nu mă interesează banii fratelui tău.

Cel puțin, nu toți. Doar cei stabiliți în înțelegerea lor.

- Și, ca prietenă a lui, vrei să o ia mai încet.

Karen spusese asta, nu?

- Cele mai bune relații încep ca prietenii. Mereu o să-l consider pe Michael prietenul meu în primul și primul rând. E greu să găsești prieteni când ești atât de bogat ca el. Oamenii se îngheșuie în preajma lui, dar nu știe în cine poate avea încredere. Aici, intervine familia.

Zach se uită la drum.

- Și-a ignorat familia în ultima vreme.

- Tocmai de asta cred că i-ar prinde bine să se reconstituie. Sub egoul lui imens, are nevoie de cineva care să nu-i accepte prostiile.

- Cum ar fi să le dea mașini scumpe oamenilor care nu le vor?

- Da. Nu știu nici măcar o persoană din cercul lui de prieteni care să-l refuze. Niciodată. Însă familia nu funcționează așa. Cei din familie își amintesc momentele când ai fost cel mai jos, clipele cele mai amuzante și îți aduc aminte că ești uman.

Zach accelerează, cu un zâmbet mare pe față.

- E norocos că te are.

„Da, e.”

- Și familia ta?

- Îi am numai pe mătușa mea, Edie, și pe noul ei soț, Stanley.

- Nu ai frați?

- Nu.

„Slavă Domnului.”

- Atunci, cine te ține cu picioarele pe pământ?

Karen se gândi puțin.

- Eu.

Fu greu să-și mascheze tristețea din voce.

Mike avusese dreptate. Karen era o șoferiță bună și oricât susținea ea că nu-i plăcea mașina, zâmbetul ei demonstra că era totuși afectată de puterea automobilului. Peste câțiva kilometri, găsiră un loc unde să întoarcă și unde Karen preluă controlul. Când se întoarseră în civilizație, amândoi erau înfometați, așa că opriră în parcare a unui restaurant.

Copilul care îi deschise ușa lui Karen avea ochii mari și practic saliva când primi cheile.

Zach îl privi cu atenție.

- Știi să conduci mașina asta?

- Da, domnule. Vin aici tot timpul.

- Suntem în Malibu, Zach, îi reaminti Karen.

Cei doi se așezară la o masă, în partea din spate a unui restaurant de lux cu vedere spre Oceanul Pacific.

- Mor de foame, recunosc Karen repezindu-se la coșul cu pâine, înainte ca chelnerul să le ia comanda pentru băuturi.

- Și eu.

- Deci, când o să pleci acasă? întrebă ea.

- Vrei să scapi de mine?

Karen luă o bucată de pâine și o mestecă.

- Nu, dar bănuiesc că ți-ai îndeplinit scopul pentru care ai venit.

- Care anume?

- Ai venit în misiune de recunoaștere. Ca să afli mai multe despre mine.

Așa era. Zach se uită în altă parte.

- Am fost atât de evident?

- Să vedem... M-ai întrebat de familia mea, despre stilul meu de viață. L-ai întrebat pe Michael despre mariajul lui. Deci nu ai fost chiar subtil.

- Nu putea fi simplă curiozitate?

- Asta a fost?

- Parțial, dar ai dreptate. Hannah a văzut un articol despre tine și Michael, cum că o să dați o petrecere aniversară în stil hollywoodian, și mama a fost furioasă.

- Și tu, cum ești un fiu bun, te-ai hotărât să vii aici și să afli ce se întâmplă.

- Ai putea spune asta.

- Mereu ai fost fiul cel bun?

De când se întorsese de la colegiu. Tatăl lui nu văzuse scopul învățământului superior, însă mama lui insistase ca toți copiii să aibă șansa de a experimenta viața în afara orașelului Hilton. Rena fusese singura care nu plecase niciodată. Și Hannah, bineînțeles, dar ea mai avea un an până când termina liceul.

- Părinții mei nu pot să se plângă de mine.

- Dar o fac?

Care era treaba cu această femeie și abilitatea ei de a scoate răspunsuri de la el? Chelnerul sosi cu băuturile

și le spuse care erau preparatele speciale. Zach continuă să vorbească:

- Sunt sigur că Mike ți-a zis că tatăl nostru e un bărbat dificil. S-a așteptat ca amândoi să intrăm în afaceri cu el.

- Michael a pomenit ceva despre asta. Te-ai simțit vreodată prins în cursă de așteptările tatălui tău?

- Îmi plac construcțiile. Mi-am construit o viață bună în Hilton.

Karen bău din vin și îi zâmbi timid.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Acum, cine e într-o misiune de recunoaștere, doamnă Jones?

Ea își mută privirea.

- Nu e treaba mea.

Chelnerul se întoarce și le luă comanda. Pentru o femeie micuță, comandă cât un muncitor. O friptură, cartofi copti, o salată și mai multă pâine, mulțumesc frumos. Zach îi spuse că voia și el același lucru.

Continuă să discute ca și cum conversația lor nu ar fi fost întreruptă.

- Când Mike nu s-a mai întors acasă, am știut că o să depindă de mine să duc mai departe afacerea familiei. La un moment dat, tata o să se pensioneze și o să aibă nevoie ca unul dintre noi să preia conducerea.

- L-ai urât pe Michael pentru că nu s-a întors?

Răspunsul lui fu imediat:

- Nu. În adâncul meu, știam că o să rămână în L.A. E greu să oprești copiii să nu plece din orașele când sunt destul de mari să se mute.

- Decât dacă familia îi ține pe loc.

- Da.

- Apoi, mai sunt copiii care evadează în oraș doar ca să fie exploatați.

Vocea ei deveni mai blândă, și Zach se simți din nou atras de ea. Ce frumoasă era! Dacă ar fi avut câțiva centimetri în plus, ar fi putut fi cu ușurință fotomodel. Majoritatea blondelor pe care le întâlnise el aveau ochi

de un albastru blând, însă ai ei aveau o nuanță metalică hipnotizantă.

- Sună ca și cum ai experiență cu asta.

- C-copiii de la club vin din medii diferite, spuse ea cu o ușoară bâlbâială. Le aud toate poveștile.

- Par bine adaptați.

- Sunt copii buni.

În ochii ei se citea ceva asemănător cu tristețea. Zach vrău să aprofundeze subiectul, însă nu o făcu.

- De ce îți spun doamna Jones?

Ea sorbi din nou din vin.

- Cum ai vrea să-mi spună? Poate că oamenii din Hilton îl știu pe Michael ca Mike Gardner, dar acel nume nu ar fi însemnat nimic aici. Și știi că Wolfe e nume de scenă.

- Deci l-ai păstrat pe al tău?

- E doar un nume.

Un nume generic, hotărî el.

- Răspund la doamna Wolfe și o să încerc să nu corectez pe nimeni din Hilton care o să-mi spună doamna Gardner.

- Asta sună ca mama mea.

Karen râse, și ceva din spatele lui îi atrase atenția.

- Ce e?

Zach dădu să se întoarcă, dar ea își puse mâna peste a lui.

- Nu face asta.

- De ce?

Acum, chiar voia să știe ce se întâmpla în spatele lui.

- Ne-a văzut cineva. Probabil cred că ești Michael. Dacă o să te uiți, precis o să vină la masă și o să ceară un autograf.

Zach simți greutatea privirii cuiva.

- Nu semănăm atât de bine.

Karen îl privi ca și cum i-ar fi analizat trăsăturile și își retrase mâna.

- Se vede clar că sunteți înrudiți. Dar ai dreptate, nu sunteți identici.

- Eu sunt mai chipeș, spuse el cu un zâmbet.

Karen râse.

- Dumnezeule, două egouri cât casa. Nu e de mirare că Michael a plecat din Hilton, nu era destul loc pentru amândoi.

- Da, a fost bine.

Conversația lor era la limita flirtului, dar Zach nu părea să se poată opri.

- Deci o să am probleme când o să ajung acolo? Familia ta mă urăște din principiu?

Zach nu îi putu risipi toate fricile, dar își dădu seama că era important pentru ea să știe că avea să fie bine-venită.

- O să-ți fac eu viața mai ușoară.

Ea luă o gură mai lungă din vin.

- Vai, ce grozav.

- Tata o să te privească și nu o să spună mai nimic. Hannah o să vorbească întruna. Mama o să fie reținută o perioadă, dar bănuiesc că o să te considere o sfântă în scurt timp.

- Nu sunt o sfântă.

Zach nu era sigur de asta. Karen avea ceva ascuns, dar cu siguranță nu era un demon.

- Și celelalte surori ale tale?

- Judy a fost la școală în cea mai mare parte a anului. Probabil nici nu o să-și dea seama că nu v-ați întâlnit până când nu o să apari. Iar Rena e prinsă cu propriii copii. Dar e curioasă.

Cât mâncară, Zach îi spuse câteva povești care ajutară la definirea familiei. Când chelnerul le oferă din nou de băut, Karen sugeră ca el să conducă spre casă, iar ea comandă un alt pahar de vin.

Zach se simțea așa confortabil în prezența lui Karen, încât nu ai fi zis că se cunoscuseră doar cu câteva ore în urmă. Poate pentru că tânăra făcea parte din familie.

În drumul înapoi spre casă, Zach o întrebă cum de ajunsese să o cunoască pe prima-doamnă a statului.

- Când am terminat colegiul, am lucrat în administrație, într-un loc numit Moonlight Villas. Samantha, pe care ai cunoscut-o aseară... ei bine, sora ei era la căminul de bătrâni de ceva ani. Eu și Samantha am devenit prietene și, în cele din urmă, am întâlnit-o pe Eliza.

- Lucrai la Moonlight Villas când l-ai întâlnit pe Michael?

- Nu, lucram pentru Samantha și compania ei. Samantha și Eliza sunt cele mai bune prietene. Se știe de ceva timp, dinainte să se căsătorească.

- Dintre toți oamenii de la petrecerea de aseară, prietenii tăi păreau cei mai autentici.

Fuseseră singurii pe care îi văzuse ajutând-o pe Karen pe parcursul serii. Prietenii lui Michael nu făcuseră nimic.

- Sunt binecuvântată că am niște prieteni așa grozavi.

Când Zach parcă, observă lipsa mașinilor.

- Michael nu e acasă?

- Aș fi surprinsă dacă l-am vedea. Producătorii sunt păsări de noapte și se așteaptă ca mulți dintre actorii din filmele lor să fie la fel.

Zach opri motorul.

- Străzile din Hilton se umplu la apus. Ai fost avertizată.

Karen trase de mânerul ușii, încercând să-și dea seama cum să o deschidă. Ea râdea de propria neîndemânare, când Zach ieși ca s-o deschidă din afară.

- De ce nu pot să facă ușile normale? Oricum totul este extravagant.

Zach o deschise și se dădu la o parte, ca să-i facă loc să iasă.

- Impune cavalerismul.

Zach râse.

- Probabil, mașina a fost făcută de o femeie.

Karen închise ușa și se întoarse spre casă, doar ca să constate că puloverul i se prinsese în ușă.

- Dumnezeu!

Zach râse și se aplecă să pună mâna pe mâner în același timp cu ea. Degetele li se atinseră, și amândoi se opriră din râs.

Mirosul de piersică al șamponului folosit de ea îl lovi pe Zach, iar nuanța argintie a ochilor ei albaștri fu chiar mai evidentă când Karen îl privi.

Din nou, se simțea chimia dintre ei, pe care el o negase de când o întâlnise. O auzi inspirând adânc când privirea îi alunecă spre buzele lui. Căldura corpului ei, aproape de al lui, îl făcu conștient de dorința pe care o simțea față de ea și care îl copleși ca un val. Își strânse mâinile în pumni și-și dădu seama că o prinsese de braț. Pentru o clipă, Karen se aplecă spre el și își ridică fața spre a lui.

Apoi, ea se întoarse, și momentul dispăru.

Zach se dădu înapoi, șocat de ceea ce mai că se întâmplase între ei. Purtându-se ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, deschise ușa cu mai multă forță decât era cazul și îi eliberă pulloverul.

Karen mormăi un mulțumesc și plecă.

Karen intră în camera ei, tremurând. Alergase ca un copil înspăimântat, și, ca o adolescentă, nu avea de gând să dea din nou ochii cu Zach. Nu dacă nu era nevoită. Aproape îl sărutase. Simplul gând o făcu să simtă greutatea buzelor lui pe ale ei.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?”

Mintea îi spunea să nu fie atrasă de Zach, însă corpul avea alte gânduri.

Nu putea decât să-și imagineze ce gândea el despre ea. Ce soție îl sărută sau aproape îl sărută pe fratele soțului ei?

– Ești o toantă, Karen.

Nu exista nici un protocol despre cum să facă față situației. Nu avea cum să evite să viziteze familia lui Zach. Nu fără să îi facă mari probleme lui Michael, și nu îi putea spune acestuia despre atracția pe care o simțea pentru fratele lui. La naiba, cu toate că mariajul lor era

la fel de fals ca majoritatea sânilor de la Hollywood, cel mai probabil, Michael s-ar simți trădat de fratele ei și de ea.

Karen își frecă tâmpilele și intră în baie ca să scape de mirosul lui Zach.

Se privi în oglindă.

- Nu l-ai sărutat.

Poate puteau uita amândoi de acel moment.

Dacă nu vorbeau despre el... și nu rămâneau din nou singuri.

„Ar putea funcționa.“

Aveau să stea numai două săptămâni în Hilton, și Zach nu locuia cu părinții lui, deci probabil avea să îl vadă doar la reuniunile de familie.

„Ar putea funcționa.“

Karen se vârî în pat și se trezi dimineată cu o durere teribilă de cap din cauza vinovăției, care deveni și mai acută când își dădu seama că Zach plecase înainte de răsăritul soarelui.

capitolul 6

Când Zach se urcă pe motocicletă, porni motorul și o luă spre vest, își reaminti că era destul de tânăr cât să facă schimbări în viața lui oricând voia. În ultimii ani, fusese neliniștit, pregătit să facă o schimbare. Însă, de fiecare dată când se gândea care ar fi putut fi aceasta, apărea un alt job, un alt mod de a-și mări afacerea de construcții, un alt motiv ca să rămână în Hilton.

Cu drumul întinzându-i-se în față, vântul în păr și soarele strălucind ca un paznic singuratic, Zach nu voia decât să meargă cu motocicleta.

Acea jumătate de zi pe care o petrecuse cu Mike îl făcuse să-și dorească și mai mult o viață diferită. Nu că ar fi vrut viața lui Mike, ci doar ceva mai mult.

Apoi, mai era și Karen.

La naiba! Aproape o sărutase, aproape gustase din cel mai interzis fructe dintre toate. Soția fratelui lui. Văzuse sclipirea de pasiune din ochii ei, simțise modul în care corpul ei se lipise de al lui. Așa că fugise.

Fugise înapoi la ce cunoștea. Utah.

Doar că, atunci când intră pe strada principală și parcă lângă magazinul cu articole de menaj, își dădu seama de cât de pregătit era să meargă mai departe. Viața Renei era în acest orașel, Mike își găsisese o viață în California și nu credea că Judy avea să rămână acolo după ce absolv ea, anul următor. Așa că el de ce rămânea?

„Familia.“

Tatăl lui se așteptase ca el să rămână, și asta și făcuse. Pentru o perioadă, își repetase că făcuse asta pentru că voia să își petreacă viața într-un orașel. Dar acum își dădu seama că acum nu mai era adevărat. Voia ceva mai mult.

Zach își dădu jos casca.

În magazin, îi făcu un semn puștiului de la tejghea.

– Nolan, tata e aici?

Băiatul făcu un semn spre partea din spate a magazinului.

– Mulțumesc.

Sawyer Gardner era un bărbat puternic, dur și deloc flexibil. Dezgustul lui față de faptul că Michael se căsătorise și nu o adusese pe Karen acasă, ca să o prezinte familiei, stârnea discuții aprinse de fiecare dată când Mike apărea în ziare.

Sawyer arunca o cutie plină cu provizii într-un cărucior când Zach intră în încăpere.

– Bună, tată!

Sawyer se uita peste umăr și continuă să-și facă treaba.

– Te-ai întors repede.

– California nu e așa departe.

Nici măcar cu motocicletă.

– I-ai reamintit asta fratelui tău?

– Da.

Zach luă și el o cutie și își ajută tatăl.

- Deci, ai întâlnit-o?

Zach înghiți în sec.

- Da.

- Și e reală? Nu e versiunea inventată de la televizor a unei soții?

Sawyer nu fusese niciodată de acord cu ce făcea Mike.

- E reală.

„Foarte, foarte reală.“

Sawyer se ridică și îl privi pe Zach în ochi.

- O s-o întâlnim?

- Da. Mike plănuiește să ia o pauză scurtă, și Karen insistă să vină în vizită.

Expresia stoică a tatălui său nu se schimbă la auzul vestii. Bărbatul pur și simplu se întoarse, arătă spre o cutie și spuse:

- Ia-o pe aia, da?

Nici un mulțumesc că mersese sute de kilometri în numele familiei, nici un cuvânt care să exprime fericierea pentru vizita lui Mike. Nu mai pomeni despre subiectul Mike.

Deși reacția tatălui său nu îl surprinse pe Zach, tot îl enervă.

Michael își eliberă programul pentru zece zile. Nu fu ușor, când toată lumea voia o bucată din el. Așteptară până după ceremonia de absolvire a seniorilor, de care Karen se ocupă la club, apoi se imbarcară într-un avion spre St. George și de acolo închiriară o mașină cu care să meargă până în Hilton. După așteptarea la aeroport și întârzierea cu închirierea mașinii, când ajunseră pe autostradă, Karen era convinsă că ar fi fost mai rapid să conducă de la bun început în loc să ia avionul.

Karen folosi ultima oră ca să decidă cum să procedeze cu familia lui Michael când venea vorba despre relația lor.

- Deja mă simt vinovată că ți-am păcălit fratele. O să fie mai greu cu părinții tăi.

- Părinții mei te vor iubi.

- Și noi plănuim să divorțăm.

- Și?

- Michael, vorbim despre oameni. Au și ei sentimente.

- Știu. Aș fi evitat interacțiunea cu totul dacă nu ar fi apărut Zach.

Când auzi numele lui Zach, Karen deveni îngrozită.

- Ești actor, Michael. Eu am încercat, dar familia ta o să fie cel mai greu de convins.

Bărbatul o privi peste ochelari.

- Te răzgândești? Nu tu ai insistat să facem asta?

Așa era. Admiră peisajul în timp ce conduceau.

- Nu vreau s-o dau în bară.

Michael îi atinse părul.

- O să fii în regulă. Toată lumea crede că suntem un cuplu.

Tânăra își frecă palmele transpirate.

- Poate pur și simplu am emoții pentru că o să-ți întâlnesc părinții.

Era însă mult mai mult de atât.

Michael o strânse de picior, până când ea îl privi.

- Te vor întreba despre părinții tăi.

Gândul o lăsă rece.

- O să le spun ce le spun tuturor. Că nu mai sunt și că am fost crescută de mătușa mea.

Michael știa că povestea era mai lungă, dar nici măcar el nu o cunoștea în totalitate.

Michael își puse din nou mâna pe volan.

- Tata nu o să insiste, dar e posibil ca mama să o facă.

- Am avut un an întreg în care am spus jumătăți de adevăr despre noi. Am petrecut mai bine de un deceniu în care m-am prefăcut că părinții mei sunt morți. Dacă nu m-aș cunoaște, aș crede că sunt o mincinoasă patologică.

- Sau o actriță mai bună decât orice actriță cu care am lucrat vreodată.

Karen râse și se folosi de ocazie ca să schimbe subiectul.

- Deci când o să știi despre contractele finale pentru *Blue Street*?

Blue Street era filmul pentru care semna pentru anul următor, a cărui producție avea să-l țină ocupat în următorii doi ani. Nu credea că toate contractele aveau să fie terminate până în vară. Cum treaba mergea înainte cu contractele, se părea că mariajul lor se termina mai repede decât se așteptaseră. Nu că trebuiau să divorțeze imediat, însă opțiunea avea să fie acolo.

- Ar putea dura câteva luni.

- Hmm.

- Te gândești la divorț?

Ea ridică din umeri.

- Da. A fost ușor să arătăm lumii că ne iubim, însă despărțirea mă îngrijorează.

El încuviință.

- În trecut, cum te-ai descurcat cu despărțirile?

- Am fost directă și am mers mai departe. „Amice, nu mai merge pentru mine.” Tu?

- „Amice, nu mai merge pentru mine”, zise el, bătând cu un deget în volan.

Amândoi râseră.

- O să fim groaznici la despărțire.

- O să fim în regulă. Nu trebuie să ne gândim la asta azi. Ar fi diferit dacă oricare din noi ar fi îndrăgostit de cineva.

Numai menționarea altcuiva o făcu pe Karen să se gândească la Zach. În mașină se făcu liniște. Karen văzu că Michael o privea.

- Trebuie să-mi spui dacă există cineva.

- Dumnezeule, Michael, singurii bărbați în preajma cărora am fost de când ne-am căsătorit au fost colegii tăi, producătorii și echipa de management – și majoritatea sunt fie căsătoriți, fie gay.

El zâmbi.

- Cu excepția tipului din Filipine de la Crăciunul trecut. Karen se cutremură. Ce dubios.

- M-am simțit bine să-i dau un pumn tipului. Nu-mi vine să cred că ți-a făcut o propunere chiar în casa mea.

Karen îi zâmbi fals.

- Eroul meu.

- Poți să fii sigură de asta.

- Dar nu cred că l-aș putea refuza pe Ben Affleck. Sau pe Bradley Cooper!

- Ben? Serious? Înțeleg de ce Bradley...

Michael ridică dintr-o sprânceană de câteva ori, arătându-și admirația pentru acel bărbat.

Treceau în revistă calitățile ambilor bărbați când ieșiră de pe autostradă. Pe indicator scria „HILTON, 6 kilometri“.

- Ți-aș face un tur, să-ți prezint atracțiile, dar o să le vezi pe toate cinci de vreo cincizeci de ori cât o să stăm aici.

- Nu are cum să fie așa rău.

Karen îi observă zâmbetul când conduse pe ce era probabil un drum cunoscut.

- Ești entuziasmat?

Michael încuviință.

- Da, sunt. A trecut mult timp.

- La cât ne așteaptă părinții tăi?

- La trei.

Ceasul de la radio arăta trei și un sfert.

Drumul cu două benzi era mărginit pe ambele părți de ferme. Din când în când, câte o vacă se oprea din păscut ca să îi privească trecând. Hilton se afla la baza a două lanțuri muntoase. Potrivit spuselor lui Michael, familia lui deținea o cabană pe unul din munți, unde mergea în timpul verii.

Făcură stânga la un semafor, și casele începură să își facă apariția.

- Mai este un oraș la treisprezece kilometri în spatele nostru. Ceva mai mare decât Hilton, cu un hotel și un Walmart.

- Ce nebunie, îl tachină Karen.

- Hei, a fost ceva important când Walmartul s-a deschis aici. Jumătate dintre locuitori nu au fost de acord, spunând că nu au nevoie de așa ceva. Ceilalți au vrut mai multe opțiuni când merg la cumpărături.

Când intrară pe strada principală, Michael încetini. Copiii mergeau pe biciclete, fără căști, și câteva femei împingeau cărucioare. Flori în ghiveci atârnavă de felinarele stradale, și nu era nici urmă de graffiti.

- E atât de curat, remarcă ea.

- Și tata nu trebuie să țină sub cheie spray-ul cu vopsea, cum fac în L.A. Șeriful local ne speria numai cu o privire pe noi, copiii.

- Chiar și așa, sunt sigură că există și copii care intră în belele.

- Da, cu siguranță, doar că nu se distrează distrugând proprietățile. Aici fură un tractor, ca să se plimbe cu el, fac focuri în aer liber și dau petreceri la care beau bere. Vânează căprioare în afara sezonului.

Karen nu-și putu imagina așa ceva.

- Tu ai vânat?

- Au trecut ceva ani, dar da.

- Ți-a plăcut?

Michael ieși de pe drumul principal, spre zona rezidențială a orașului.

- Nu mi-a displicut. Poate aș fi apreciat mai mult dacă mi-ar fi plăcut gustul cărnii de vânat. Mama gătește bine, dar niciodată nu am putut suporta gustul de căprioară.

Karen îi zâmbi cuplului care se oprișe ca să îi privească trecând.

- Nu are gust de pui?

- Nici pe departe.

- E, probabil, mai bună decât melcii.

Michael icni zgomotos. Amândoi încercaseră melci și ajunseseră la concluzia că francezii râdeau de fiecare american care încerca prostia asta.

- Americani proști. Mănâncă orice, spuse ea cu cel mai bun accent francez pe care-l putea avea.

Amândoi râseră când își amintiră de perioada petrecută în Franța.

Pe străzi, în fața caselor, erau parcate mai multe mașini. Spre deosebire de California, aici era destul spațiu între case, și fiecare arăta diferit de a vecinului său. Michael încetini în dreptul unei case tradiționale, cu două etaje, și loc în parcare pentru mașina lor închiriată.

- Ești pregătită? o întrebă el.

Karen nu avusese niciodată o casă la care să meargă. Deși inima începu să-i bată cu putere când Michael parcă, era entuziasmată să-i întâlnească pe oamenii cu care crescuse Michael. Chiar dacă nu erau căsătoriți cu adevărat, Michael era prietenul ei, și nu-și amintea să-l fi văzut vreodată cu un zâmbet mai sincer pe față. Asta o făcuse foarte fericită.

- Eu sunt pregătită. Tu?

Cum scoase cheia din contact, ușa casei se deschise larg, și o mulțime de oameni apărură în curte.

O adolescentă alerga spre el cu brațele larg deschise.

- Mikey!

Așa începu totul.

Zach își lăsă familia să-l întâmpine pe faimosul fiu. Hannah nu-și putu controla entuziasmul când sări în brațele lui Mike și acesta o învârti. Judy o urmă, în timp ce micul Eli alerga în jurul lor. Eli nu îl știa pe Mike decât din poze.

- Ea e? îi șopti mama lui Zach acestuia în timp ce stăteau pe verandă și așteptau ca entuziasmul fetelor să se domolească.

- Da.

- Nu arată ca în poze.

Zach o privi.

- Nu, nu arată.

„Arată mai bine.“

Karen se uită la el, ca și cum le-ar fi simțit privirile.

Bărbatul se opri pe loc, și atmosfera din jurul lui se schimbă.

- E tare, șopti Joe în spatele lui, smulgându-l din visare.

- Nu ești căsătorit cu sora mea?

Joe era soțul Renei și fusese de când se căsătoriseră, imediat după liceu. Se adorau.

- Nu sunt orb.

Mama lui se mută de pe verandă și restul o urmară.

- Bună, Rena. Michael își îmbrățișă sora cea mare și mângâie bebelușul pe bărbie. Ce a crescut, spuse el.

- Săptămâna viitoare împlinește optsprezece luni.

Rena făcu un pas în spate și o lăsă pe mama lor în față. Mike o îmbrățișă și o săltă de la pământ.

- Începeam să cred că ne-ai uitat, spuse Janice.

- Am avut un an plin, replică el.

Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama pentru prima oară că soția lui era lângă el, își ridică brațul spre Karen și o invită în cercul familiei lor.

- Mamă, ea e Karen. Karen, ea este mama mea, Janice.

Karen zâmbi, dinții ei perfecți strălucind.

- E o plăcere, doamnă Gardner.

- Spune-mi Janice, te rog.

Zach văzu mirare pe fața lui Karen. Janice o îmbrățișă. Fetele se dădură în spate și îl lăsară pe Mike să-și prezinte soția.

- Suntem atât de încântați că ești, în sfârșit, aici.

- Michael a avut un program foarte plin anul acesta. Am auzit atât de multe despre voi toți.

- Unde e tata? întrebă Mike în timp ce se uită de jur împrejur.

- Închide magazinul, îi spuse Rena.

Zach simți dezamăgirea lui Mike. Nu că ar fi fost cazul să se aștepte la altceva. Tatăl lor pune munca pe primul loc. Aproape înaintea familiei. Așa fusese mereu.

- El e Joe, soțul Renei, îi spuse Mike lui Karen.

Karen era prea aproape, nu putea decât să dea mâna, ceea ce păru ciudat pentru ea.

- Și pe Zach îl știi.

Dacă fusese ciudat să o vadă dând mâna cu Joe, fu și mai și când își deschise brațele spre Zach. Era ca și cum știa că ar trebui să fie mai familiari, însă îmbrățișarea lor scurtă nu făcu decât să-i amintească lui Zach de șampounul de piersici pe care îl folosea ea și de senzațiile pe care le avea în prezența ei.

Dorința de a o ține, de a-i inspira parfumul îl făcu să prelungească îmbrățișarea o secundă prea mult.

Karen făcu un pas în spate și nu îl privi, ci se uită în spatele lui. Zach se întoarse și încercă să se concentreze.

- Mike, Karen, ea e Tracey... Iubita mea.

capitolul 7

În tot timpul petrecut de Karen în mijlocul familiei Gardner, nu o putu vedea decât pe singura persoană din cameră care nu era înrudită prin sânge sau căsătorie.

Tracey se plimba prin casă și din când în când își mai pune mâna pe umărul lui Zach, ca să-i atragă atenția, însă, altfel, se purta ca și cum era de-a casei. Și chiar era, de mai mult timp decât Karen.

Zach nu menținuse contactul vizual cu ea pentru mai mult de o secundă. Nici unul din ei nu uitase sau interpretase greșit ce se întâmplase pe aleea din Beverly Hills. Oricât de mult ar fi vrut Karen să uite momentul acela, nu putea.

Nu avea nici un drept să se simtă înșelată de faptul că Zach avea o iubită, având în vedere că ea era cea căsătorită, însă, chiar și așa, nu-și putu opri senzația de trădare.

Slavă Domnului că nu se sărutaseră. Nu ar fi putut să intre în casă cu Michael dacă ar fi gustat buzele fratelui lui.

Casa familiei Gardner avea o sufragerie spațioasă, cu un șemineu, canapele uzate și confortabile și șezlonguri. Rena își culcă fata într-unul din dormitoarele de la etaj, în timp ce restul se strânseseră în sufragerie. Karen nu văzuse încă unde aveau să doarmă ea și Michael. Nici nu trecuse de sufragerie, când cineva sugera ca ea și Michael să ia loc și să se lase interogați de familie.

Așa cum îi spusese Zach lui Karen, Hannah vorbea obsesiv.

- Nu-mi vine să cred că sunteți în sfârșit aici, le spuse Hannah.

- Nu-mi vine să cred că nu ați venit mai curând, îi certă Rena.

- Las-o pe mama să se ocupe de partea cu cearta, îi zise Michael surorii lui.

Toate privirile se îndreptară spre Janice.

- O să fac asta mai târziu. Acum, nu vreau decât să o fac pe Karen să se simtă ca acasă.

Janice îi aruncă un zâmbet cald tinerei.

- Vă rog, certăți-l, îi încurajă Karen. Sunt atât de puțini oameni care îi dau de furcă lui Michael în afară de mine.

Replica stârni câteva râsete.

- Mulțumesc că m-ai aruncat în mijlocul fiarelor, scumpo, îi spuse Michael și îi făcu cu ochiul.

- Egoul tău a fost mereu prea mare pentru orașul acesta, spuse Zach.

- Când devine prea mare acasă, îi spun să ducă gunoierul și să lase jos capacul de la toaletă.

- E dezgustător, Mike, interveni Hannah.

Tracey se așeză pe brațul canapelei și își puse mâna pe umerii lui Zach.

Karen privi în altă parte.

- Cum v-ați cunoscut? întrebă Tracey.

- Nu ai văzut videoclipul de la YouTube?

Hannah își scoate telefonul mobil din buzunarul blugilor.

- Vați cunoscut pe YouTube?

Era evident că Tracey nu înțelegea cum funcționa partea cu social media. Iubita lui Zach avea ochii plini de emoții și părul de un șaten-închis. Era cu câțiva centimetri mai înaltă decât Karen și cu câteva kilograme mai plinuță, dar nu într-un mod neplăcut. Nu era machiată excesiv, dar Karen își dădu seama că făcuse un efort ca să arate bine. Se tot uita la Michael și era imposibil să rateze ușoara roșeață din obraji când bărbatul îi zâmbea. Karen fusese martoră la genul ăsta de reacții de nenumărate ori pe parcursul ultimului an. Era o treabă să te uiți la o vedetă pe ecran și cu totul altceva să o întâlnești în persoană, iar Tracey se trezise în aceeași cameră cu o celebritate și acum trebuia să poarte o conversație normală, când era evident că se simțea copleșită.

- Nu, s-au întâlnit când Mike s-a dus la unul dintre locurile alea care îi țin pe copii departe de străzi după școală.

Hannah se uită la Tracey și la Zach, în timp ce naviga pe internet cu un deget, și vorbea despre întâlnirea întâmplătoare a lui Karen și Michael.

Karen se uită la soțul ei și îi observă zâmbetul. Amândoi știau că prezentarea lor nu avusese nimic întâmplător. De fapt, amândoi avuseseră ocazia să se uite peste profilul celuilalt de la Alliance și fuseseră deja de acord că erau compatibili, cel puțin pe hârtie, pentru o scurtă căsnicie.

Din telefonul lui Hannah, Karen auzi sunetul familiar al copiilor de la centru, care vorbeau unii peste alții în timp ce îi spuneau lui Karen că „Michael Wolfe o invita în oraș“. Văzuse clipul de pe YouTube de multe ori în săptămânile care urmaseră. Fusese difuzat de două posturi de divertisment și, o dată, chiar și la știrile locale de seară.

Michael chiar era talentat la actorie. Îi convinsese pe toți de la club că abia se întâlniseră și că se îndrăgostise de ea. Karen știuse chiar înainte să-l cunoască faptul că mariajul lor avea să fie unul temporar. Gwen îi ghicise preferința sexuală înainte chiar să-l întâlnească, deci Karen știuse din prima zi că Michael era gay.

Radarul lui Gwen în această privință devenise legendar de atunci. La multe petreceri de la Hollywood, Michael stătea undeva în spate, cu Gwen, ca să primească informații despre sexualitatea bărbaților care veneau.

Tracey privi cu interes filmulețul de pe internet. Zach aruncă și el o privire la ecranul telefonului.

- Îmi amintesc că ai folosit replica asta cu Suzie Baker în clasa a zecea.

Karen îi aruncă lui Michael un zâmbet jucăuș.

- Ai folosit o replică?

- Eu, actorul? Să folosesc o replică? Niciodată.

Toți râdeau când zgomotul unei mașini care parcă pe alee îi atrase atenția lui Eli.

- Bunicul!

Michael se îndreptă, și zâmbetul îi dispăru de pe față. Karen îl luă strâns de mână.

Bărbatul o privi. Din anumite motive, Sawyer Gardner îi provoca noduri în stomac lui Michael, iar soția lui era hotărâtă să-l ajute să facă față. Cu toate că relația lor era una platonice, chiar își iubea soțul.

Greutatea unei priviri ațintite asupra ei o făcu să se uite prin cameră. Mai mulți ochi o priveau. Rena păru să tragă ea ceva concluzii în timp ce o privea pe Karen. Zach părea concentrat pe mâinile împreunate ale lui Michael și Karen. Când ochii lui se mișcară spre ai ei, Karen se uită înapoi la Rena, care acum îl privea pe Zach.

Karen închise ochii și inspiră adânc. Când îi deschise din nou, se forță să privească spre ușa de la intrare.

Janice îl întâmpină pe patriarhul familiei Gardner, și la fel făcu și micul Eli, care se repezi în brațele acestuia.

Ambii băieți Gardner moșteniseră înălțimea de la tatăl lor, constată Karen. Sawyer avea cam un metru nouăzeci și părea a se descurca fără probleme cu ridicatul greutăților de la magazin sau de pe șantier. Părul lui negru era presărat cu gri, dar nu părea să se rărească, ceea ce însemna probabil că Michael și Zach aveau să se bucure și ei de părul lor pe tot parcursul vieții.

Michael se ridică și o trase și pe ea în picioare, ca să îi facă cunoștință cu tatăl lui.

- Uite cine e aici, îi spuse Janice soțului ei.

Privirea lui Sawyer se plimbă prin cameră și ezită pe Karen o clipă, după care poposi asupra lui Michael.

Ce o să fie, o strângere de mână sau o îmbrățișare?

Michael păși în fața ei, și strângerea de mână câștigă.

- Mă bucur să te văd, îi spuse bărbatul tatălui său.

- Credeam ca ai uitat de noi.

Karen se crispă. De câte ori auzise asta în ultima oră? De mult prea multe ori. În loc să se scuze, Michael se întoarse spre Karen.

- Tată, vreau s-o cunoști pe Karen.

Tânăra întinse mâna, cum făcuse și cu Janice mai devreme.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Gardner. Michael mi-a spus multe despre dumneavoastră.

- Serios? zise bărbatul în timp ce-i strânse mâna scurt. Nouă nu ne-a spus mai nimic despre tine.

Privirea lui intensă o străbătu pe tânără.

- Bravo, tată, o faci să se simtă incomod, spuse Hannah.

- Da, las-o mai ușor, bine? zise Zach.

Michael doar clătină din cap, ca și cum ar fi știut că tatăl lui avea să se poarte ca un nemernic. Era evident că bărbatul făcea legea în casa lui și se aștepta la alt nivel de respect decât cel pe care îl primise.

- Sawyer! spuse Janice.

- Este în regulă, Janice. Zach ne-a zis când a venit în California că toată lumea era supărată pentru că nu am venit în vizită. Sunt sigură că a minimalizat intensitatea sentimentelor voastre ca să le cruțe pe ale mele.

Karen nu rezistă și se uită la Zach, observând modul în care acesta își privea tatăl. Până acum, Sawyer încă nu zâmbise, nici măcar cu Eli care i se cățara pe picioare și Rena care încerca să-l controleze pe copil.

- Așa cum i-am spus mamei, am avut un program aglomerat de când am cunoscut-o pe Karen, zise Michael.

Karen își puse mâna pe brațul lui.

- Dar trebuie să îmi asum și eu partea de vină pentru întârzierea vizitei.

Michael o privi.

- Michael știe că nu am o familie a mea și i-a fost teamă să nu fiu intimidată de cât de numeroși sunteți.

Janice își înclină capul într-o parte.

- Nu ai rude?

Karen clătină din cap și le spuse tuturor minciuna exersată.

- Părinții mei nu mai sunt de ceva timp, și am fost singurul lor copil. Mătușa mea e singura familie din viața mea.

Michael își puse mâna pe spatele ei și oftă.

Karen nu dorise să câștige compasiunea celor prezenți, însă cuvintele ei schimbă atmosfera din cameră. Hannah fu prima care spuse ceva.

- Acum, ne ai pe noi. Suntem gălăgioși, dar nu suntem răi.

Având în vedere că Hannah era cea mică, Karen fu surprinsă că își asumase rolul mediatorului. De obicei, copilul mijlociu făcea asta, și acesta era Michael, care acum își privea tatăl, aproape provocându-l să spună ceva.

Sawyer nu dădu să mai spună nimic, și, din fericire, Janice interveni între ei.

- Trebuie să verific cina în bucătărie. Karen, de ce nu vii cu mine și să-i lăsăm pe bărbați să discute?

Pregătită să evadeze, Karen îl privi pe Michael, ridică din sprâncene, ca și cum i-ar fi urât noroc, și o urmă pe Janice.

Casa tradițională avea o bucătărie separată, oferindu-le ei și lui Janice puțină intimitate.

- Te rog să nu fii rănită de comportamentul soțului meu, spuse ea cum ieșiră din sufragerie.

- Înțeleg.

Deși nu o făcea. Adevărul era că nu fusese niciodată în preajma unei familii mari, care spunea ce simțea. În lumea lui Karen, când nu cunoști pe cineva, ești politicos până când străinul îți devine prieten sau inamic. Asta se putea întâmpla în câteva ore, dar, de obicei, era nevoie de mai mult de o propoziție sau două ca să găsești un motiv să nu-ți placă cineva.

- Se citește pe fața ta că ești supărată.

Rena intră în bucătărie în acel moment.

- Bineînțeles ca e supărată. Tata e un nemernic.

Se duse la frigider, din care scoase o sticlă de vin și întrebă:

- Vrei, Karen?

- Da, te rog.

- O să îi ia o zi, două să se poarte frumos, explică Rena.

- Mi-a spus Michael.

Karen se așază pe un scaun înalt.

- Toți am fost șocați când am auzit că Michael s-a căsătorit.

În timp ce vorbea, Janice își puse un șorț și deschise ușa cuptorului, ca să verifice mâncarea. După aroma bogată care ieși, Karen ghici că era ceva prăjit. Nu-și amintea ultima oară când mâncase ceva gătit. Mătușa Edie era genul de femeie care mânca paste, un rezultat al faptului că primul ei soț fusese italian pursânge.

- A fost o surpriză și pentru mine și Michael, le spuse Karen.

Rena băgă tirbușonul în sticlă și începu să-l învârtă ca să scoată dopul.

- Chiar vă cunoșteți de numai câteva săptămâni când v-ați căsătorit? întrebă ea.

- Da. Dacă stau să mă gândesc la asta, îmi dau seama cât de nechibzuiți am fost să ne căsătorim așa repede. Toate replicile, unele adevărate, altele nu, începură să i se reverse de pe buze. Cred că a fost fermecat pentru că nu mi-a păsat de faima lui. L-a luat pe nepregătite asta.

Rena îi dădu un pahar cu vin și își turnă și ea unul.

Cum nu era posibil ca tânăra să plece din bucătărie fără să dea mai multe informații despre ea și Michael, spuse cât de mult adevăr putu, fără să divulge secretul.

- Michael a început să vorbească despre căsătorie cam de la prima întâlnire.

Janice făcu schimb de priviri cu Rena.

- Și ție ți s-a părut normal?

Karen luă o gură de vin, încercă să treacă de gust și își spuse că era o snoabă, după care mai luă o gură. Lui Michael nu i-ar fi plăcut. Bine că el avea să bea bere cât stăteau în Utah. O parte din imaginea de macho pe care o iubea atât de mult însemna că bea vin numai la petrecerile de la Hollywood și la cinele importante. Karen încercă să-i spună că mulți bărbați heterosexuali beau vin, dar el nu avea de gând să facă asta. Era snobul suprem când venea vorba despre vin, și începea și ea să fie la fel.

- Mi s-a părut sărit de pe fix, dar de ce nu? Știam că nu o să avem prea mult timp să ne cunoaștem mai bine înainte să plece la filmările pentru un alt film.

- Și de ce v-ați grăbit? întrebă Janice.

Karen ridică din umeri.

- Nu pot să explic, Janice. Iar în ceea ce privește faptul că nu am venit în vizită... cred că are de-a face și cu conștientizarea faptului că ne-am grăbit - asta după ce ne-am căsătorit.

Amândouă femeile o priveau.

- Sunteți căsătoriți de un an.

Karen încuviință.

- Și pot să număr pe degete câte luni am petrecut împreună în această perioadă. Michael nu a mințit când a spus că programul lui a fost foarte încărcat. Fiul tău lucrează din greu.

- Sugerezi că abia vă cunoașteți?

Karen clătină din cap.

- Nu. Cred că ne știm mai bine decât oricine altcineva din viețile noastre. Michael e primul care o să vă spună că are mulți prieteni superficiali. Sunt greu de evitat la Hollywood.

Femeile părură să se relaxeze. Karen știa că acesta era momentul în care demonstra familiei că nu îl folosea pe Michael, dar nu avea de gând să-și declare dragostea nemuritoare pentru el, nu în condițiile în care urmau să divorțeze peste câteva luni. Un strop de îndoială avea să atenueze lovitura cunoașterii unei nurori și a unei cumnate în același an în care îți vei lua rămas-bun de la ea. Era posibil să fie singura ocazie pe care Karen o va petrece cu familia Gardner. Trebuia să-și reamintească asta și să-și țină barierele sus. Bău mai mult vin și puse paharul jos. Lichidul i se urcase deja la cap. Se uită la ceas și observă că nu era încă patru și jumătate.

„E, e cinci undeva în lume.“

Ușa bucătăriei se deschise, și Tracey intră.

- Sper că nu vă deranjez că vă întrerup. M-am gândit să le duc băieților niște bere.

- E rău acolo? Întrebă Karen.

Rena luă berea din frigider și i-o dădu lui Tracey, care zâmbi politicos.

- Să spunem doar că duc dincolo curaj lichid și mă întorc aici cât de repede pot.

Rena își dădu ochii peste cap.

- Mamă, ar trebui să faci ceva.

Janice clătină din cap.

- Fratele tău merită să fie certat. Chiar dacă nu s-ar fi căsătorit fără noi, nu a fost chiar atent de când a devenit faimos.

Deși avea multe de spus, Karen se abținu. Chiar dacă Janice Gardner avea un efect calmant asupra soțului ei, nu era mulțumită de lipsa de contact a fiului ei. Karen speră însă că Sawyer nu avea să îl facă pe Michael să se îndepărteze înainte chiar de a apuca să despacheteze.

Tracey intră în cameră și se întoarse la fel de repede.

- Judy a luat-o pe Hannah afară cu Eli.

- Ce bine! Sper doar să nu înceapă să țipe și să trezească bebelușul.

- Janice, pot să te întreb ceva? zise Karen.

- Sigur că da, draga mea.

Soacra ei temporară scoase o pungă de cartofi, pe care îi răsturnă în chiuvetă și dădu drumul la apă.

- Câte ore pe săptămână lucrează soțul tău?

Janice se uite în tavan, ca și cum acolo ar fi găsit răspunsul la întrebarea lui Karen.

- Lucrează adesea douăsprezece ore pe zi.

- Și în weekenduri?

- Magazinul e închis duminica.

- Totul e închis duminica, spuse Rena.

- Deci lucrează douăsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână?

I se părea copleșitor până și ei.

- Nu tot timpul, îi sări Janice în apărare.

Karen învârti vinul în pahar, după care mai luă o gură.

- Când a fost ultima oară când ați plecat într-o vacanță?

Ca și cum s-ar fi prins încotro duceau întrebările lui Karen, Janice își încetini răspunsurile.

- Am fost la prima premieră a lui Michael.

Asta însemna în urmă cu cel puțin opt ani.

- Altceva de atunci?

- Mergem la cabană în fiecare vară. Facem excursii de câteva zile.

- O zi, două? întrebă Karen.

- Magazinul nu se conduce singur.

Rena îi turnă mai mult vin lui Karen.

- Vorbești ca tata, îi spuse mamei sale. Karen, adevărul e că tata nu pleacă prea des din oraș și mereu a lucrat mai mult decât oricine altcineva cunoscut.

Karen zâmbi, își luă paharul și se ridică să iasă din cameră.

- Asta și bănuiam.

Înarmată cu aceste informații, intră pe câmpul de luptă Gardner pregătită de bătălie.

capitolul 8

Zach ar fi preferat să bea whisky în loc de bere. Tensiunea din cameră creștea cu fiecare secundă care trecea. Joe se așezase lângă fereastră și se uita afară, ca și cum ar fi căutat un motiv ca să fugă.

- Poate să dureze trei zile ca să filmăm cinci minute dintr-un film, tată.

Mike încerca să-i explice tatălui său programul de lucru, dar Sawyer nu-l asculta. Nu că Zach ar fi crezut că avea să o facă. Tatăl lor vedea numai ce voia.

- Nu-mi pasă dacă durează o lună. Ar fi trebuit să vii acasă până acum.

- Nu am ajuns unde sunt fiind leneș, replică Mike.

Răspunsul îi stătea lui Sawyer pe vârful limbii, când ușa de la bucătărie se deschise din nou.

Zach își termină berea, în speranța că era și mai multă pe drum. Tatăl lor se uită în spatele lor și închise gura.

- Nu vă opriți din cauza mea, spuse Karen.

Tânăra se duse pe marginea canapelei, vizavi de Mike și de tatăl lor. Îi zâmbi lui Joe, care își mută privirea.

- Tocmai îi explicam fiului meu cât de dezamăgiți suntem că nu și-a făcut timp pentru familia lui.

Sawyer nu-și ceru scuze nimănui. Karen se îndreptă și se așeză picior peste picior.

- Aș fi crezut că dumneavoastră, domnule Gardner, veți înțelege mai bine decât oricine altcineva.

Zach clipi și se uită la tatăl lui.

- Ce vrei să spui?

- Munciți din greu.

- Îmi văd familia zilnic.

- E convenabil, având în vedere că toți locuiesc în același oraș.

- Faptul că locuiește la câteva state distanță nu este o scuză.

Mike ridică o mână.

- Las-o baltă, Karen! Nu o să înțeleagă niciodată.

Karen bău relaxată din vin. Singurul semn de emoție era modul în care bătea cu piciorul în aer. Zach simți cum începea să se relaxeze.

- Nu știu ce să zic, Michael. Cred că tocmai mi-am dat seama de unde ți-ai moștenit ambiția.

- Ce?

- Ambiția. Domnule Gardner, de cât timp aveți afacerea?

- De peste treizeci de ani.

- Probabil ați sacrificat foarte multe în acei ani.

Karen continuă să îl privească ținută pe Sawyer.

Zach se uită la Joe, care stătea mai aproape de Karen decât oricare dintre ei, și observă admirația întipărită pe chipul acestuia.

- Orice avut merită niște mici sacrificii, cum ar fi ore lungi, weekenduri lipsă, vacanțe?

Sawyer prinse ideea și miji ochii.

- Michael lucrează din greu, și face asta în mare parte dintr-o rulotă, pe un platou de filmare, departe de propriul pat. Când ajunge în sfârșit acasă, pică lat. Sună familiar?

Sawyer se uită la Mike.

- Michael e exact ca dumneavoastră. Lucrează din greu în fiecare zi, se forțează până la limită și deseori uită de familia lui. Dar suntem aici acum, și bănuiesc că nu v-ați luat liber ca să stați cu noi.

Zach știa sigur că Sawyer avea de gând să deschidă magazinul în dimineața următoare. Zilele de sâmbătă erau aglomerate.

- Eu dețin magazinul. Pot să-mi iau liber oricând vreau.

Mike râse și spuse:

- Când ai făcut asta ultima oară?

- Nu mă lua la întrebări.

Mike își păstră zâmbetul pe buze.

- Tonul intimidant funcționa când aveam șaptesprezece ani, tată. Dar ai dreptate. Nu trebuie să pun întrebări, pentru că știu deja răspunsul.

- Michael și-a eliberat programul pentru următoarea săptămână și jumătate, ca să petreacă timp cu toată lumea de aici. Mi-a promis să evite telefoanele de la agentul și managerul lui, ca să se asigure că timpul petrecut aici o să fie de calitate. Oare în cât timp din această perioadă o să vă vadă?

Karen își lansă provocarea și se lăsă pe spate. Toate privirile din cameră se întoarseră către Sawyer. Zach observă pumnul tatălui său pe brațul scaunului.

- Nu știu dacă îmi place de tine.

- Tată! strigă Mike.

- Nici eu nu știu dacă îmi place de dumneavoastră, domnule Gardner.

Karen mai că străpungea capul lui Sawyer cu privirea ei intensă.

- Poate ar trebui să plecăm.

Mike își puse berea jos și se ridică.

- La naiba cu asta! interveni Zach. Tată, ai întrecut măsura. Știi că are dreptate, altfel nu ai fi așa energic. Își puse apoi mâna pe brațul lui Mike. Poți să stai cu mine.

- Peste cadavrul meu!

Mama lui stătea în ușa bucătăriei și îl fixa cu privirea pe soțul ei. Rena și Tracey stăteau lângă mama lui, cu gurile căscate. Janice arăta cu un curățător de cartofi spre Mike.

- Michael Gardner, stai jos. Tu și Karen nu plecați nicăieri.

Apoi, îndreptă curățătorul spre soțul ei.

- Sawyer, hai să vorbim, te rog!

Femeia ieși din cameră, o luă pe scări și aștepta ca soțul ei să o urmeze.

Zach nu-și amintea ultima oară când mama lui îl forțase pe tatăl lui să vorbească. Probabil când el și Mike erau copii. Sawyer bombăni și o urmă pe Janice pe scări. Toată lumea din cameră se întoarse spre Karen.

- Ești curajoasă, Karen, nu glumă! spuse Rena.

Mike începu să râdă. Sunetul deveni molipsitor, și, în cele din urmă, Joe îl urmă, și Zach zâmbi și el.

Karen ridică din umeri.

- Ce? Nu mă intimidază. Sunt nora, trebuie să mă urască totuși careva.

- Poți să îl sperii, poate, dar nu să îl faci să te urască.

- Mike are dreptate, spuse Zach în timp ce își bătu fratele pe spate. La naiba, ce bine e să fii aici!

Mike își ridică berea.

- Ei bine, dacă nu o să mă vedeți din nou în următorii zece ani, o să știți de ce.

- Nu spune asta, zise Rena. Nu e singura persoană de aici căreia i-a fost dor de tine. Doar că tata nu știe cum să-ți spună.

Zach observă schimbul de priviri dintre Mike și Karen. Amândoi păruă rezervați, făcându-l să se întrebe dacă Mike îi spusese la ce să se aștepte.

- Tata încă ține whisky-ul sub cheie? întrebă Mike.

Karen își aruncă picioarele obosite pe patul dublu și își acoperi ochii cu brațul.

- A fost dureros.

- Nu poți să spui că nu te-am avertizat.

Sawyer Gardner perfecționase tratamentul silențios și îl folosisese în cea mai mare parte a serii. Îi aruncase câte o privire cu fiecare ocazie și îl provocase pe Michael, ca și cum ar fi fost dușmani pe câmpul de luptă.

- Acum, înțeleg de ce ai plecat. Mereu a fost așa răutăcios?

Michael clătină din cap.

- Se pare că-și păstrează partea urâtă pentru mine, și asta doar de când m-am mutat.

Karen își îndepărtă brațul de pe ochi și îl privi plimbându-se prin camera mică, în timp ce-și scoase cămașa din pantaloni și o desfăcu.

- Cred că Rena a rezumat totul perfect. Nu știe cum să exprime ce simte.

- Mi-a spus exact ce simte. Nu îmi respectă munca, crede că modul în care ne-am căsătorit e o glumă, nu e fericit pentru că nu am venit în vizită mai devreme.

Se așază pe marginea patului și își dădu jos pantofii.

- Știi care e cred că e problema?

- Care?

- Cred că e supărat pentru că nu locuiești în Hilton și nu te străduiești să-l mulțumești.

Însă ceva îi spunea lui Karen că Michael încerca, de fapt, să își mulțumească tatăl sau cel puțin să-i câștige respectul având succes în domeniul ales. De ce ar fi fost nevoie pentru ca Sawyer să fie mândru de fiul lui pentru ce și cine era?

- Nu-mi e dor de el. Mi-e dor de toți ceilalți. Hannah e practic femeie, și am ratat cea mai mare parte a maturizării ei.

Karen se ridică și își puse mâna pe spatele lui.

- Nimeni nu se așteaptă cu adevărat ca, pentru tot restul vieții, copiii să rămână aproape de casă. Nu te învinovăți.

Michael se ridică, își luă valiza și o puse pe scaun, după care o deschise.

- Mi-ar plăcea să fie mai ușor cu el.

- Mi-am spus că o să dureze vreo două zile ca să se mai relaxeze.

- Nu mi-l amintesc să fi fost așa rece.

Ultimul lucru pe care îl voia Karen era ca relația lui Michael cu familia lui să nu se înrăutățească în urma acestei vizite.

- Dacă nu se mai îmbunează în vreo două zile, inventăm o scuză și plecăm.

Michael își luă periuța de dinți și arată spre ea.

- S-a făcut.

- La cât vine Zach dimineată?

Zach voia să-i arate lui Michael cea mai recentă construcție la care lucra în orașul vecin. De fapt, Karen credea că Zach voia să îl ia pe Michael mai devreme din casă, ca să nu se certe din nou cu tatăl lor.

- La șapte jumătate.

Karen se dădu jos de pe partea ei de pat și își căută geanta și pijamalele.

- Trezește-mă când intri la duș. Cred că o să profit de aerul de țară și o să alerg dimineăta. Poate o să mă ajute să fac față stresului.

Michael se uită la patul mic pe care aveau să-l împartă.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința treziturii. Asta e aceeași saltea pe care am dormit când locuiam aici.

Karen împinse patul cu palmele. Nu era deloc ferm, garantând că aveau să simtă fiecare mișcare pe care o aveau să o facă.

Urmau zece zile foarte lungi - asta dacă Sawyer devenea mai prietenos.

Dormitul lângă Michael era ca dormitul lângă o prietenă la o petrecere în pijamale. Karen nu se jenă să tragă păturile înapoi când soțul ei se rostogoli într-o parte cu ele strânse în mână sau să îl împingă ca să-i spună că sforăiturile lui o trezeau.

Karen renunță la somn după șase jumătate și se duse în baia comună, ca să se îmbrace într-o pereche de pantaloni scurți de jogging și un top mulat. După ce se spălă

pe dinți și își prinse părul într-o coadă, ieși din baie și o găsi pe Judy așteptând la ușă.

- Bună dimineața, spuse Karen cu un zâmbet timid.

Nu-și amintea când fusese ultima oară când cineva o așteptase să iasă din baie. Judy îi aruncă o privire rapidă.

- Te duci să alergi?

- M-am gândit să profit de aerul proaspăt.

Buzele pline ale lui Judy, care erau diferite de ale celorlalți membri ai clanului Gardner, se curbară într-un zâmbet. Avea ochi de un căprui pal, în contrast exotic cu părul ei închis la culoare. Karen își reaminti din nou că toți din familie arătau bine.

- Te deranjează dacă vin și eu? întrebă ea.

- Îți place să alergi?

- Nu știu dacă ce fac se poate numi alergat. Încerc doar să nu mă îngraș mai mult decât în primul an.

- Nu o să începi ultimul an?

Karen putea jura că Michael îi spusese că Judy tocmai împlinise douăzeci și doi de ani. Sau poate Zach îi spusese asta.

- Ba da. Dar în fiecare vară trebuie să scap de kilogramele în plus.

Tânăra își aminti de acele zile când școala, studiul și abilitatea de a bea legal bere pentru prima oară țineau kilogramele suplimentare în frâu.

- Ne vedem jos în cinci minute? o întrebă Karen.

- Da.

După o încălzire de cinci minute, amândouă începură să alerge încet, putând să poarte o conversație fără prea mult efort. Afară era încă răcoare, însă Karen își dădu seama că aștepta o zi în care căldura avea să le ia prin surprindere când se așteptau mai puțin.

- Alergi mult acasă? întrebă Judy.

- Încerc. Drumul spre casa lui Michael nu e cel mai sigur pentru mersul pe jos. Am o prietenă în Malibu, și ne întâlnim de câteva ori pe săptămână. Uneori, îi chem pe copiii de la club să alerge cu mine după școală. Tu?

Judy își puse pe cap o șapcă la modă și își scoase părul la spate. Îi aruncă lui Karen o privire ciudată, făcând-o să-și dea seama că, încă o dată, se referise la casa lui Michael ca fiind casa lui, nu a lor. Din fericire, Judy nu spuse nimic despre asta.

- Anul trecut, când eram la cămin, aveam un club al alergătorilor. Dar nu a durat decât câteva săptămâni, după care toată lumea și-a găsit câte o scuză ca să doarmă mai mult.

- Dacă te face să te simți mai bine, nu arăți ca și cum ar fi cazul să slăbești vreo șapte kilograme.

Chiar nu arăta. Părea să fie puțin plinuță la față, dar nu știa dacă asta era ceva nou, din moment ce nu o mai văzuse.

- Mereu am avut cu câteva kilograme mai mult decât aș fi vrut. Mi-aș fi dorit să am înălțimea lui Hannah.

Hannah îl moștenise pe tatăl lor. Avea cel puțin un metru șaptezeci și cinci, și era posibil chiar să mai crească puțin. Karen înțelegea admirația lui Judy pentru sora ei mai mică. Hannah putea foarte ușor să devină model. Picioarele ei lungi și silueta subțire s-ar potrivi perfect în lumea lui Michael.

- Faptul că ești mai scundă decât sora ta are avantaje, spuse Karen.

- Serios? Care?

Dădură colțul și, într-o parte a străzii erau case, iar în cealaltă - câmp. O cireadă de vaci se vedea în depărtare, însă nu era destul de mare cât să umple aerul cu mirosul de balegă, iar asta era o binecuvântare pentru locuitorii din zonă.

- Băieții cu care ieși sunt aproape mereu mai înalți decât tine. Poți să porți tocuri și să nu arăți ca și cum ai veni din lumea amazoanelor și poți să cumperi blugi fără să-ți faci griji că poate nu sunt destul de lungi.

Judy expiră zgomotos.

- Te-ai gândit ceva la asta.

- Nici eu nu sunt mai înaltă decât tine și am avut ceva mai mulți ani la dispoziție să mă obișnuiesc cu avantajele înălțimii mele.

- Câți ani ai?

- Douăzeci și șapte. Mușchii începeau, în sfârșit, să i se încălzească. Vrei să ne grăbim sau ești în regulă?

- Putem să alergăm ceva mai repede.

Asta și făcură.

- Ce studiezi?

- Am început cu afaceri.

Ceva din tonul lui Judy o făcu pe Karen să se uite la ea.

- Și acum, ce studiezi?

- Afaceri.

Acum, Judy părea deprimată și Karen era confuză.

- Dar nu asta vrei.

Judy îi aruncă o privire rapidă și un zâmbet și mai scurt.

- Nu, nu, mă descurc cu afacerile.

Karen își dădu seama că Judy nu avea să vorbească despre asta fără să fie împinsă de la spate.

- Care sunt opțiunile tale?

- Opțiunile?

Judy păru căzută pe gânduri.

- Da, știi tu, cursurile care nu au nimic de-a face cu afacerile, dar la care trebuie să mergi ca să termini colegiul?

- A, alea. Design, zise ea fără să ezite.

- Design grafic, decorațiuni interne?

- Design arhitectural.

Karen nu se așteptase la asta, dar acum porțile erau deschise și Judy era încântată să vorbească despre pasiunea ei.

- Sunt fascinată de cum se fac clădirile. Cum iau designerii decizii de design pe baza materialelor folosite. Cum faci să se încadreze casele în peisaj, cum presari elemente contrastante. Ai fost la sala de concerte Disney?

Începură să alerge mai repede.

- Nu.

- Serios? Dar locuiești chiar acolo. Oftă. E incredibil.

- Tu ai fost?

Ea clătină din cap.

- Nu. Când am mers în L.A. pentru premiera lui Michael, nu mă interesa arhitectura. Mă gândeam că tata construiește case, apoi Zach... Nu mi-am imaginat că ridicarea unei case înseamnă mai mult decât ciment. Inspiră adânc și continuă: Când crești în Hilton, unde cea mai înaltă clădire este teatrul, și singurul lucru apropiat de conceptul de design arhitectural este când echipa de fotbal îmbracă în hârtie igienică locuința fundașului în noaptea dinainte de primul joc, nu rămâne prea mult loc pentru imaginație.

Karen râse.

- Nu m-am gândit vreodată că îmbrăcarea unei case în hârtie igienică poate fi considerată design.

- Imensitatea efortului merită un loc într-o revistă, o tachină Judy.

Trecură de case și dincolo de strada principală.

- De ce nu studiezi arhitectura?

Judy o privi pe Karen ca și cum ar fi fost nebună.

- Ce o să fac cu diploma aia în Hilton?

- Cine spune că trebuie să rămâi în Hilton?

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Karen își dădu seama că știa răspunsul. „Sawyer.“

- E... ei bine... Eu...

Evident că o luase prin surprindere pe tânără cu întrebările ei.

- Colegiul îți deschide mintea pentru diverse posibilități, așa se zice. Nu trebuie să te limiteze la ce vrea cineva pentru tine.

Sawyer avea s-o iubească pe Karen pentru acele vorbe. Dar nu s-ar fi simțit împăcată cu ea dacă nu le-ar fi spus.

- Judy, e viața ta. Ai o singură ocazie să o trăiești. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună cum s-o trăiești.

Alergară în tăcere o perioadă, ceea ce era în regulă, din moment ce începură să urce un deal și Karen respira mult mai precipitat decât când începuseră.

După o vreme, întrebă:

- Deci, avem o destinație sau alergăm înapoi în California?

Judy râse.

- Nu. Eu alerg până la hambarul lui Beacon și mă întorc. Asta înseamnă cam de șase kilometri.

Karen alerga de obicei cam patru kilometri, dar șase nu era ceva imposibil.

- Nu cred că a trecut nici măcar o mașină pe lângă noi.

- Aici se cheamă că e trafic când ajung două mașini concomitent la semafor.

- E liniște. Nu sunt sigură că aş putea locui aici.

- Mama spune că e cel mai bun loc în care să crești copii.

Karen îi aruncă o privire.

- A fost un loc bun în care să crești?

- Da, nu pot să mă plâng. E plăcut să vii acasă, în vizită.

Karen auzi un „dar“ nerostit.

- Dar?

- Nu sunt pregătită să mă căsătoresc și să cresc copii.

- Bineînțeles că nu. Nici măcar nu ai terminat colegiul.

- Dar tata se așteaptă să vin acasă și să îl ajut la afacere imediat ce termin.

Cu cât auzea mai multe despre Sawyer Gardner, cu atât îl plăcea mai puțin. Punea la cale viitorul copiilor lui, fără ca aceștia să aibă ceva de spus.

- Lasă-mă să ghicesc. Gândul ăsta te îngrozește.

- Mai degrabă, mă sufocă.

- Ar trebui să vorbești cu fratele tău. Te simți mult mai împlinită când trăiești pentru tine, nu pentru altcineva.

Judy o privi direct.

- Ești profundă.

- Ba nu, sunt cât de superficială se poate, o tăchină ea.

Judy încetini și se întoarse. Karen se uită la câmpurile goale și o urmă.

- Credeam că mergem la hambarul lui Beacon.

- A, hambarul lui Beacon a ars acum mai bine de zece ani, zise fluturând o mână.

- Atunci, de ce îi mai spui hambarul lui Beacon dacă nu mai există?

- E un oraș mic, Karen. Fiecare stradă, fiecare hambar ars, fiecare părticică din orașul ăsta e legată de o amintire din trecut pe care nimeni nu o uită. Banca din fața departamentului șerifului este banca pe care Millie Daniels i-a spus tatălui ei că e însărcinată, fix înainte să sară într-un autobuz și să nu se mai întoarcă. Toată lumea îi spune „banca lui Millie“.

- Săraca Millie Daniels! Cât timp a trecut?

- Șase ani.

Judy alergă o vreme fără să vorbească. Amândouă alergară mai încet și vorbitul deveni mai puțin dificil.

- Aici, e stâlpul unde Steven Ratchet a vomitat după ce a petrecut toată noaptea.

- Asta e ceva neobișnuit? Se pare că în orașele mici minorii beau exact ca în orice alt loc.

- Steven provenea dintr-un șir lung de familii de mormoni. În ochii bisericii, băutul de alcool e pe același loc cu sexul înaintea căsătoriei. Săracul Steven, n-a avut nici o șansă să își ascundă indiscreția în orașelul ăsta.

- E greu să ascunzi vomitatul în public.

- Mai ales când jumătate de oraș e ocupat de mormoni și cealaltă arată cu degetul care sunt mormonii buni și care sunt cei răi.

Karen își șterse fruntea cu brațul. Când ajunseră din nou pe strada principală, afară era deja mai cald.

- Cum adică buni *versus* răi?

Judy râse.

- Cum poți să faci diferența dintre un mormon bun și unul rău?

- Sună ca o glumă.

- Îi întrebi dacă își beau cafeaua caldă sau rece. Nu beau cafea - sau, cel puțin, au fost învățați să n-o facă. Mormonii răi beau cafea, iar cei buni - apă. Majoritatea copiilor cu care am crescut nu dădeau doi bani pe asta și beau ce voiau. Steven s-a împotrivit familiei lui în cea mai mare parte a vieții. A plecat din oraș când a împlinit optsprezece ani.

Karen se încruntă.

- Unde s-a dus?

- Cred că în Vegas.

Karen se crispă. Un puști de optsprezece ani în Vegas era ceva greșit în multe moduri.

- A, nu-ți face griji. S-a întors acasă, doar că i-a luat câțiva ani. Acum, are o soție și trei copii.

Asta o făcu pe Karen să se simtă mai bine.

- Asta e nebunesc la orașul ăsta. Se pare că mulți copii fug, doar ca să se întoarcă odată ce au familiile lor.

Karen se gândi la Michael, care nu ar fi putut fi nici odată așa.

Intrară pe strada cu casa familiei Gardner tocmai când Zach ieșea de pe alee, cu Michael pe scaunul pasagerului.

Karen ignoră transpirația care îi curgea pe tricou și faptul că părul îi ieșise din elastic în clipa când mașina cu cei doi se opri lângă ele.

- A fost bine? le întrebă Michael.

Era îmbrăcat mai lejer decât își amintea Karen să îl fi văzut vreodată. Purta un tricou vechi, pe care Karen nu-l mai văzuse înainte, și apoi îi observă blugii decolorați. Zach îi făcu cu mâna și apoi își întoarse privirea spre sora lui.

- Nici nu știu ce să fac cu tot aerul ăsta proaspăt.

El răs.

- Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Judy o luă pe Karen de braț, ca și cum ar fi fost prietene vechi. După alergare, o cunoștea mult mai bine pe sora lui Michael și a lui Zach.

- O să avem grijă de ea, Mikey. Azi o ducem la Petra, după care o plimbăm prin oraș.

- Serios?

Karen îi aruncă o privire confuză lui Judy.

- Da, trebuie să te pregătim pentru paradă.

- Paradă?

Judy se uită la Michael.

- Nu i-ai spus?

- Tu și mama puteți să-i spuneți detaliile. Am întârziat, nu-i așa, Zach?

Karen simți privirea lui Zach înainte să vadă că acesta o privea.

Karen își trase tricoul umed departe de corp.

- Da, trebuie să mergem. Ne vedem mai târziu, fetelor.

Zach plecă.

Karen privi mașina îndepărtându-se, după care se întoarse spre Judy.

- Ce paradă?

capitolul 9

- Cum a fost după ce a plecat toată lumea? îl întreabă Zach pe Mike, după ce o lăsară în urmă pe Karen cu tricoul ei lipit de piele.

Trebuia să scape de atracția ridicolă pe care o simțea față de soția fratelui său. Doar avea o iubită. Îi sugerase lui Tracey să o ducă acasă noaptea trecută, în loc să stea cu el. Zach îi spusese că anticipase că Mike și Karen aveau să vină la el în acea noapte și nu voia să complice situația. Scuza era jenantă, dar funcționase. Se vedea cu Tracey de aproape șase luni. Aceasta locuia în Monroe, un oraș vecin, dar aproape toată lumea din Hilton o cunoștea după ce începuse să iasă cu Zach.

Se înțelegeau destul de bine, le plăceau aceleași filme și râdeau la aceleași glume. Cu toate astea, nici unul din ei nu sugerase să se mute împreună sau să-și ducă relația

la următorul nivel. Ținea la ea, dar nu părea să fie o atracție incendiară între ei.

Mama lui îl întrebase la un moment dat dacă se vedea având o relație pe termen lung cu Tracey. El nu se gândise că ar putea să rămână cu Tracey pentru totdeauna. Undeva în mintea lui Zach o voce mică tot întreba: „Asta e? E genul de relație pe care o căutai și fără de care nu-ți poți imagina viața?”

Zach știa că viața lui nu era pe drumul cel bun. Se trezise cu o oră înainte de ora stabilită și se uitase la tavanul camerei. Stătuse întins și se gândise la viață, ca și cum ar fi fost un poet. La treizeci și unu de ani, avea rutina unui bărbat mult mai în vârstă. Se ducea la muncă în fiecare zi, mergea pe aceleași drumuri și pleca în vacanțe previzibile cu aceiași oameni, în fiecare an. După ce se întorsese din California, nu mai fusese același. Mersul cu motocicletă prin deșert fusese un moment à la James Dean, care îi reamintise de vremurile din tinerețe când simțise că întreaga lume era în fața lui.

Acum, își ducea fratele la locul unde muncea, ca să-și etaleze realizările și să își scape fratele de povara casei lor din copilărie.

- Tata s-a dus la culcare devreme, îi răspunse Mike la întrebare. Mama a încercat să o ajute pe Karen să îl înțeleagă.

Zach râse, însă fără bucurie.

- Îl știm de o viață și abia de îl înțelegem. Nu m-aș aștepta ca soția ta să îl înțeleagă pe marele și puternicul Sawyer Gardner.

Privirea lui Mike se îndreptă spre Zach.

- Mereu am crezut că ai mai mult din el decât oricare dintre noi.

- Faptul că am lucrat mai mult cu el nu înseamnă că îl înțeleg.

- Karen s-a prins care e treaba cu el. Are darul de a înțelege imediat ce enervează pe cineva. Și, dacă e nevoită, nu are nici o problemă să pună acea persoană la stâlp,

folosind ce o enervează cel mai mult și făcând-o, astfel, să aibă o revelație.

Zach observase asta la ea. Se simțise straniu de mândru în momentul în care Karen îi spusese tatălui lor că nu era sigură că îl plăcea. Rena avusese dreptate, Karen era curajoasă. Zach auzi admirația ce se simțea în vocea lui Mike atunci când vorbea despre soția lui. Soția lui sexy, isteată și curajoasă.

Zach nu suporta senzația din el, care îl făcea să recunoască rădăcinile adânci ale invidiei pe care o simțea față de fratele lui. Niciodată nu îl invidiasse pe Mike pentru succesul sau faima lui. Știa că Mike muncea din greu, și Karen avea dreptate: făcea asta pentru că asta fusese învățat. Amândoi moșteniseră de la tatăl lor dedicarea față de muncă. Nu era o trăsătură rea – dacă nu te oprea să-ți trăiești viața.

– Tatălui nostru i-ar fi fost de folos o revelație cu mult timp în urmă, spuse Zach când intră pe autostradă și o luă spre următorul oraș.

– Încă insistă să stea la magazinul de bricolaj ca și cum e singurul care se ocupă de asta?

– Mama îl pune să vină acasă la prânz mai des, dar, da, are impresia că el trebuie să deschidă și să închidă magazinul. Monroe s-a extins, a atras mai multe afaceri. Nu poate să concureze pentru joburile mari. Constructorii comandă din St. George, și le este livrat totul.

– Magazinul nu a fost niciodată o mașinărie de făcut bani.

– Mai degrabă, un mod de supraviețuire, încuviință Zach.

Mike se uită pe geam, în timp ce Zach ieși de pe autostradă.

– Am încercat să le dau bani, zise Mike oftând. Tata nu a acceptat.

Exact cum bănuia Zach.

– Tatei îi e greu să accepte și să fac cinste cu prânzul. Cel mai bun mod e să le luăm cadouri.

– Nu cred că tata o să conducă un McLaren.

Gândul îi făcu să râdă pe amândoi.

- Poți oricând să îi dai niște bani lui Judy. Mereu le cere pentru colegiu. Iar Hannah o să plece într-un an. Faptul că ne-au susținut pe toți pe perioada colegiului probabil le-a afectat fondul de pensii.

- Hannah știe unde vrea să meargă?

- Țintește spre Colorado, însă Judy vrea ca ea să meargă la Washington.

- Dar Judy va absolvi anul viitor.

- Poate.

- Are restanțe?

- Nu, nu e vorba despre asta. Cred că se gândește să-și schimbe specialitatea.

- Cu ce?

Zach ridică din umeri.

- Nu sunt sigur. Ultima oară când am vorbit, a spus că nu e entuziasmată să intre în afaceri după ce termină colegiul. Gândul de a se muta înapoi în Hilton ca să lucreze cu tata o deprima.

- Ce i-ai spus?

- I-am spus să folosească următorul an de la colegiu ca să studieze ce o face fericită și că nu contează ce crede tata.

- Serios?

Pe Zach îl enervase faptul că Judy se temea să-și trăiască viața, de parcă ar fi avut cincisprezece ani și avea nevoie de aprobarea părinților ca să iasă cu un băiat. Înțelegea mai bine ca oricine cum era să fii ținut pe loc de obligațiile de familie.

- De ce nu ți-ai ascultat propriul sfat? îl întrebă Mike încet.

Întrebarea îl făcu pe Zach să se încordeze.

- Ce te face să crezi că n-am făcut-o? Nu-și putu ascunde nota defensivă din voce. Faptul că am licență de constructor mă poate duce oriunde.

- Și, cu toate astea, ești în continuare în Hilton.

În loc să apere faptul că era în continuare în Hilton, Zach se hotărî să fie sincer cu fratele lui.

- Mă gândesc să mă mut.

În clipa în care pronunță cuvintele, constată cât de mult îi plăceau.

Pe chipul lui Mike apăru un zâmbet larg.

Hannah și Judy o plimbară pe Karen prin oraș și o prezentară aproape tuturor - sau cel puțin asta crezuse Karen. Mintea ei era plină cu nume și fețe pe care nu și le amintea. Se părea că Sawyer Gardner avea o soră care locuia în Monroe, care avea și ea foarte mulți copii. Toți oamenii pe care îi cunoscuse Karen păreau să fie verișorul, mătușa sau unchiul cuiva.

Se îndreptau spre Petra, unul din cele două saloane de coafură din oraș. Plimbarea scurtă spre strada principală îi scoase în cale multe fețe noi.

„Ai cunoscut-o pe soția lui Mike?“ „Ea e soția lui Mike.“ „Mike s-a căsătorit anul trecut. Ea e soția lui.“

Karen era sigură că nimeni din oraș nu avea să o cunoască după nume. Nimeni de acolo nu îi spunea lui Mike Michael și nimeni de la Hollywood nu îi spunea lui Michael Mike. Din când în când, Hannah îl alinta spunându-i Mikey. Numele îl făcuse pe Michael să zâmbescă în seara trecută.

După câteva prezentări, Karen se aplecă spre Judy și îi șopti:

- Ce e cu tunsorile astea scurte?

Fiecare femeie care le abordase avea un bob scurt. Stilul fusese popular în urmă cu un deceniu, însă foarte puține femei îl păstrasera. Pentru Karen, tunsoarea arăta ca și cum cineva dăduse greș, iar ea era fericită că moda se schimbă. Nu că ar fi fost atentă la noile stiluri. Ea își păstrase tunsoarea simplă până la umeri, ca să își poată prinde părul în coadă.

- E îngrozitor, nu? zise Judy, și amândouă încercară să nu râdă când încă o femeie cu acea tunsoare groaznică trecu pe lângă ele.

- Brianna e cealaltă coafeză din oraș. S-a întors în martie de la un eveniment din Salt Lake și le-a spus tuturor clientelor că ăsta e noul look al anului.

Hannah interveni în conversație:

- E mai bine decât permanentul pe care li-l făcea tuturor anul trecut.

Karen nu era așa sigură.

- Să înțeleg că nu mergeți prea des la Brianna.

Ambele fete părură îngrozite.

- Niciodată. Petra tunde pe cât de repede vorbește, dar niciodată nu te-ar tunde să arăți stupid. Nici dacă îi ceri s-o facă, insistă Hannah.

- Și nu bârfește, adăugă Judy.

- Bârfitul nu e modul preferat de a face timpul să treacă într-un oraș mic? întrebă Karen.

Pe lângă baruri, saloanele de coafură erau cunoscute pentru faptul că acolo clienții își vărsau bagajul emoțional. Probabil avea ceva de-a face cu faptul că stăteau atâta pe scaun fără să se miște. Asta probabil ducea la dezvoltări în fața unui străin.

- E singurul mod de a-ți petrece timpul într-un orașel, îi zise Judy. Asta dacă nu tricotezi.

Salonul Petrei mirosea a chimicale pentru păr și a șampon. Nu exista nici un salon în lume în care să nu se simtă acel miros. Spitalele și saloanele de coafură... Ai ști unde ești și dacă ai fi legat la ochi și într-o altă țară - doar după miros.

Ca în orice alt salon mic, erau două spații de lucru cu scaune rotative. O chiuvetă pentru spălat părul se afla într-o parte, unde clienții puteau sta cu gâtul în cea mai incomodă poziție posibilă.

- Ce bine, ați ajuns la timp.

Femeia despre care Karen bănuia că era Petra făcu un semn pe deasupra capului unei tinere care stătea în scaun.

- Credeam că ați fost distrase de sarcina de a o afișa pe soția lui Mike prin oraș.

- Ți-am spus că venim la două, zise Hannah. Bună, Becky, adăugă și îi făcu cu mâna fetei de pe scaun.

Becky părea să fie de vârsta lui Hannah. Părul ei de un șaten-deschis fusese aranjat și plutea în jurul fetei ei ca un nor.

- Bună, Hannah. Bună, Judy. Te-ai întors acasă peste vară? întrebă Becky.

- Nu e ceva ce pot evita, îi spuse Judy fetei. Petra, Becky, ea este Karen, soția lui Mike.

Karen le făcu cu mâna celorlalte femei.

- Bună.

Hannah se apropie de prietena ei și îi dădu la o parte o șuviță.

- Îmi place nuanța.

Becky roși la auzul complimentului și se uită în oglindă.

- Și mie îmi place.

- Îți place? întrebă Petra, cu zâmbetul pe buze. E perfect pentru tine. Uită-te cum îți sclipesc ochii.

Hannah se fâstâci, arătându-și vârsta.

- Ești sigură că nu Nolan ți-a pus sclipirea în ochi?

Petra îi luă lui Becky de pe umeri bucata de plastic care îi proteja hainele.

- Leși cu Nolan Parker? întrebă Judy interesată.

Becky se ridică și privi în podea. Hannah o împinse în joacă pe Judy.

- A dus-o la bal.

În timp ce fetele vorbeau despre un subiect interesant și râdeau, Karen observă ce se întâmpla, așa cum făcea des la club. Învăța multe despre copii doar observându-i interacționând. Printre adolescenți existau mereu competiții. Fetele populare aveau tendința să conducă haita și conversațiile. În acest trio, Hannah părea mai presus de Becky, însă Judy era, în mod evident, o rivală. Probabil din cauza vârstei.

Când Becky coborî de pe scaun, se aplecă să prindă o agrafă înainte să ajungă pe podea. Când făcu asta, bluza

i se ridică la mijloc. Pentru o clipă, se văzu un semn roșu, pe care îl ascunse repede când se ridică.

Karen își mută privirea de la fete, care nu păreau să fi observat acel detaliu, spre Petra, care văzuse și ea semnul.

- Nu-mi vine să cred că părinții tăi te lasă să ieși cu Nolan.

Zâmbetul lui Becky dispăru.

- Lui tata nu îi place de el.

- Pentru că nu e mormon?

Becky ridică din umeri. Karen simți un nod în stomac. Cât de mult îl displăcea tatăl ei pe Nolan?

- E o prostie, spuse Judy. Nolan e un puști bun. Cel mai bun angajat pe care l-a avut tata vreodată.

Petra se plimba prin salonul ei și asculta, lucru care i se păru ciudat lui Karen. Nu spusese Judy că Petra vorbea întruna? Ei i se părea că asculta destul de mult.

Becky își duse inconștient mâna la abdomen și zâmbi timid.

- Lui tata nu o să-i placă de nici unul dintre cei cu care o să ies.

- Așa sunt tații.

- Care e prima? întrebă Petra.

Judy făcu un pas în față.

- Eu. Nu găsesc pe nimeni în Washington care să mă aranjeze cum trebuie.

Karen se așeză pe un scaun și luă una dintre revistele de bârfe care păreau să se găsească în toate saloanele. Deși se prefăcea că citește cele mai noi bârfe de la Hollywood, se uită la Becky cu colțul ochiului. Aceasta își mângâie abdomenul de mai multe ori, și, când se întinse după geantă, Karen observă un alt semn, pe partea superioară a brațului.

O duru să o vadă pe fată ieșind din salon. În cap îi sunau alarme, destul de tare cât să nu audă despre ce vorbeau Judy și Hannah.

- Nolan, serios? o întrebă Judy pe Hannah după ce Becky plecase.

- Cineva l-a prins sărutând-o. După asta, se țineau de mână pe holurile școlii.

- Pun pariu că tatăl ei e furios.

Hannah se lăsă pe scaunul de lângă Karen.

- Probabil. Ea pare să mai fi ieșit din carapace de când s-a cuplat cu Nolan. E bun pentru ea.

„Ieșise din carapace?“ Becky părea cât se poate de timidă.

- El a spus mereu că o să plece din orașul ăsta după absolvire, dar nu a făcut-o. Cred că din cauza lui Becky. Hannah se întoarse spre Karen și o lămurii: Nolan a absolvit anul acesta.

- Aha.

- Pun pariu că vor fugi împreună după ce termină Becky școala.

Judy se așeză pe scaunul de tortură din salon, cu capul în chiuvetă.

- Ești prietenă bună cu Becky? întrebă Petra.

- Suntem prietene din clasa a treia, dar nu petrecem prea mult timp împreună. Hannah se întoarse din nou spre Karen, ca să-i explice: Familia ei este mormonă, și nu le place când Becky își petrece timpul cu noi, care nu suntem.

- Faci să sune ca un cult, o atenționează Judy.

- E adevărat. Ai fost invitată vreodată la petrecerile în pijamale ale prietenilor tăi mormoni?

Judy nu comentă.

- Exact. Eu și Becky ne petrecem timpul împreună la școală.

- Și iese cu unul dintre angajații tatălui tău? întrebă Karen, în timp ce răsfoia revista *People*.

- Cu Nolan Parker. E foarte sexy. Lui Becky nu i-a venit să creadă când acesta a început să flirteze cu ea, în timpul orei de chimie. Toți din școală au vorbit despre ei pentru restul anului.

Dorința lui Karen de a afla mai multe despre Nolan Parker și despre familia lui Becky sporea. Văzuse destul adolescente marcate la viața ei. Deși Becky nu se plângea

și nu era vizibil speriată, existau câteva semne clare că tânăra avea probleme. Fetele se țineau de abdomen din două motive, iar Becky nu părea să fie bolnavă.

- Dumnezeuule, tu ești. Hannah luă revista din poala lui Karen și le-o arată lui Judy și Petrei. Iarăștia sunt Mike și Zach. Cât de cool!

- Vreau să văd și eu.

În revistă era o poză cu ea între frații Gardner, din noaptea petrecerii aniversare. Michael se uita direct la aparatul de fotografiat, iar Zach o ținea de braț și se uita unul la celălalt. Lui Karen i se făcu pielea de găină. Le stătea bine împreună.

- Trebuie să fie cool să apari în reviste ca asta.

Karen se frecă pe frunte.

- E supraestimat totul. Frații tăi au fost nevoiți să îl scoată pe tipul ăsta afară din curtea lui Michael.

Hannah păru confuză.

- Din curtea voastră, adică?

- Nu asta am spus?

- Nu. Ai spus curtea lui Michael.

- Ei, știi ce voiam să spun.

Hannah se uită din nou la revistă și privi mai cu atenție. De data asta, se întrebă la cine se uitase Karen.

Petra tăcuse din nou, doar că, de data asta, o studia pe Karen.

„La naiba.“

capitolul 10

Se părea că Petra trecuse de la stadiul de strângere de informații la faza „sunt regina acestui salon și o să faceți ce spun“.

Petra era originară din Germania. Se mutase în State când cunoscuse un soldat și se căsătorise cu el. Așa cum află Karen după o scurtă explicație, soțul Petrei făcuse o toxiinfecție și ajunsese la spital la scurt timp după ce aceasta îl născuse pe băiatul lor. Toxiinfecția

se dovedise a fi cancer, și bărbatul murise la șase luni după diagnostic.

- Ce era să fac? Familia lui Richard era aici și a vrut să mă ajute cu Alec. Engleza mea nu era prea bună pe atunci.

- Pe atunci?

- S-au făcut deja optsprezece ani.

- Ce trist!

- A fost groaznic, dar am supraviețuit. Alec a fost jale în adolescența lui. Era atât de sălbatic.

Asta era femeia vorbăreată pe care o descrieseră Judy și Hannah. Într-o mână avea părul lui Hannah, în cealaltă foarfeca și tăia și pieptăna. Era ca și cum ar fi avut trei mâini.

Judy se așază deoparte cu noua ei tunsoare. Deși Karen avea impresia că era doar tunsoarea veche refăcută.

Aparent mulțumită de tunsoare, Petra își puse foarfeca jos, luă un recipient cu spumă, scoase puțină și o dădu pe părul lui Hannah.

- Alec nu a fost așa groaznic, spuse Judy din spatele revistei ei.

- Pentru o mamă singură, a fost groaznic. Stătea afară până târziu, nu suna. Aproape mi-a provocat un atac de cord când mi-a spus că voia să plece din oraș înainte de a absolvi.

- A absolvit? Întrebă Karen.

- Nu, s-a mutat în Florida.

- Ce s-a întâmplat până la urmă?

Petra dădu drumul uscătorului de păr și ridică o perie. Vorbi mai tare.

- E în regulă acum. Și-a luat GED-ul și s-a alăturat paizei de coastă. Îl vizitez de câteva ori pe ani la Key West.

- Vezi, ți-am spus că nu era băiat rău. Totul ține de oraș. Te face să vrei să pleci înainte ca societatea să-ți spună că e în regulă.

Judy avea dreptate.

În câteva minute, Petra dădu la o parte părul tuns de pe umerii lui Hannah și spuse:

- E rândul tău.

- Nu am nevoie de o tunsoare nouă, protestă Karen. Petra făcu o pauză și își înclină capul.

- Ți-am tot văzut pozele în ultimele luni. Toată lumea care vine îmi arată poze cu Mike și cu noua lui soție. De fiecare dată, ai părul prins, ca acum, sau lipit de cap.

- Nu-mi place o tunsoare care necesită efort.

Petra plescăi și făcu semn spre scaunul de tortură.

- Ai încredere în mine.

- Ai face bine să o asculți. Nu o să renunțe.

- E păr, zise Hannah. Crește la loc.

- Nu o să-ți fac nimic care necesită mai mult de cinci minute de aranjat. Pun pariu că ai dureri de cap cel puțin o dată pe săptămână.

Karen se ridică și o luă spre Petra.

- Chiar da, de la stres.

- Nu. E de la elasticul de păr. Tensiunea resimțită de scalp îți provoacă dureri de cap.

Karen o lăasă pe Petra să o spele și o privi cum o piep-tăna și își plimba degetele prin părul ei.

- Mai scurt. Ușor mai lung în jurul feței. Da!

Peste douăzeci de minute, Karen plecă de la Petra simțindu-se cu două kilograme mai ușoară. Nu că ar fi avut părul teribil de lung, dar, tuns mai scurt, aranjat adecvat și cu spuma potrivită, Petra îi schimbase înfățișarea.

- Îmi place.

Hannah se jucă cu părul lui Karen și zâmbi.

- Se pricepe.

O camionetă ce arăta familiar era parcat pe partea opusă a străzii. Karen se uită și văzu sigla.

- E magazinul tatălui vostru?

- Da. Hannah o luă de mână și o trase. Haide! Să-i arătăm lui Zach noul tău look.

Într-adevăr, camioneta era cea în care îi văzuse pe Zach și pe Michael plecând de dimineață. Deși nu circulau mașini, lui Karen i se părea ciudat să meargă pe mijlocul străzii, având senzația că o mașină urma să apară

de după colț în orice clipă. Energia nesfârșită a lui Hannah devenea apăsătoare pe măsură ce ziua înainta.

Când intrară în magazin, se auzi clinchetul unui clopoțel.

Așa cum interiorul unui salon de coafură avea un miros familiar, la fel era și în magazinele cu articole de menaj. Munca de o viață a lui Sawyer era organizată în culoare cu rafturi pe care se aflau cutii pline cu orice ar fi necesar într-o casă. Rafturile înguste erau înalte și se întindeau pe toată lungimea camerei. La intrare, era o casă de marcat în spatele căreia nu se afla nimeni.

- Tată? strigă Judy în clipa în care ușa se închise în urma lor.

- Nu e aici, se auzi o voce din spate.

Hannah se grăbi în direcția sunetului.

Judy își puse geanta pe teighea și se îndreptă spre partea din spate.

- Trebuie să folosesc baia.

Abandonată la teighea, Karen se uită în jur și observă câteva plachete în spatele casei de marcat. Cercetașii îi mulțumeau lui Sawyer Gardner pentru donația oferită proiectului unui copil, iar cealaltă era un decupaj din ziar înrămat, despre extinderea afacerii.

Karen se întoarse când auzi clopoțelul în spatele ei.

- Nolan, poți s-o iei pe cea de sus?

Mâinile lui Zach erau pline cu cutii care îl împiedicau să o vadă. Karen își puse geanta jos și luă cutia surprinzător de grea din grămadă cărată de Zach.

- Am luat-o, spuse ea.

Zach o privi.

- Bună. Clipi de câteva ori, stând pe loc cu cutiile. Nu mă așteptam să te văd aici.

- Am fost la coafor. Hannah m-a adus aici.

Zach îi privi părul și zâmbi larg.

- Îmi place.

Karen roși.

- E greu să o refuzi pe Petra.

- Ți se potrivește.

- Mulțumesc.

Cu mâinile pline, stătură acolo, uitându-se unul la celălalt, până când Hannah își făcu apariția, cu un adolescent alături.

- Lasă-mă să iau eu asta, spuse băiatul, luând cutia din mâinile lui Karen.

Zach și băiatul, care era probabil Nolan, iubitul lui Becky, se duseră în spate.

- El e Nolan? Drăguț, nu crezi? întrebă Hannah.

Karen râse.

- Puțin cam tânăr pentru mine.

Hannah își dădu ochii peste cap și zâmbi.

- Ca să nu mai zic că ești căsătorită. Becky are noroc.

Karen ridică un deget în fața lui Hannah.

- Băieții sunt cei norocoși să găsească o fată drăguță.

Nu părea convinsă.

- Aș vrea să-l găsesc și eu pe Nolan al meu.

Karen își puse brațul în jurul ei.

- O să-l găsești. Cred că băieții vor fi groaznic de timorați, pentru că ești atât de frumoasă.

- Nu sunt.

- Ba da, ești.

Karen o îmbrățișă. Judy alergă pe culoar, cu telefonul mobil în aer.

- Dumnezeuule, Hannah, trebuie să fim dincolo, să lucrăm la carul alegoric.

- Carul alegoric? întrebă Karen.

- E mai degrabă o rulotă care o să fie trasă de o camionetă, dar e pentru Mike, și noi trebuie s-o decorăm. Am uitat complet de asta.

Judy își luă geanta și o trase pe Hannah de mână.

- Vrei să vii? întrebă Hannah înainte să ajungă la ușă.

- Sunt în regulă, știu cum să mă întorc la părinții voștri.

- Ești sigură? Simt că te abandonăm.

Ea le făcu semn cu mâna.

- Plecați. Mă epuizați, spuse ea, făcându-le cu ochiul. Judy o trase pe sora ei.

- Haide, am întârziat o jumătate de oră.

Într-o fracțiune de secundă, fetele alergau pe stradă. În magazin nu erau clienți, iar Zach și Nolan încă nu se întorseseră din ceea ce ea presupunea că era sala de depozitare.

Înainte să îi vadă, le auzi conversația și făcu o pauză.

- Zach, am nevoie de orele suplimentare. Îi tot spun tatălui tău că poate să mă angajeze cu normă întreagă. Nu e ca și cum aș mai fi la școală.

- Și tata ce spune?

- Că ar trebui să merg la școală, dar nu toată lumea e făcută pentru colegiu, îi spuse Nolan lui Zach. Unii dintre noi oricum nu au bani pentru asta.

Karen trase cu ochiul după colț și îi văzu pe cei doi vorbind. Zach puse o mână pe umărul lui Nolan.

- O să văd ce pot să fac.

Un val de ușurare se putu citi pe fața lui Nolan.

- Mulțumesc, Zach. Apreciez. Chiar am nevoie de bani.

- E totul în regulă?

Nolan își trecu mâna prin părul prea lung.

- Da, doar că tata nu prea mă mai ajută. E momentul să văd cum pot să mă descurc singur.

Zach își încrucișă brațele la piept.

- Te-ai gândit vreodată să lucrezi în construcții?

Fața lui Nolan se luminea.

- Adică, să construiesc chestii?

- Da. Cunoști magazinul, dar ai idee cum funcționează lucrurile de aici?

Nolan încuviință.

- Da, puțin, dar pot să învăț ce nu știu.

- O să vorbesc cu tata. Dacă nu poate să te includă în ceva, poate reușesc să-ți găsesc ceva la mine.

Karen se emoționează. Era evident că Nolan trecea printr-o perioadă grea - și ea bănuia și de ce -, iar Zach observase nevoia disperată a băiatului și reacționase

oferindu-i soluții. Nimic nu o făcea să zâmbească mai repede decât cineva dispus să ajute fără să fie obligat.

Karen intră în încăpere.

- Îmi pare rău să vă întrerup. Fetele au plecat și eu vreau să merg spre casă.

Zach se întoarse.

- Pot să te duc eu. Am trecut doar să las niște lucruri.

- Nu e departe.

- E în regulă. Oricum, o iau pe acolo.

Pe buzele ei zăbovea un protest, dar ea îl lăsă să se stingă. Era cald afară, și Karen avea impresia că bătuse orașul în lung și-n lat de cinci ori de când se trezise.

Nolan îi zâmbi, și Karen întinse mâna.

- Tu trebuie să fii Nolan Parker.

- Îmi cer scuze. Nolan, ea este Karen Jones, o prezentă Zach.

Era prima oară de când ajunsese în orașel când cineva nu o prezenta ca o prelungire a lui Michael. Karen zâmbi.

- Am întâlnit-o pe Becky acum o oră.

Fața lui Nolan se luminează când auzi numele fetei.

„Da, e îndrăgostit până peste cap.”

- S-a oprit aici după ce s-a tuns. A stat doar câteva minute.

Zach zâmbi.

- Care mai e distracția?

Nolan aruncă un zâmbet arogant și apoi se întinse după cutii.

- Mă bucur că te-am cunoscut.

Karen îl urmă pe Zach afară din magazin și așteptă cât acesta îi deschise ușa. Apoi se sui la volan și porni motorul.

- Ce puști simpatic, spuse Karen.

- Da. Sunt surprins că nu a plecat din oraș după absolvire.

Zach dădu drumul la aerul condiționat.

- Nu pleacă din oraș fără fata lui, spuse ea cu încredere.

Zach tocmai se pregătea să plece. Se uită la Karen.

- Cum poți să fii atât de sigură?

Karen nu suporta bârfa, dar, dacă bănuielile ei erau corecte, Nolan urma să aibă nevoie de un job real, cu un salariu bun, altfel Hilton urma să aibă pe listă încă doi fugari.

- O știi pe iubita lui?

- Am văzut-o de câteva ori. E o fată de treabă.

Intră pe strada principală după ce lăsă o mașină să îi depășească.

- Cred că e însărcinată.

Zach se întoarse surprins spre Karen.

- Crezi?

- Aș vrea să mă înșel, dar instinctul îmi spune că nu-i așa.

- La naiba! Surorile mele știu?

- Nu. Cred că singurii care știu sunt Nolan și Becky.

- Cum ai ajuns la concluzia asta?

- E un efect secundar a ce am făcut în cea mai mare parte a vieții. Lucrez cu adolescenți și am văzut des-tute fete însărcinate care încearcă să ascundă asta. Îi cunoști părinții?

- I-am văzut, dar nu pot spune că-i cunosc.

- Sarcinile neplănuite ale adolescenților nu e ceva ușor de dus, pentru nimeni. Cu atât mai puțin pentru părinții care nu sunt de acord cu băiatul responsabil.

- Nolan e un puști bun.

- Tot aud asta, dar se pare că Becky e mormonă, iar Nolan nu e.

Zach se înfioră când intrară pe strada casei părinților lui.

- Nu înțeleg de ce religia poate dicta de cine să te îndrăgostești.

- Nici eu nu înțelegeam până să discut cu Judy și Hannah. Ele cred că religia joacă un rol foarte important în povestea lui Becky cu Nolan.

Zach oftă.

- Știu. Poți să vorbești cu tatăl tău să îi dea ore suplimentare?

- Ai auzit și asta?

- Nu am vrut să trag cu urechea.

- E în regulă. O să-l împing de la spate, și, dacă nu-i prelungește programul, o să văd cum se descurcă Nolan cu ciocanul.

Opri mașina în fața casei familiei Gardner.

- Există și posibilitatea să mă înșel.

Zach o privi.

- Părea disperat să câștige mai mulți bani. Dacă iubita lui nu e însărcinată, e posibil să aibă nevoie de bani pentru ceva la fel de important.

Karen nu pomeni despre semnele pe care le avea Becky pe corp. Pentru asta, trebuia să investigheze mai mult. Nu putea să plece pur și simplu de lângă un copil care suferea.

- Te rog să nu spui nimic.

- Sigur că nu.

- Vii înăuntru?

- Nu, o să trec mâine.

O privi din nou, și aerul începu să vibreze din nou între ei.

- Atunci, pe mâine!

- Deci, ce părere ai despre Karen? o întreabă Judy pe Hannah, în timp ce lipeau bucăți de hârtie colorată pe carul lui Mike.

- Cred că e grozavă!

La fel ca Judy, de altfel. Aproape prea bună ca să fie reală.

- Nu crezi că e ciudat că ea și Michael nu au venit în vizită mai devreme? Pare perfectă, dar Mike nu a vrut să se dea mare cu ea.

Hannah se aplecă peste marginea băncii pe care urma să stea Mike în timpul paradei.

- Îl cunoști pe fratele nostru mai bine decât mine. Eu eram doar un copil ultima oară când a stat el aici. Îmi amintesc că era destul de timid când venea vorba despre fete.

- Asta credeam și eu. Nu era ca Zach, care mereu părea să apară cu câte una.

- Poate am observat asta pentru că Zach locuiește în Hilton. E destul de neplăcut că nu îl cunoaștem pe Mike atât de bine cât ar trebui.

Amintirea conversației purtate cu Karen în vreme ce alergau o făcu pe Judy să zâmbească.

- Cred că o să-l vedem mai des pe fratele nostru, acum că e căsătorit și fericit.

- Sper să ai dreptate.

Masa de duminică cu familia Gardner era ca o reuniune cu clanul Brady¹ după ce copiii crescuseră și avuseseră propriii copii. Casa lui Janice și a lui Sawyer nu era destul de mare pentru a găzdui clanul care venise să sărbătorească vizita lui Michael. Amenajară locuri umbroase în parc și aduseră mai multe grătare.

Zach nu o văzuse pe Karen de când o lăsase acasă, cu o zi în urmă. Asta nu însemna că nu se gândise la ea. De fapt, nu se putea opri să se gândească la ea, iar asta începea să-l enerveze.

Urma să se întâlnească cu Tracey în parc mai târziu. Sărise peste întâlnirea lor obișnuită de sâmbăta seara, care de obicei se termina abia duminica dimineata, și nu reușea să găsească un motiv bun pentru asta.

Asta era o minciună, dar n-avea nici o problemă să se mintă. Era un nemernic pentru că își dorea să afle cum ar fi să-și lipească trupul de al soției fratelui său, dar nu voia să meargă atât de departe cât să se culce cu Tracey și să și-o imagineze pe Karen în locul ei. Se întrebă dacă Tracey observase că nu mai făcuseră dragoste de când se întorsese din California.

¹ Referire la filmul *The Brady Bunch*, serial difuzat la ABC între anii 1969 și 1974, despre o familie mixtă cu șase copii (n.red.)

Începuse să se uite la el cu acea privire stranie pe care o aveau femeile când le stăteau o mie de cuvinte pe vârful limbii, dar, în loc să le exprime, oftau sau clătinau din cap. Pur și simplu, nu mai mergeau lucrurile între ei. Faptul că se gândea neîncetat la Karen îi spunea că nu mai putea să continue în ritmul ăsta. Se întrebă de ce aștepta să pună punct relației, dar știa deja răspunsul. Faptul că avea o iubită îl ținea într-o lesă stranie, sporind motivele care îl împiedicau să o privească pe Karen mai mult decât era cuvenit, tânjind după ea.

Zach găsi un loc de parcare și se duse în spatele camionetei, ca să ia o minge de volei și un fileu pentru un joc cu familia. Se întrebă cât se lăsase pe tânjeală fratele lui de când devenise vedetă.

Mai multe capete se ridicară și câteva mâini fluturară când intră în rândul celor adunați acolo. Îi salută pe toți pe nume și observă că nu erau numai membri ai familiei. Se alăturaseră și niște prieteni mai vechi de-ai lui Mike, împreună cu familiile lor.

Incapabil să se poată controla, Zach se uită peste capetele tuturor, căutând o anumită blondă care ieșea în evidență ca o lebedă albă într-un lac plin de rațe.

Tânăra era la o masă de picnic, cu nepoata lui, micuța Susie, atârnată pe șold. Râdea, și sunetul călători până la urechile lui.

Larry, unul dintre colegii din liceu ai lui Mike, îl întâmpină și îi luă mingea din mână.

- Bună, Zach. A trecut ceva timp de când nu te-am văzut.

- Nu am plecat nicăieri. Kim e aici?

Kim și Larry se căsătoriseră cu câțiva ani în urmă și aveau deja un mic Larry, care se plimba prin preajmă.

- Bineînțeles. Probabil vorbește cu fratele tău. S-a emoționat toată când i-am spus că e în oraș.

- O altă femeie orbită de faima lui pe care să o adăugăm celorlalte. Egoul lui Mike o să fie imposibil de controlat.

Larry arată spre femeile care îl înconjurau pe fraatele lui.

- Se vor obișnui cu el înainte să plece.

- Mă îndoiesc.

Zach lăsa punga cu fileul departe de locul în care se servea mâncare.

- Vrei să luăm niște copii și să aranjăm asta?

Larry aruncă mingea în aer și se îndepărtă, chemând câțiva adolescenți să facă treaba.

Zach se duse la masa cu mâncare și luă câteva chip-suri. O pupă pe mama lui pe obraz și o gădilă pe Susie sub bărbie.

- Salutare tuturor.

Încercă să nu pară afectat când Karen îi zâmbi, însă se topi înăuntru.

- Aici erai. Începusem să ne întrebăm dacă ai uitat.

Rena deschidea niște vase de plastic și le așeză pe masă, lângă celelalte.

- Nu am găsit fileul de volei.

- Ce scuză previzibilă. Pur și simplu, nu ai vrut să te ocupi de grătar.

Zach observă că tatăl lui era acolo, cu Joe alături și cu unchiul Clyde.

- Se pare că totul e în regulă.

Susie mișcă din degete ca și cum ar fi vrut să-l prindă și se întinse să-i sară în brațe.

- Gata, ai terminat deja cu mine? Întrebă Karen în timp ce-i dădea bebelușul.

- Îl iubește pe unchiul Zach, spuse Rena mândră.

- E isteată să-i aleagă pe băieții chipeși în defavoarea fetelor, comentă Karen cu zâmbetul pe buze.

Zach observă zâmbetul lui Karen și îi dădu nepoatei lui un chips cu brânză.

- Cred că are mai mult de-a face cu ce o lasă să mănânce și mai puțin cu înfățișarea mea, spuse el și îi făcu cu ochiul.

Karen roși.

Rena luă chipsul din mâna fiicei ei.

- O să vrea numai asta toată ziua dacă i-l lași.

Susie se bosumflă.

- Strici toată distracția.

Zach luă altul când Rena se întoarse și se duse la grătar ca să-i salute pe bărbați. Susie mușcă din chips când el i-l întinse.

- Ce drăguț din partea ta că ai venit, spuse Joe. Vii târziu, cu copilul în brațe, ca să nu te pună nimeni la muncă. Flutură o spatulă în direcția lui. Te țin min-te, amice.

- De ce nu-l târâți pe Mike aici?

- Nu, pe el o să-l punem să spele vasele.

Asta îi făcu pe toți să râdă.

Zach se îndepărtă și i-o dădu pe Susie mătușii Belle, care stătea printre membrii bătrâni ai clanului Gardner. Își pupă mătușa, își îmbrățișă bunica și se duse spre fra-tele lui, ca să-l ajute să scape de fani.

- Haide, frate. E momentul să vedem dacă toate sche-mele de pe marele ecran sunt doar de fațadă sau încă ești în formă.

Zach ignoră protestele femeilor care îl înconjurau pe Mike.

- Mulțumesc, îi șopti Mike la ureche în timp ce se îndreptau spre locul în care adolescenții puneau fileul.

Zach îl bătu pe spate.

- Mereu am grijă de tine.

Însă, în timp ce spunea asta, privirea lui surprinse o pereche de ochi pe care îi simțise ațintiți asupra lui. Se întoarse și o văzu pe Karen privind-u-i.

„La naiba!”

Se împărțiră echipele în funcție de diverse criterii: vârstă, obligații de familie și aptitudini, însă nu chiar în ordinea asta. Zach și Mike erau în aceeași echipă, împreună cu Joe și cu alți trei bărbați, ceea ce îi lăsă în afară pe atleții din perioada școlii. Larry, Ryder și Keith erau sportivii de renume care rămăseseră în Hilton sau se întorseseră la un moment dat. Își completară echipa cu prieteni vechi de la fotbal.

Cu câte șase bărbați în fiecare echipă, mingea fu aruncată în aer, și astfel începu jocul.

După câteva seturi, Zach înțelese că actoria nu îl scosese din formă pe fratele lui.

Numărul spectatorilor crescuseră, unii ținând cu o anumită echipă, în timp ce alții pur și simplu veneau ca să facă galerie. Jucau deja de treizeci de minute, când Mike își adună echipa pentru a se consulta.

- Larry se ferește. Dacă puteți să țintiți spre el, câștigați jocul.

Zach servi mingea de două ori înainte ca Mike să profite de o ocazie potrivită și să o trimită în direcția lui Larry. Până și Zach fu șocat să o vadă înapoi pe partea lor de fileu. Zach o ridică la fileu și Mike o lovi din nou spre Larry, pentru punctul decisiv.

Meciul era strâns. La final, își strânseseră mâinile și se felicitară. Dădură apoi mingea copiilor, care își formaseră echipele pentru propriul meci.

- Ce te-ai dat în spectacol, îi spuse Rena lui Zach, în timp ce-l lovi în umăr, cu zâmbetul pe buze.

Karen își dădu ochii peste cap, însă zâmbetul de pe față se potrivea cu zâmbetul din ochi.

- Bărbații!

Mama lui aduse prima tavă cu carne la grătar și o așeză pe masă.

Zach și Mike rămaseră în urmă, în timp ce femeile scoteau tacâmurile și pregăteau masa pentru atacul înfometaiilor. Tatăl lui aduse o altă tavă și le zâmbi lui Zach și lui Mike, după care se întoarse la grătar. Zach își privi fratele. Un zâmbet ușor însoțea privirea lui Mike în timp ce-și urmărea tatăl întorcându-se la grătar.

- E dur cu tine pentru că îți duce dorul.

Mike îl bătu pe spate, apoi luă o farfurie și o umplu cu mâncare, după care se lăsă târât prin parc de unul dintre vechii lui prieteni.

Zach își umplu farfuria cu mâncare și oftă când gustă din carnea perfect preparată. Joe se așeză lângă el, și Rena îl urmă. Erau oameni peste tot. Rena îi făcu semn

lui Karen să vină lângă ei. Zach se retrase puțin pentru ca ea să aibă loc și încercă să-i ignore apropierea.

- Unde a fugit Mike? întrebă Joe.
- Keith și Larry i-au captat atenția.
- Prieteni din școală? întrebă Karen.
- Nu ai auzit de ei?

Karen clătină din cap în timp ce mușca din știuletele de porumb. Zach îi urmări buzele și trebui să se forțeze să se uite în altă parte. „Ce știulete norocos!”

- Larry și Keith au fost prietenii lui cei mai buni în ultimul an. Au râs de el când a acceptat rolul principal în piesa liceului.

- Asta până când tipele au început să se înghesuie, spuse Joe. Atunci, și-au schimbat atitudinea.

Karen râse și continuă să mănânce.

- Nu-mi vine să cred că Mike nu ți-a spus despre ei.

Karen înghiți și se șterse la gură.

- Anii de liceu au trecut de mult.

- Tu nu ți-ai păstrat prietenii din liceu? o întrebă Rena.

- Nu chiar.

- Păcat! Prietenii din liceu sunt cei care te cunosc bine, care te țin cu picioarele pe pământ.

Karen se uită la Mike, și îi dispăru zâmbetul de pe față.

- Mă bucur că Mike are așa prieteni. Are nevoie de ei.

Zach se uită dincolo de Karen, apoi înapoi la sora lui.

- Serios? De ce spui asta?

Karen privi în altă parte, după ce împunse carnea de pe farfurie cu furculița.

- În L.A. e altfel. Toată lumea vrea ca el să fie altfel.

Mușcă bucata de carne și mestecă.

Înainte s-o întrebe careva mai multe, Karen continuă:

- Aici, e altceva. Da, sunt câteva fane care stau cu ochii pe el, dar nu l-am văzut niciodată așa relaxat.

Zach și Rena se întoarseră spre Mike în același timp. Făcură schimb de priviri și apoi se răsuciră din nou spre Karen.

- Mă bucur că l-ai convins să ne viziteze, spuse Rena. Karen clătină din cap.

- Nu-mi mulțumi mie. Zach a fost cel care a făcut asta posibil.

El îi zâmbi și continuă să mănânce.

- Unde e Tracey? întrebă Joe când aproape terminaseră de mâncat.

Zach se uită în jur. Nu-și dăduse seama că iubita lui nu venise. Unde era? Își scoase telefonul mobil, dar nu avea apeluri ratate sau mesaje.

- Poate a intervenit ceva.

- E totul în regulă cu voi doi? întrebă Rena.

Karen privi în altă parte, iar Zach observă imediat.

- Da, e bine.

Joe râse.

- Bine? Bine nu descrie niciodată o femeie.

Rena îi dădu un cot soțului ei. Înainte ca Zach să poată răspunde, Eli fugi la tatăl lui și-l trase de braț.

- Tati, hai să te joci cu mingea cu mine.

Joe își puse farfuria deoparte și se duse să se joace cu fiul lui. Mătușa Belle se așeză în locul lui.

- Asta e masa copiilor?

Rena își ridică paharul.

- Masa copiilor nu are alcool, mătușă.

Bell râse și o privi pe Karen.

- Deci tu ești soția lui Mike?

Zach simți disconfortul lui Karen.

- Da, doamnă.

- Ciudat că nici unul dintre noi nu a fost invitat la nuntă.

Zach nu se putea uita la Karen când vorbea despre nuntă. S-ar fi ridicat de la masă dacă astfel nu s-ar fi dat de gol că se simțea incomod.

- A fost ceva spontan.

- De când a devenit căsătoria *ceva*?

Karen bău din pahar și nu răspunse la întrebare.

- Bănuiesc că e și ăsta un răspuns, comentă Belle.

- Care a fost întrebarea? întrebă Rena.

Belle avusese dintotdeauna păreri ferme, pe care nu și le ținea doar pentru ea. Deci vorbele ce urmau nu ar fi trebuit să fie un șoc, însă, dintr-un motiv anume, îl dădură pe Zach peste cap.

- Mereu am crezut că Mikey e gay.

Rena își înăbuși un râset.

Zach uită să respire și Karen scuipă ceea ce tocmai se pregătea să înghită și se înecă.

capitolul 11

Încercarea lui Karen de a ține vinul în gură o făcu să se înece. Alcoolul îi arse nările, până când i se umeziră ochii. Zach își așează mâna puternică pe spatele ei în timp ce ea încerca să respire. Rena o privea cu zâmbetul pe buze, ia mătușa Belle ridică dintr-o sprânceană. Când Karen se uită în jur, în timp ce încerca să-și revină, văzu îngrijorare în ochii lui Zach.

- Ești bine?

Karen tuși într-un șervețel și se întinse după apă. Cum reuși să vorbească, arătă cu degetul spre mătușa Belle și râse.

- Ce glumă bună!

Tânăra își ascunse fața în spatele paharului cu apă și continuă să tușească în șervețel, chiar și când nevoia de a face asta trecuse.

- Eu asta am crezut, continuă mătușa Belle, odată ce devenise clar că tânăra avea să supraviețuiască.

- Cred că putem spune cu siguranță că nu e cazul, zise Zach.

Karen nu putu decât să încuviințeze și să spere că fața ei nu dădea de gol nimic.

Încercă să-și amintească despre ce vorbeau înainte ca mătușa Belle să îi întrerupă, dar nu reuși.

Îl auzi pe Michael râzând în cealaltă parte a câmpului. Oricât de mult își dorea să meargă la el și să-i spună despre conversația care avusese loc la masă, nu o făcu.

- Cum rămâne cu copiii?

- Mătușă Belle! o certă Rena. Sunt căsătoriți doar de un an.

- Tu l-ai născut pe Eli la nouă luni după ce te-ai căsătorit. Sau au fost opt jumătate?

Rena era șocată.

- Au fost unsprezece.

Karen simți cum telefonul mobil îi vibra în buzunar. Încântată că avea un motiv să se concentreze pe altceva, îl scoase și își verifică mesajul.

„Mătușă Belle se poartă frumos?”

Karen își băgă telefonul înapoi în buzunar și așteptă.

- Păi, nu ești chiar tânără, îi zise mătușă Belle. E ușor să ai copii înainte de treizeci de ani.

- O să mă gândesc la asta, spuse Karen.

- Mătușă Belle, las-o mai ușor, da? zise Zach.

Tânăra îi zâmbi recunoscătoare în timp ce simți o bătaie pe umăr.

- Karen? Poți să ne ajuți să reglăm o dezbatere despre cine e mai sexy, Brad Pitt sau Bradley Cooper? Bănuim că i-ai întâlnim pe amândoi și știi sigur.

Zâmbetul care se afișă pe fața Renei era poetic. Până și Zach oftă când Karen se ridică de la masă.

- Cu mare drag.

Karen își luă paharul, în care nu încăpea cât vin ar fi vrut, și o salută pe mătușă Belle.

- A fost minunat să vorbim.

Karen o luă pe Judy de braț și spuse:

- Nu e o nebunie că doi bărbați cu același nume sunt atât de diferiți? Ce nume e Brad?

Judy râse și, când erau destul de departe cât să nu le audă mătușă Belle, îi spuse:

- E o femeie bătrână nebună.

- Credeam c-o să mă întrebe dacă ovulez.

Judy izbucni în râs.

- E convinsă că Eli a fost conceput înainte ca Rena și Joe să se căsătorească.

- Am auzit asta. Mai aveți și alte mătuși la care trebuie să fiu atentă?

- Nu, ea e singura.

- Slavă Domnului!

Karen se așează la masă cu Judy și cu prietenii ei.

- Chiar l-ai întâlnit pe Brad Pitt?

Karen clătină din cap.

- Nu, dar Bradley Cooper e incredibil de sexy.

Fetele scânciră și Karen le oferi detalii care aveau să devină subiectul discuțiilor lor pentru următoarele zile.

Când era relativ sigură că nimeni nu se uita la ea, se duse lângă Michael. După sclipirea ușoară din ochii lui, își dădu seama că era puțin amețit. Nu era o stare în care să îl fi văzut prea des, cel puțin nu când se aflau într-o mulțime.

- Bună, draga mea. Își trecu brațul peste umerii ei. I-ai cunoscut pe băieți?

- Ne-ai prezentat-o acum câteva ore, idiotule, spuse Larry.

- Salut.

Karen le făcu cu mâna lui Keith și lui Ryder, care o priveau cu atenție.

- Putem să vorbim puțin? îl întrebă pe Michael.

- Sigur. Mă întorc imediat, le spuse el prietenilor săi.

Karen îl trase departe de urechile celorlalți.

- Ce s-a întâmplat?

Karen se întoarse spre el.

- Mătușa ta Belle ne dă de gol.

- Ne dă de gol?

- Mi-a spus că mereu a crezut că ești gay, șopti ea.

Mike se încordă, și zâmbetul jucăuș de pe fața lui dispăru. Karen îl prinse de braț, ca să îl împiedice să se întoarcă.

- Nu face asta.

- Doar asta a spus?

- A întrebat de bebeluși. Chestiile obișnuite. Dar, dacă e să-mi ceri părerea, cred că la ea trebuie să fim atenți.

Un mușchi din maxilarul lui Michael tresăltă.

Michael se aplecă, de parcă ar fi luat ceva de jos, și, când se ridică, Karen trebui să se întoarcă cu spatele la mulțime ca să continue să îl privească.

Michael îi dădu o șuviță rebelă după ureche și privi pe deasupra ei.

Karen nu știa sigur ce gândea Michael, însă în privirea lui era o înverșunare pe care nu o mai văzuse înainte.

- Michael?

Ceva sclipi în spatele ochilor lui în timp ce Mike se uita dincolo de ea, apoi, fără avertisment, o prinse de ceafă și o sărută.

Karen stătea nemișcată, cu trupul rigid, în timp ce Michael se lupta cu demonii lui și o folosea pe ea ca țap ispășitor. Încercă să o tragă aproape, dar ea se împinse. Niciodată nu o sărutase așa. Nici pentru camerele de filmat, nici pentru familia lui. Era sălbatic și periculos de aproape de abuz.

Karen știa că Michael o făcea numai pentru ochii celorlalți, dar nu putea ignora faptul că el întrecuse măsura. Când el își puse mâna liberă pe ea, Karen mai avea puțin și îl lovea între picioare ca să se elibereze. Îi dădură lacrimile în timp ce își simțea buzele agresate.

Era aproape imposibil să-l strângă dureros de tare, dar reuși să-i ciupească pielea de sub braț și îl împinse cu cealaltă.

Michael îi dădu drumul. Cei doi se priviră șocați.

Karen își duse mâna la buze, temându-se că el o rănise.

- Dumnezeu, Karen!

Regretul se putea citi pe fața lui Michael.

Ea se îndepărtă. Amintirile altor mâinile nedorite pe ea își croiră drum în mintea ei și o făcură să tremure. Niciodată nu avea să mai permită asta.

- Dacă mă mai atingi vreodată așa, divorțul nostru o să fie oricum numai prietenos nu.

Fără să-i aștepte reacția, Karen aproape fugi departe de el și de familia lui.

Zach îl surprinse pe Michael uitându-se peste umărul lui Karen în timp ce stăteau departe de familie, purtând o conversație privată. Se muștră pentru că se holba, însă ceva din postura lui Karen, degetele ei crispate și privirea ei agitată îi făcură pe Zach să-și privească în continuare fratele.

Când Mike își sărută soția, Zach dădu să-și mute privirea. Apoi, o observă pe Karen împingându-l.

„Dă-i drumul, Mike!”

Însă mesajul mental al lui Zach pentru fratele lui nu funcționează.

Pe măsură ce sărutul se prelungea, devenea tot mai evident că tânăra nu și-l dorea.

Soție sau nu, nimeni nu merita să fie forțat. Înainte ca Zach să facă un pas în direcția lor, Karen se îndepărtă de Mike, apoi fugi din parc. Zach așteptă să vadă dacă fratele lui avea să o urmeze. Când nu o făcu, Zach se duse după Karen.

O prinse din urmă când ea ajunsese pe drumul spre hambarul lui Beacon. Karen mergea așa repede, că Zach abia respira când ajunsese în spatele ei.

Karen își întoarse capul destul cât el să îi poată vedea lacrimile din ochi.

Se gândi să o prindă de braț, ca s-o întoarcă cu fața spre el, dar își imaginează că ea l-ar pocni pe următorul bărbat care pune mâna pe ea. Așa că fugi în fața ei și se opri.

- Hei?

Karen îl ocoli.

De data asta, Zach ținu ritmul cu ea.

- Unde mergem? Înapoi în L.A.?

- Poate.

Zach hotărî că tăcerea era cea mai bună abordare în acel moment. Într-un final, avea să îi treacă supărarea și avea să vorbească, nu? Trecură de hambarul lui Beacon și continuară spre ce Zach știa că era o fundătură. Era convins însă că ea nu știa asta, altfel ar fi luat-o pe altundeva.

Peste aproape un kilometru de mers, Karen întrebă:

- De ce mă urmărești?

Zach arătă în jur.

- Nu vreau să te pierzi.

- E greu să mă pierd într-un oraș așa mic.

- Deci știi unde mergi?

Karen mai merse puțin înainte să răspundă:

- Mă gândeam să văd dacă bătrânul Beacon vrea să aibă o aventură cu o femeie mai tânără.

Lui Zach îi plăcu zvâcul din vocea ei.

- Bătrânul Beacon ar fi fost încântat. Păcat că a murit acum câțiva ani.

Karen pufni, dar nu zâmbi.

- Tipic, norocul meu.

Bărbatul râse, sperând ca ea să-l imite.

Nu o făcu.

- Serios, Zach. Nu trebuie să mă urmărești.

El nu încetini și nu inventă scuze, ca să explice de ce mergea lângă ea.

Cu cât se îndepărtau mai mult de parc, cu atât o auzea pe Karen scâncind mai slab. Niciodată nu suportase lacrimile unei femei. Iar dacă acea femeie era atât de puternică pe cât simțea el că era Karen, lacrimile ei îl apăsau și mai mult. Femeile puternice nu cedau ușor, și, când o făceau, oricine sau orice le făcuse să cedeze merita să plătească. Chiar dacă acel cineva era propriul frate.

Se apropiară de fundătură, și Zach o văzu pe Karen uitându-se în jur după o cale de scăpare. Zach o observă renunțând la ideea de a se întoarce.

- Haide, îi spuse, în timp ce o ghidă printre plante înalte, pe un drum uitat din spatele proprietății lui Beacon.

Karen îl urmă. Copacii deveneau din ce în ce mai deși, dar, în cele din urmă, drumul se lăți, astfel încât puteau merge unul lângă altul. Chiar dacă în tăcere deplină.

Pășiră peste copaci căzuți și pe lângă tufișuri, în timp ce urcau un deal. Zach simți cum inima începe să-i bată cu putere, deși ritmul încetinise. Îi fu rușine să admită că picioarele începuseră să-l doară din cauza ritmului lui Karen.

Când în fața lor apăru lacul lui Beacon, Karen se opri în sfârșit. Lui Zach îi venea să cante.

- Uau!

Karen admiră priveliștea maiestuoasă. Zach se aplecă în față și încercă să-și revină.

- Nu cred că mai vine cineva aici sus.

Zach își mută privirea de la sânii ei, care i se lipeau de tricou de fiecare dată când respira.

- Este minunat. Și foarte liniștit, spuse ea.

- Nu sunt mătuși nebune pe aici.

Karen îl privi.

- Dacă mai pomenești de ea, o să urc alți opt kilometri.

Zach își ridică mâinile, ca și cum ar fi capitulat.

- Am spus eu ceva?

Karen se apropie de lac și se așeza pe un trunchi căzut. Zach se așează lângă ea și luă niște pietre de pe jos. Aruncă una în apă și urmări ondulațiile apei. După ce el aruncă de câteva ori, Karen își luă și ea câteva și i se alătură.

Tânăra mormăi la una dintre aruncăturile mai grele, și Zach se hotărî că era momentul pentru o diversiune. Era clar că orice era în mintea ei o apăsa din ce în ce mai tare.

- Când eram mici, începu el, eu și prietenii mei ne furișam aici ca să pescuim.

După alte câteva pietricele aruncate, Karen întrebă:

- De ce trebuia să vă furișați?

- Bătrânului Beacon nu-i plăcea să aibă copii aici. Umplea lacul la fiecare câțiva ani, dar voia peștii doar pentru el.

- Pare destul de departe pentru un bătrân.

- Asta credeam și noi, până când l-am văzut apărând cu o pușcă.

Expresia îngrozită a lui Karen îl făcu să râdă.

- Trăgea în aer, și noi făceam pe noi în timp ce încercăm să fugim. Aș paria că găsim toate undițele noastre vechi în hambarul lui.

- Hambarul care a ars?

Zach aruncă o altă piatră.

- Ai auzit despre asta?

- Judy e profesoara mea de istorie a orașelului Hilton.

Zach se gândi să o întrebe ce îi spusese Mike despre oraș, dar menționarea bărbatului care o făcuse să fugă era probabil la același nivel cu menționarea mătușii Belle.

- După ce Beacon a murit, am venit aici cu prietenii mei și am ținut un toast în cinstea bătrânului.

- Ați ținut un toast în cinstea unui bărbat care a venit după voi cu o pușcă? Sunt surprinsă că nu a fost arestat.

- Era inofensiv. Probabil a râs când ne-a luat undițele și gălețile cu peștele prins. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu venea să ne pună pe fugă decât după ce stăteam jumătate de zi aici și prindeam o mulțime de pești.

Karen zâmbi, iar efectul pe care îl avu zâmbetul ei era magic.

- Ce nemernic viclean!

- Isteț.

- Păcat că nu e aici pentru înc-o rundă.

Zach râse.

De data asta, când Karen râse, buzele ei se curbară mai mult, și ea scânci. Își duse mâna la buze, și abia atunci observă Zach umflătura.

Nu se putu abține să nu o atingă. Ea își lăsă privirea în jos și nu se uită la el în vreme ce degetul lui mare se plimbă ușor peste buzele ei.

Inima lui Zach începu să bată din nou mai cu putere, doar că acum simțea și o dorință puternică de a-i da un pumn fratelui său.

- Nu ar fi trebuit să te sărute vreodată așa.

Karen se îndepărtă ușor de mâna lui, dar tăcu în continuare. Deși Karen nu părea genul de femeie care ar accepta abuzul, Zach întrebă:

- A mai făcut asta?

Ea clătină din cap.

- Nu și nu o să aibă șansa de a o face din nou.

Cuvintele ei erau usturătoare și pline de furie.

„Ce înseamnă asta?” Zach se strădui să nu întrebe. Karen schimbă subiectul.

- Ai adus vreodată aici fete și i-ai dat lui Beacon ceva interesant de urmărit?

- Nu, pentru asta era zona de lângă cabana familiei mele.

Ea se ridică și luă o mână de pietre. Se aplecă și încercă să arunce o piatră astfel încât să salte pe suprafața apei, însă nu văzu decât cum cade direct în lac.

- Cabana nu e la câțiva kilometri depărtare?

Următoarea piatră săltă o dată.

- Destul de departe cât să nu fii prins.

- Există un asemenea loc în orașul acesta?

Următoarele trei pietre se scufundară direct.

Zach se ridică în spatele ei. O luă de mână și o ghidă ușor, arătându-i mișcarea corectă pentru a face piatra să salte.

- Totul stă în încheietură.

Îi demonstrează, și piatra sări de patru ori înainte să se scufunde.

Karen încercă din nou și eșuă. Zach își puse o mână pe umărul ei și cealaltă pe brațul ei. La următoarea încercare, piatra săltă de trei ori. El își menținu mâna pe umărul ei, neputând să se îndepărteze în timp ce Karen aruncă alte câteva pietre. Karen se îndreptă și Zach crezu că avea să se îndepărteze. În schimb însă, Karen se lăsă în brațele lui și oftă.

Zach o ținu, și amândoi priviră apa în tăcere. Apoi, când privi în jos, văzu cum Karen își ridică mâna ca să-l mângâie pe braț. Acea atingere simplă era plină de semnificații.

Își apropie buzele de capul ei și inhală mirosul de piersici al părului ei. Închise ochii și savură momentul.

– Dacă m-aș întoarce în momentul acesta, aș vrea să mă săruți, șopti ea.

Zach uită să mai respire. O ținu mai strâns în brațe, în timp ce se bucura de ea. Sinceritatea ei îl făcu să se simtă smerit.

– Și eu vreau să te gust.

În loc să se prefacă, amândoi stătură acolo și se bucurară de îmbrățișarea lor.

Când Karen se îndepărtă, Zach o lăsă.

capitolul 12

În casă era liniște când Zach o însoți pe scări.

– Se pare că toată lumea e încă în parc.

– Mesele de duminică durează până noaptea târziu, îi explică Zach.

Întoarcerea de la lacul lui Beacon nu fusese la fel de provocatoare ca mersul spre acel loc. Karen și Zach ajunseseră la o înțelegere stranie. Atracția dintre ei era evidentă, dar nu aveau de gând să facă ceva în privința asta. Însă ea știa, fără nici o îndoială, că, dacă avea nevoie de el, Zach urma să fie acolo. Îi veni să plângă când își dădu seama că, în trecut, Michael fusese acea persoană pentru ea.

Plimbarea spre lacul lui Beacon îi reaminti de o perioadă diferită a vieții ei. Când apele murdare ale realității îi întunecaseră viața și o făcuseră să pună totul sub semnul întrebării. Dacă Michael nu i-ar fi fost prieten, ar fi folosit toate mijloacele necesare ca să îl îngenuncheze pentru ce făcuse în parc. Dar, cum știa, la un nivel mai profund decât alții, că reacționase așa din frică, îi permise această indiscreție. Asta nu însemna că nu avea să plătească pentru acest abuz, dar Karen nu simțea că Michael trebuia să renunțe la tot.

Însă dacă avea să o facă din nou... Nu, nu avea să facă așa ceva. Karen era sigură de asta.

- O să fii în regulă? întrebă Zach.

Karen supraviețuise părinților ei. Putea să facă asta.

- O să fiu bine.

Zach întinse mâna. Karen o privi, fără să știe ce voia.

- Telefonul tău.

Tânăra îl scoase din buzunarul de la spate și i-l dădu. Zach își scrisese numărul și îl salvă, după care îi dădu telefonul înapoi.

- Niciodată nu sunt mai departe de cincisprezece kilometri.

Karen râse.

- Acesta e un oraș ciudat de mic.

Zach râse și el.

- Da, este.

Râsul se stinse, și Karen îi aruncă un zâmbet visător.

- Mulțumesc că m-ai ajutat să nu mă pierd.

Zach își băgă mâinile în buzunare.

- Cu plăcere.

Apoi, ca o școlăriță, Karen se întoarse, intră în casă și închise ușa. Se sprijini câteva minute bune de ea, după care urcă scările.

Se lăsă pe patul pe care îl împărțise cu Michael în ultimele zile și își trecu un braț peste ochi.

Mintea i se duse la părinții ei, probabil din cauza stresului zilei.

Durerea pe care încercase s-o uite ani întregi ieși la suprafață și amenință s-o facă să plângă. Însă nu avea de gând să își irosească încă o lacrimă pe ei.

Mama ei o abandonase când Karen avusese mai multă nevoie de ea.

Dacă nu ar fi fost mătușa Edie, Karen ar fi luat-o pe drumul multor adolescenți fără casă.

Michael și milioanele lui erau șansa ei de a-i ajuta pe alții, însă nu avea de gând să se vândă pe ea însăși pentru asta.

Își simți telefonul vibrând în buzunarul de la spate. Se gândi să-l ignore, dar se uită să vadă cine sunase.

Avea trei apeluri ratate de la Michael, plus mesaje vocale. Nu se obosi să asculte ce avea el de spus.

Apoi, un mesaj de la Judy. „Unde ești?”

Nu avea nevoie ca toată familia Gardner să o caute pe străzile orașului, așa că scrisese: „Am o durere groaznică de cap. Sunt acasă”.

Așteptă până la următoarea vibrație. „Nu mă păcălești. Mike e agitat. V-ați certat?”

Chiar dacă era mai mică decât Karen, Judy era foarte receptivă.

„Ai dreptate. Spune-i fratelui tău să se ducă naibii.”

Karen trimise mesajul, după care coborî în bucătărie. Acolo, găsi o sticlă de vin și o deschise, după care primi un nou mesaj de la sora lui Michael.

„Cineva doarme pe canapea diseară!”

Karen îi răspunse lui Judy într-o bucătărie goală:

– Bună idee, soro.

Karen trimise un ultim mesaj: „Haha!”

Se așeză pe canapea și îl așteptă pe Michael. Pentru că sângele apă nu se face, Judy avea să-i spună lui Michael că soția lui era acasă, iar, dacă lui chiar îi părea rău, avea să apară acolo cât de repede putea.

Când ușa se deschise peste zece minute, Karen se concentra pe ghiveciul croșetat care devenise demodat prin anii șaptezeci.

Michael se apropie ușor de ea. Se așeză pe măsuta de cafea din fața ei când Karen refuză să-l privească.

- Îmi pare atât de rău.

Karen clipi. Se gândi ce să-i spună. Pentru că îl iubea ca prieten și simțea că Michael violase acea prietenie cu propria lui dramă, așa că îi spuse ceva ce nu mai spusese nici unui alt om:

- Când aveam treisprezece ani, tata a intrat în camera mea într-o noapte și m-a sărutat într-un mod în care nici un tată nu ar trebui să-și sărute fiica.

Michael făcu ochii mari și păli.

- L-am împins, dar s-a întors și s-a repezit din nou asupra mea. Când i-am spus mamei, mi-a zis că sunt o mincinoasă. În ziua următoare, amândoi au plecat. Am stat în casă cam o săptămână înainte să-mi dau seama că nu aveau să se mai întoarcă.

Karen refuza să plângă. Îl privi pe Michael.

- Azi, ai întrecut acea limită, Michael.

Nu avea nici un motiv să îi bagatelizeze acțiunile și trebuia să-l facă să înțeleagă intensitatea sentimentelor ei, ca să nu mai simtă vreodată că avea dreptul să facă asta.

- Îmi pare atât de rău, Karen.

Își odihni fruntea pe genunchiul ei, dar asta fu singurul mod în care o atinse.

- Dacă vrei să fii prietenul meu după ce se termină totul, o să mă ascuți și o să fii de acord cu ce o să spun.

Mike se uită în sus și așteptă.

- De astăzi încolo, nu o să mă mai săruți. Nu o să mă atingi în nici un mod intim. În ochii celorlalți, diferențele ireconciliabile dintre noi au început azi.

Michael înghiți în sec.

- Pot să trăiesc cu asta.

Karen bău din paharul cu vin, după care îl puse deoparte.

Observă afară farurile mașinilor care parcau. Ultimul lucru pe care-l voia în acea seară era să aibă de-a face cu oricine din clanul Gardner, așa că se ridică și o luă

spre scări. Când Michael o urmă, Karen îl străpunse cu privirea.

- Amice, nu știu unde mergi. Canapeaua aia pare foarte confortabilă.

Asta îl opri imediat.

Zach se întoarse în parc, sări în camioneta lui și conduse acasă. Era complet dat peste cap.

Loialitatea față de fratele său atârna asupra lui ca o pătură sufocantă, iar atracția față de Karen amenința să îl distrugă de fiecare dată când erau în aceeași cameră. Nu că ar fi avut nevoie ca ea să confirme ce simțea deja din partea ei, dar acum, că verbalizase chiar ea acele dorințe, Zach nu se mai putea preface că acea chimie dintre ei nu exista.

Era în belele.

Ce voise Karen să spună când zisese că Mike nu urma să mai aibă ocazia să o mai rănească? Fuseseră o mulțime de semnale de alarmă în mintea lui Zach de la călătoria lui din California. Era ca și cum se uita la o poză ce înfățișează mai multe lucruri în funcție de cum privești și nu vedea imaginea care trebuia. Dacă ar fi putut să dea la o parte tot molozul și să se uite în străfundurile lui Karen, și-ar fi dat seama de ceea ce se întâmpla.

La două case distanță de casa lui cu un singur etaj și două dormitoare, văzu mașina lui Tracey parcată.

Fusese din nou atât de concentrat pe Karen, că uitase cu totul de Tracey. Ce nemernic devenise! Capul începu să-i zvâcnească în momentul când își dădu seama că era momentul să termine relația cu ea. Tracey merita atenția deplină a cuiva, nu jumătățile de măsură oferite de el.

Tracey stătea pe unul dintre scaunele de pe veranda lui.

- Bună, o salută el.

Tracey nu spuse nimic, doar îi zâmbi tristă.

- Nu te-am văzut în parc.

Ea se uită dincolo de el și clipi de câteva ori.

- Am fost acolo. Eu te-am văzut.

- De ce nu ai...

- Altcineva îți captase toată atenția, Zach.

El voia să facă pe prostul, dar nu avea de gând să insulte inteligența lui Tracey.

- Am avut de-a face cu o dramă de familie.

Tracey închise ochii și clătină din cap.

- Nu ai mai fost la fel de când ai mers în California.

Zach se sprijini de un stâlp și își studie pantofii.

- M-am gândit să mă mut, poate chiar să plec din Hilton, spuse el.

Tracey făcu o pauză, după care întrebă:

- Asta are vreo legătură cu ea?

Zach îngheță, nedorind să recunoască în fața nimănui ce simțea pentru Karen.

- Zach, nu știu ce joc joci sau de ce ai ales să-l joci cu soția fratelui tău, dar ce știu cu siguranță e că te joci cu focul.

Avea dreptate, dar Zach se simțea ca un bărbat prins în nisipuri mișcătoare, care încerca să se agațe de ceva, deși știa că fiecare mișcare avea să-i grăbească moartea. Atât de puternică era atracția pe care o simțea pentru Karen. Sfida rațiunea și amenința toate lucrurile în care crezuse vreodată.

- Nu e nici un joc. Nu, era mai degrabă ca și cum cineva se juca cu el. Știu că nu am fost corect cu tine.

Tracey îl privi și așteptă. Nu avea de gând să-i ușureze situația. De ce ar fi făcut-o?

- Nu cred că lucrurile au mai mers între noi de ceva timp. Mă gândeam că, odată cu trecerea timpului, sentimentele mele vor deveni mai profunde, dar nu s-a întâmplat așa.

Asta era adevărul. Cu sau fără prezența lui Karen, el și Tracey nu erau meniji să fie împreună.

- Deci asta e?

„Te rog, nu îngreuna situația.“

- Ce vrei să spun?

- Aproape un an din viața mea, și tu nu ai sentimente pentru mine?

Tonul ei deveni tăios.

- Țin la tine, Tracey, doar că nu așa cum cred că ar trebui.

- Grozav!

Ea se ridică și se postă în fața lui. Zach îi privi ochii îndurerăți.

- Îmi pare rău.

Ea strânse din dinți.

- Aș vrea să spun ceva plăcut, cum ar fi să ai o viață frumoasă sau că a fost distractiv atât cât a durat, dar nu am cum.

Tracey urcă în mașină și trânti ușa în urma ei, după care plecă.

Zach se șterse pe frunte și deschise ochii, doar ca să vadă că vecinul lui de peste drum îl privea.

Zach îi făcu cu mâna și intră în casă, căutând liniștea de care avea nevoie.

capitolul 13

Michael greșise și merita toată furia lui Karen. Nu crezuse că era posibil să se poarte astfel, ignorând în totalitate sentimentele altcuiva, dar exact asta se întâmplase.

Mike lovi perna de câteva ori, o întoarse și încercă să se facă confortabil pe canapeaua uzată pe care părinții lui o cumpăraseră prin anii optzeci.

Când Karen se apropiase de el în parc, era în mijlocul unei reuniuni cu prietenii lui vechi. Faptul că îl văzuse în mulțime pe singurul iubit pe care-l avusese în Hilton adusese la suprafață doza potrivită de nostalgie ca să-l ajute să-și lase garda jos. Nu-și făcuse niciodată griji că Ryder avea să vorbească despre sexualitatea lor. Dacă ar fi făcut asta, ar fi pus o țintă și pe spatele lui, și, cum bărbatul lucra acum la liceu, Michael știa că nu exista nici un pericol ca secretul lui să se afle.

Michael simțise că avea din nou optsprezece ani. Nici o presiune de la studiouri, care îi suflau în mod normal

în ceafă, nimeni nu îi spunea cum să se poarte și când... iar apoi Karen îi spusese ce zisese mătușa Belle.

Atunci, văzuse roșu în fața ochilor. După cât se chinase să-și păstreze secretul, nu avea de gând să lase bălmăjelile mătușii lui nebune să îl dea de gol. Când observase că mai mulți dintre cei prezenți îi priveau, o luase pe Karen în brațe și o sărutase. Nu avea de gând să fie descoperit de propria familie. Teama de a fi descoperit și furia simțită din cauza incapacității de a controla gândurile altor oameni îi alimentă acțiunile. Când Karen îl ciupi și fugi din brațele lui, ceva din el muri.

Înțelese că o rănisese. Văzuse durerea din ochii ei înainte ca ea să fugă.

Se gândise să se ducă după ea, dar știa că asta doar ar fi atras și mai mult atenția asupra lor. Ce putea să-i spună ca să repare lucrurile? Nimic. Știuse că întrecuse limita.

Michael se gândi din nou la ce se întâmplase, încercând să schimbe rezultatul, ca să nu iasă ca fiind un asemenea nemernic. Nu funcționează. Era un nemernic.

Renunță la somn, așa că se ridică și își sprijini capul în mâini.

Pași grei se auziră pe scările vechi din casa copilăriei lui. Nu trebui să se întoarcă pentru a ști cine era.

Tatăl lui oftă, în timp ce ocoli canapeaua ca să se așeze pe ceea ce fusese mereu scaunul lui. După ce aprinse lumina de lângă el, camera căpătă o ușoară strălucire.

Michael nu era sigur dacă urma o predică sau o tăcere apăsătoare. Poate ambele.

- Încerc s-o conving pe mama ta să luăm altă canapea de mai bine de douăzeci de ani, spuse Sawyer în timp ce-și puse mâinile pe burta rotunjoară.

Nu era un bărbat obez, dar mereu avusese câteva kilograme în plus. Când Michael era mic, acea greutate îl intimidă. Acum, doar părea nesănătoasă.

- Știi ce-mi spune când îi sugerez să mergem la cumpărături?

Michael clătină din cap.

- Spune că e perfectă pentru stat. Lasă de dorit când vine vorba despre dormit, așa că ar trebui să am grijă să nu o enervez atât de tare cât să nu mă forțeze să o folosesc ca pat.

Michael simți un zâmbet pe buze, deși nu merita una ca asta.

- Mama e o femeie deșteaptă.

O vreme, stătură în tăcere, apoi Sawyer începu să vorbească:

- Când tu, Zach și Rena încă purtați scutece sau tocmai începuserăți școala, am petrecut mai multe nopți pe canapea decât vreau să recunosc. Poate de la stresul provocat de îngrijirea copiilor sau poate fiindcă am lucrat prea mult departe de casă, dar nu trecea o lună fără să am de-a face cu arcul acela din mijloc.

Michael încercase să doarmă acolo doar o oră, dar știa deja la ce arc se referea tatăl lui.

- Crezi că mama o să mă lase să cumpăr o canapea nouă de ziua ei de naștere?

Tatăl lui râse.

- Probabil o s-o pună în camera noastră și o să păstreze chestia asta inconfortabilă aici. După câteva momente de tăcere, tatăl lui întrebă: Tu și Karen o să fiți în regulă?

Michael își aminti cuvintele lui Karen.

„În ochii celorlalți, diferențele ireconciliabile dintre noi au început azi.”

Nu avea rost să se prefacă.

- Am dat-o-n bară destul de rău, tată.

- Toate mariajele au sușuri și coborâșuri.

Michael clătină din cap.

- De data asta, e diferit.

- Vrei să vorbești despre asta?

„Sigur, tată. Hai să-ți spun ca sunt gay, mariajul meu e o farsă și tocmai am dat-o-n bară cu singurul prieten real pe care-l am.”

- Nu neapărat.

Sawyer se ridică de pe scaun.

- Știi unde mă găsești.

Emoțiile îi puseră un nod în gât lui Michael. Nu-și amintea când mai purtase o conversație atât de civilizată cu tatăl lui.

Înainte ca Sawyer să urce scările, se întoarse și îi mai dădu un sfat:

- Să știi că nu e nici o rușine să implori.

Michael zâmbi.

- O să țin minte asta.

Visul o acapără și nu-i dădu drumul.

„Dacă m-aș întoarce acum, aș vrea să te sărut.“ Te rog... sărută-mă. Ca să aflu ce gust ai.

Mâna lui Zach o apucă de umeri, în timp ce priveau lacul lui Beacon, și apoi, ca și cum nu s-ar fi putut controla, o întoarse, își trecu mâna prin părul ei și îi acapără buzele. Ea se lipi de el și lăsă parfumul de pin să îi alunece în fiecare por. Săruturile lui disperate erau umede, indecente și atât de pline de dorință, încât Karen nu voia să se oprească vreodată.

Zach o lipi de un copac și se aplecă peste ea.

La un anumit nivel, Karen știa că visa. Gânduri legate de Michael îi alunecau în minte și îi provocau durere.

Nu ar trebui să-l sărute pe fratele lui. Sau să-l lase pe Zach să o atingă.

„Visezi“, țipă mintea ei.

„Dar vreau asta“, îi reaminti conștiința.

Dorința se intensifică, din nou când Zach o atinse între picioare...

Karen sări din pat, cu inima bătându-i cu putere.

„Un vis. La naiba!“

Se trânti iar pe patul ocupat cândva de Michael, dădu la o parte păturile și încercă să se culce la loc.

Casa familiei Gardner avea scări în spate, care îi oferiră lui Karen modul perfect de a evada în dimineața următoare, ca să alerge.

Avea nevoie de liniște și de timp singură, ca să poată suna pe cineva care știa iadul prin care trecea.

Se strecură din casă cu niște pantaloni scurți de jogging și își puse căștile în urechi. În ritm iute, se îndreptă spre hambarul lui Beacon și o luă pe drum spre casa abandonată pe lângă care trecuse în ziua anterioară cu Zach.

Odată ce se asigură că nu era nimeni în jur, o sună pe Gwen, sperând că aceasta era trează și pregătită să o asculte.

Vocea voioasă a lui Gwen o făcu pe Karen să zâmbească.

- Karen? Cum te simți?

- Groaznic, așa mă simt. Dumnezeu, Gwen...

- Ce s-a întâmpla?

- A fost o greșală să vin aici.

Din atâtea puncte de vedere.

- Familia lui Michael e groaznică?

Karen își frecă ceafa.

- Nu, sunt chiar foarte drăguți. M-am înțeles foarte bine cu sora lui. Chiar și sora lui cea mai mică, Hannah, e foarte distractivă.

- Și părinții lui?

Nu se putea plânge nici din cauza lor.

- Inițial, am crezut că o să mă cert întruna cu tatăl lui, dar pare să se fi liniștit. Iar mama lui, Janice, este o mamă tipică.

- Și Zach?

Karen mormăi.

- A, deci Zach e problema.

- Gwen, sunt o persoană groaznică. Zi-mi cât de îngrozitoare sunt pentru că visez la el.

Gwen nu o certă.

- Îmi pare rău, draga mea, dar nu o să auzi asta de la mine. Am văzut cum te privea la petrecere. Bănuiesc că încă se uită așa.

- El se uită, eu mă uit.

- Știam că situația o să devină complicată, spuse Gwen. Michael știe ca ai vise deochete cu fratele lui?

- Cine a spus că am vise erotice?

Gwen râse.

- Nu cred că am spus vise erotice, dar bine că ai zis-o tu limpede.

- A, nu, Michael nu știe. Nu că nu ar merita să afle, nemernicul.

Îi povesti apoi lui Gwen despre ziua anterioară și despre ceea ce făcuse Michael.

- Nu pare tipic pentru Michael.

Karen se așează pe marginea unei stânci în timp ce vorbea la telefon.

- Nu, nu pare, și asta e singurul motiv pentru care încă sunt aici. Cred că trece printr-o criză de identitate. L-a prins bine să fie în preajma familiei și a prietenilor vechi. Nici măcar nu m-a întrebat dacă Tony a sunat.

- Niciodată nu l-am invidiat. Mi se pare că întreaga lui viață e o farsă.

- Ei bine, în momentul de față, și a mea ea.

Poate și Karen avea o criză de identitate.

- Cât mai stai în Hilton? Întrebă Gwen.

- O săptămână. Măine e o paradă, apoi mergem la cabană pentru câteva zile. Până și Sawyer își ia liber de la muncă, ceea ce pare a se întâmpla foarte rar.

- M-ai pierdut la paradă.

Karen râse.

- Hilton sărbătorește Ziua Fondatorilor cu o paradă și artificii. Hannah și Judy au aranjat un car în care să stea Michael. Starul orașului o să facă cu mâna mulțimii.

- Ce încântare! O să stai lângă el?

- În nici un caz. Poate să se bucure singur de faimă. În plus, nu e ca și cum aş vrea ca acest oraș să mă cunoască mai mult decât o face deja. Anul viitor pe timpul acesta, nu o să mai fiu doamna Michael Wolfe, sau Gardner, sau cum oi fi.

- Presupun ca e mai bine așa. Asta, bineînțeles, dacă visele tale despre Zach trec dincolo de fantezie.

Karen închise ochii și ignoră căldura care îi cuprinse fața când fu pomenită intimitatea cu Zach.

- Gwen, nu mă ajuți deloc.

Tânăra răsese, și Karen și-o imagină pe Gwen dându-și părul lung peste umăr.

- Mi-aș cere scuze, dar amândouă știm că nu ar fi pe bune. Sexul tabu e cel mai tare.

- Nu am mai făcut sex de atâta timp, că am și uitat ce înseamnă.

Amândouă râseră.

- E ca mersul pe bicicletă. Nu se uită. Deși, cu cât stai mai mult fără, cu atât o să fie mai bine când reiei treaba. Iar fratele lui Michael e destul de sexy.

- Nu ești căsătorită?

Gwen nu se putea opri din râs.

- Și satisfăcută la mai multe niveluri decât se poate povesti la telefon, dar amândouă știm că mariajul tău fictiv ți-a provocat frustrări mai bine de un an. Și, dacă nu mă înșel, nu ai avut nici măcar o aventură de-o noapte luni întregi înainte ca Michael să-ți pună inelul pe deget.

Karen nu avea nevoie să i se reamintească asta.

- Gwen, mă așteptam să-mi spui să păstrez distanța. Dacă s-ar întâmpla ceva între mine și Zach, amândoi ne-am simți groaznic. Chiar dacă eu știu că nu-mi înșel soțul, Zach nu ar ști asta. Ce fel de femeie se culcă cu fratele soțului ei? Și ce fel de frate se dă la cumnata lui?

Indiferent de cum privea situația, rezultatul era groaznic.

- Problemele inimii nu sunt dictate de restricții sociale, Karen.

Nu avea nevoie de Gwen ca să știe asta. Fusese căsătorită un an cu un bărbat homosexual, din cauza cutumelor societății.

- Asta nu schimbă lucrurile. Dacă aș face acum ceva care să pună în pericol secretul lui Michael, nu mi-aș ierta-o niciodată. Îl iubesc prea mult.

- Dar dacă Michael ți-ar da binecuvântarea lui?

- Asta nu o să se întâmple decât dacă îi spune familiei lui despre întregul aranjament. După ziua de ieri, nu văd cum ar fi posibil acest lucru.

Gwen oftă.

- Presupun că ai dreptate.

- Știu că am.

- Poți să-mi promiți ceva?

Karen privi norii albi și pufoși de pe cer și blestemă o zi așa perfectă.

- Sigur.

- Promite-mi că, dacă o să se întâmple ceva între tine și Zach, nu o să te urăști pentru asta.

- Nu o să se întâmple nimic.

- Lăsând la o parte bunele intenții, dacă ceva...

- Nu pot permite să se întâmple.

Făcuse deja asta în mintea ei, și experiența fusese fabuloasă. Însă rezultatul era groaznic, până și în visele ei.

- Fii sinceră cu tine, Karen. Știi unde sunt dacă o să ai nevoie de mine.

Karen se simți binecuvântată că avea o prietenă așa bună.

- Mulțumesc. Salută-i pe toți.

Nolan apăru cu zece minute mai devreme și se apucă cu entuziasm de ce îi spuse Zach să facă. Zach nu se deranjase să îl abordeze pe tatăl lui pentru a obține mai multe ore de lucru pentru Nolan. Munca în comerț era bună dacă afacerea era a ta sau aveai altă sursă de venit. Nu era jobul care să-i asigure traiul lui Nolan. Alături de Zach, Nolan avea să învețe ceva care urma să-l ajute să susțină o familie.

După ce auzise îngrijorările lui Karen legate de Nolan și iubita acestuia, Becky, nu putea să închidă ochii la problemele celor doi tineri. Nu că Zach avea nevoie de și mai multe probleme în viața lui.

După ce se despărțise de Tracey și avusese fantezii cu Karen toată noaptea, reușise să doarmă numai câteva ori. Trebuia să muncească toată ziua, având în vedere că locul urma să fie închis pentru festivitățile de Ziua Fondatorilor.

Ajutorul lui, Buck Foster, avea să supravegheze totul în zilele următoare, în absența lui Zach. Familia Gardner mergea întotdeauna în vacanță la cabană după Ziua Fondatorilor. Uneori, își petreceau o săptămână întreagă în pădure. Faptul că Michael li se alătura pentru prima oară după ani întregi era ceva ce trebuia sărbătorit.

Zach era singurul care se gândea cu groază la asta.

Știa că, dacă avea să-l vadă pe Michael rănind-o pe Karen în vreun fel, avea să-i dea o lecție. Zach voia să creadă spusele lui Karen cum că Michael nu se purtase urât cu ea în trecut, dar nu putea fi sigur. Ceva legat de fratele lui nu se lega, și nu-și dăduse încă seama ce anume.

Apoi, mai era și Karen. Cum avea să reușească să doarmă în același loc, cu ea la numai câțiva metri distanță? Cabana era comună. La etaj era o cameră imensă, unde ani întregi toți cădeau lați la sfârșitul zilei. Singurul dormitor era la parter, și acela era sanctuarul părinților săi. Până când Zach obținuse licența de constructor, avuseseră o singură baie. Dar, cu atâtea femei sub un singur acoperiș, nu putuse lăsa cabana cu un singur duș. Cum terenul permitea, Zach se gândise să construiască o a doua structură.

Acum, că familia Renei și a lui Joe se mărea, cabana părea din ce în ce mai mică.

Poate avea să-și ia cortul, să fie acolo, în caz de nevoie.

- Unde l-ai găsit pe puștiul ăsta? întrebă Buck, în timp ce amândoi inspectau cea mai nouă încărcătură cu provizii pe care o primiseră în acea dimineață.

- Lucrează pentru tata. Tocmai a absolvit liceul.

- Mi s-a părut mie că-l recunosc. E pus pe treabă.

Zach îl văzu pe Nolan încărcând cutii mari.

- Observ. Trebuie să vedem însă dacă are abilitatea de a învăța.

- L-am pus cu Sean. O să vedem cât se pricepe la construcții.

Zach încuviință.

- Bună idee. Să-mi spui dacă apar probleme. Încă lucrează și pentru tata, așa că vezi dacă putem să-l ținem aici part-time.

Zach compară cifrele de pe factură cu paleții cu produse pentru bucătărie.

- Cum e cu fratele tău înapoi în oraș? întrebă Buck.

Zach încercă să-l separe în mintea lui pe fratele lui de Karen, ca să răspundă la întrebare.

- Abia aștept să-l duc departe de fanii lui din oraș.

- Mai întâi, trebuie să-l dai jos din propriul car alegoric. Am auzit că primarul e pregătit să dezvăluie indicatorul mâine-dimineață.

Uitase de asta. În toate orașele mici din America, vedetele erau celebrate cu indicatoare pe autostradă pe care erau scrise lucruri precum „HILTON, UTAH, CASA LUI MICHAEL WOLFE“, în speranța de a atrage banii turiștilor. Hilton profitase de ocazie ca să facă un asemenea semn pentru Mike.

- Egoul lui poate să facă față.

Cel puțin, asta spera Zach.

Beck verifică alți paleți.

- Am auzit că soția lui e sexy.

„Chiar trebuia să pomenească despre Karen?“

- E frumoasă.

Își frecă ceafa. Beck tăie cu un mormăit celofanul care ținea cutiile laolaltă.

- Știi, când a început să apară în piesele alea din liceu, mai mulți am crezut că e gay.

Zach îngheță.

- Se pare că ne-am înșelat. Buck rupse pachetul și înjură. La naiba, am rupt numărul. Ce ai?

Zach clătină din cap, se uită la factură și repetă numerele pe care le ceru Buck.

- Destul de aproape.

Zach se scărpină în cap, pierdut în gânduri.

- Da, destul de aproape.

capitolul 14

Florile începură să sosească la puțin timp după ce Karen ieși de la duș. Când ajunsese înapoi în casa Gardner, Michael plecase. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă, însă, cu familia lui stând cu ochii pe fiecare mișcare a ei... probabil toți se întrebau ce se întâmplase între ei de ajunsese Mike să doarmă pe canapea. Se simțea puțin abandonată. Ticălosul!

- Karen? strigă Judy de jos.

Tocmai urma să pornească uscătorul de păr, când își auzi numele.

- Ai primit ceva.

Ea lăsa uscătorul de păr și se duse jos cu peria în mână.

- Am primit ceva?

Judy stătea lângă un puști de douăzeci și ceva de ani, cu un zâmbet tâmp pe față și un buchet imens de trandafiri.

- Tu ești Karen?

„Flori? Serios, Michael?”

- Da, eu sunt.

Tânărul îi zâmbi timid lui Judy și îi dădu trandafirii lui Karen.

- Uau! exclamă Hannah coborând scările.

Dacă Michael avea impresia că niște trandafiri aveau să o îmbuneze însemna că nu fusese atent.

- Îți plac? o întrebă Karen pe Hannah, în timp ce scoase plicul mic, ca să-l citească mai târziu.

- Nu cred că am văzut vreodată atâția trandafiri la un loc.

Băiatul care adusese buchetul se întoarse să plece.

- Stai să-ți aduc bacșiș.

- E aranjat totul.

- Mulțumesc, îi spuse ea.

Înainte ca ușa să se închidă în spatele lui, Karen se întoarse spre Hannah și îi dădu trandafirii adolescentei.

- Pentru tine!

Hannah suspină, iar Judy se minună.

Băiatul care îi adusese reuși să spună:

- Nu am mai văzut asta până acum.

Karen urcă scările și-și continuă rutina de dimineață.

Peste o jumătate de oră, același băiat veni din nou, de data asta cu trandafiri roz. La fel de mulți. Karen scoase biletul, îi dădu florile lui Judy și se întoarse în camera ei.

Când soneria se auzi a treia oară, Karen o chemă pe Janice, care gătea pentru toată săptămâna.

- Janice? Ai primit ceva.

Crinii albi arătau superb pe masa lui Janice.

La prânz, Judy deja se tutuia cu băiatul care făcea livrări, Myles. Se părea că acesta străbătea trei orașe ca să ajungă la florăria unde lucra part-time în timpul verii. Casa mirosea ca o florărie.

- Doamna Karen? spuse Myles când îi dădu al unsprezecelea buchet.

- Da, Myles?

- Speram să-mi petrec timpul cu prietenii mei în seara asta, dar am instrucțiuni să tot livrez flori până când le acceptați. Și nu mai am benzină.

Karen își ascunse un zâmbet. Se uită la buchetul cu orhidee pe care-l ținea și își îngropă nasul în ele.

- Ei bine, Myles, poți să-i spui șefului tău că orhideele au funcționat.

Tânărul răsuflă ușurat.

- Mulțumesc.

Trei seturi de ochi o urmăriră cum așeză orhideele lângă scaunul lui Sawyer. Scoase un fir din buchet și zâmbi.

- Cred că lui Mike îi pare rău pentru orice a făcut, spuse Hannah.

Janice o privi cu atenție.

- Nu o să le păstrezi, nu? întrebă Judy. I-ai spus asta lui Myles doar ca să nu se mai întoarcă.

Karen arată cu floarea spre Judy.

- Ai dreptate.

- Dar de ce? întrebă Hannah. Cred că, dacă un băiat mi-ar trimite un buchet, aş presa fiecare floare într-o carte şi le-aş ţine pentru totdeauna.

- Sunt doar flori, Hannah.

- Flori în valoare de mii de dolari, sublinie Judy.

Hannah se uită în cameră.

- Mii? Serios?

- Un buchet de trandafiri pe site-ul lor este o sută de dolari. Era evident că Judy folosisese timpul între livrări ca să facă nişte investigaţii. Şi asta fără livrare.

Karen se gândi că era momentul să împărtăşească un sfat de soră mai mare generaţiei tinere. Sfat pe care îl spusese adolescenţilor de mai multe ori decât îşi putea aminti. Se așeză pe canapea şi privi de la Judy la Hannah.

- Hai să vă spun cum funcţionează creierul bărbaţilor. Bărbaţii au impresia că, dacă îi trimit flori unei fete după ce au făcut ceva care să o fi enervat, pot să scape cu basma curată. Multe fete cad în plasa asta. Deci ce mesaj îi transmite asta tipului în cauză?

Judy vorbi prima:

- Că poate să facă ce vrea, căci, dacă trimite flori mai târziu, totul o să fie bine.

- Exact. Scuzele rămân simple vorbe cât timp nu sunt însoţite de acţiuni.

- Dar florile sunt drăguţe, zise Hannah.

- Nu-mi pasă nici dacă trimite diamante. Deşi, să fim serioşi, diamantele nu mor. Sunt în continuare numai vorbe, până când timpul va demonstra că Michael nu o va da în bară din nou.

Karen îi observă zâmbetul lui Janice.

- Ce o să faci cu florile dacă nu le păstrezi?

Un zâmbet îi apăru pe faţă.

- Ai auzit vreodată despre Parada Rozelor?

Karen nu se simţi vinovată în vreme ce stătu pe banca lui Millie şi mănăcă îngheţată. Mai ales când îşi dădu

seama, în timp ce se apropia, că acea bancă era deja ocupată.

Se uită rapid în jur, ca să vadă dacă era o geantă destul de mare cât să încapă un schimb de haine. Încrezătoare că lucrurile nu stăteau așa, Karen se așează lângă Becky, cu un zâmbet.

- Bună.

- Salut, spuse ea, coborându-și privirea spre iarbă.

- Ești Becky, nu?

Zâmbetul de pe fața lui Becky arată că tânăra era fericită că își amintise numele ei.

- Da. Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele tău.

Karen linse înghețata, ca să nu curgă.

- Karen. Deși toată lumea din orașul acesta îmi spune soția lui Michael. E ca și cum nu aş exista fără el.

Anii de experiență în a-i face pe copii să vorbească o îndemnară să deschidă conversația cu ceva personal, ca să o facă pe adolescentă să se simtă specială.

- Toată lumea de aici știe despre Michael.

- Scumpo, am vești pentru tine. Toată lumea de peste tot știe despre Michael.

Becky zâmbi, însă zâmbetul nu dură mult.

- Trebuie să fie greu să fii căsătorită cu cineva faimos.

Karen arată în direcția lui Becky cu înghețata.

- Știi ce? Ești prima persoană din Hilton care a spus asta. Toată lumea îmi spune cât sunt de norocoasă sunt sau cât de cool e. Dar știi ce? E greu. Nu putem să mergem nicăieri fără să sară careva să ne facă poze sau fără să-și bage nasul în viața noastră personală. Este ca și cum am fi într-un oraș mic, unde toată lumea știe tot ce se întâmplă cu toată lumea. Dar nu vrei ca toate secretele să fie expuse, așa că încerci să le ascunzi. În cele din urmă însă, totul iese la iveală.

- Unele secrete rămân ascunse.

Karen se gândi la Michael.

- Presupun că e adevărat. Cred că de asta e așa important să ai prieteni apropiați sau poate o singură persoană

căreia să-i poți spune secretele tale. Altfel, toate acele informații ascunse se strâng înăuntru și explodează, provocând haos.

Becky păru pierdută în propriile gânduri.

- Chiar ieri i-am spus lui Michael ceva ce nu am spus nimănui altcuiva vreodată. Și știi ce? M-am simțit bine.

- Dacă secretul tău afectează alți oameni?

Karen ținu la distanță de ele înghețata care curgea și nu mai încercă să o mănânce.

- Cred că depinde de secret. Cred că dacă prietena cea mai bună îți spune că-i place de un tip sau îl sărută sau... alte lucruri, atunci e o idee bună să păstrezi secretul. Dar dacă știi că sărutul acela e de rău, atunci poate nu e chiar așa bine să păstrezi secretul.

- Dar, dacă spui cuiva, atunci e posibil ca prietena cea mai bună să nu-ți mai fie prietenă.

Karen încuviință.

- Åsta e riscul pe care ți-l asumi. Dar, dacă ți-a fost cu adevărat prietenă, în cele din urmă o să-i treacă supărarea.

Karen nu era sigură cum ajunseseră la o conversație despre păstrarea secretelor prietenei cele mai bune, dar Becky părea să se gândească intens la ceva și nu mai părea așa deprimată.

- Tu ai pe cineva căreia să-i poți spune secretele? o întrebă Karen.

Becky era frumoasă când zâmbea.

- Îl am pe Nolan. El ascultă tot ce îi spun.

- Ce drăguț! Karen se simți mai bine, acum că știa că băiatul de care tânăra era în mod evident îndrăgostită se purta frumos cu ea. Unde e Nolan acum?

- Lucrează. Și-a mai luat un job... lucrează pentru cumnatul tău, Zach Gardner.

La naiba, chiar o făcuse. Cât de drăguț! Trebuia să-i mulțumească lui Zach când se vedeau.

- Åsta e grozav.

- Da. Becky se ridică de pe bancă și zâmbi. A fost o plăcere să vorbesc cu tine, Karen.

- La fel, Becky.

După ce adolescenta plecă, Karen aruncă înghețata la gunoi și intră în salonul Petrei.

- Pot să mă spăl pe mâini?

Petra dădea cu mătura.

- Sigur că da.

Karen intră în baie să se spele.

- Cum ți se pare Hiltonul? întrebă Petra.

Karen ieși din baie cu un propos de hârtie în mână.

- E cam nebunie, ca să fiu sinceră. Încă nu-mi vine să cred cât de mic e și că toți se știu între ei.

- Durează ceva până te obișnuiești. Am văzut că vorbeai cu Becky.

- E o fată dulce.

Karen își aminti observația lui Judy cum că Petra nu bârfește. Asta nu însemna însă că nu știa exact ce se întâmpla.

- Îi cunoști părinții?

- Mama ei trece pe aici de câteva ori pe an. Tatăl se duce la un frizer în Monroe.

Era momentul să vorbească despre ce observaseră amândouă.

- Mă întreb cum s-a ales cu semnele alea.

În loc să ignore cuvintele lui Karen, Petra spuse:

- Am întrebat-o direct prima oară când le-am observat. A spus că a căzut, după care nu a mai trecut pe aici cam șase luni.

- Acum cât timp?

- Acum doi ani.

Cu mult înaintea relației cu Nolan.

Karen se duse la caietul cu programări al Petrei și luă pixul de acolo.

- Am senzația că Becky o să aibă nevoie de niște femei mai cu experiență și mai înțelepte care să aibă grijă de ea. Dacă vezi ceva, te rog, sună-mă. Își trecu numărul de telefon. Zi sau noapte.

- Ai de gând să mai stai în Hilton o perioadă?

Karen o privi direct în ochi pe Petra.

- În unele privințe, timpul își va spune cuvântul.
Coafeza încuviință.

- Asta cred și eu.

Nu fu nevoie ca vreuna din ele să-și verbalizeze presupunerea ca să știe că gândeau același lucru.

Karen le lăsă pe Hannah și Judy să decoreze un car alegoric demn de Parada Rozelor și se plimbă pe strada principală. Patriotismul orășenilor era etalat peste tot. Steaguri cu numele tinerilor și al tinerelor care-și dedicaseră viața protejării țării erau ridicate pe fiecare stâlp. Steagul Americii atârna la fiecare magazin, și toate anunțau că aveau să fie închise de Ziua Fondatorilor.

Hiltonul nu lua în glumă această zi.

„Mă întreb cum sărbătoresc pe 4 Iulie.“

Traversă pe cealaltă parte a străzii de magazinul lui Sawyer, dar nu se opri. Amintindu-și de noul job al lui Nolan, Karen își scoase telefonul și îi trimise un mesaj lui Zach: „Mulțumesc că i-ai dat un loc de muncă lui Nolan“.

Telefonul îi vibră peste câteva secunde. „E un puști bun.“

- Bună!

Karen se întoarse și îl văzu pe Michael traversând strada, ca s-o prindă din urmă.

- Salut.

- A... am trecut pe acasă.

Karen își desfăcu larg brațele.

- Nu sunt acolo.

Îngrijorarea de pe chipul lui o mai îmbună.

- Nu mă pricep la partea asta, Karen.

- Atunci, hai să-ți dau un pont: florile nu rezolvă nimic.

- Nu ar fi trebuit să trimit flori?

- Nu am spus asta. Am spus că nu rezolvă nimic.

Karen observă un cuplu care ieși dintr-un magazin și se întoarse să îi privească. Ea începu să meargă în direcția opusă ochilor indiscreți.

- Deci ar trebui să trimit flori?

Săracul, devenea din ce în ce mai confuz.

- Florile, cadourile scumpe, bijuteriile nu pică rău, dar nici nu rezolvă nimic.

- Ce rezolvă, atunci?

- Trecerea timpului, fără să repeți greșeala.

- Pot să-ți spun că n-am s-o mai fac, dar ar fi numai vorbe.

- Acum, începi să te prinzi.

- Tata m-a sfătuit să implor.

Karen zâmbi.

- Isteț tată.

- Cum arată imploratul pentru tine?

Karen se opri din mers. Mike înaintă vreo doi pași până să își dea seama că ea nu mai era lângă el. Privirile li se întâlniră.

- Ei bine?

Karen își dădu ochii peste cap.

- Flori, cadouri scumpe și bijuterii, ești atent?

Îi fu greu să-și păstreze expresia serioasă, mai ales când Michael începu să zâmbească. Karen îl ocoli și continuă să meargă în tăcere. Mike își băgă mâinile în buzunare.

- O să dorm tot pe canapea, nu?

Karen îl bătu pe spate.

- Știi ce, Mikey Gardner? Te prinzi repede.

El mormăi, iar Karen râse.

- Canapeaua aia e foarte incomodă.

- Nasol pentru tine.

Merseră până la capătul orașului și se întoarseră, îndreptându-se spre casa familiei Gardner.

- Chiar îmi pare rău, șopti el.

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra drumului din fața lor.

- Știu asta.

capitolul 15

Ziua Fondatorilor era o treabă serioasă în Hilton. Familiile își ocupau locurile pe strada principală cu câteva

ore înainte să înceapă parada, multe scaune revărsându-se pe stradă. Pregătirile pentru paradă nu erau un șoc atât de mare cât era numărul celor prezenți.

Karen se aplecă spre Janice, care așeza scaune în fața magazinului cu articole de menaj.

- De unde vin toți oamenii ăștia?

Janice privi mulțimea.

- De pe o rază de treizeci de kilometri. Nu o să găsești pe nimeni din Hilton acasă azi decât dacă e bolnav.

Karen simți mai multe perechi de ochi asupra ei. Era ceva obișnuit când Michael era în apropiere. Numai că, acum, oamenii de treabă din Hilton încercau să-și ascundă curiozitatea.

Rena le făcu cu mâna, în timp ce împingea căruciorul în care se afla Susie. Joe îl ridicase pe Eli pe umeri, ca să vadă peste mulțime.

- Bună, mamă.

- Bună, draga mea.

Rena și Joe o salutară pe Karen în timp ce așezară căruciorul între scaune, după care o îmbrățișară.

- Unde sunt Zach și Tracey? o întreabă Janice pe fiica ei.

Karen se uită spre stradă, încercând să nu tresară când auzi numele lui Zach.

- Nu știu unde e Zach, dar nu te aștepta să o vezi pe Tracey.

- De ce nu?

- Nu ai auzit? întreabă Rena într-un mod care îi atrase atenția lui Karen.

- Ce să aud?

- S-au despărțit.

Janice se încovoie la auzul veștii, iar Karen simți cum i se ridică o greutate de pe piept. Nu că ar fi avut vreun motiv să se bucure pentru despărțirea lui Zach...

Pe cine încerca să păcălească? Tracey nu era potrivită pentru el.

„De parcă eu sunt femeia potrivită ca să judec. Ești groaznică, Karen. Groaznică!”

La un anumit nivel, știa că ea era parte din motivul despărțirii. Zach nu părea genul de bărbat care să fie cu o femeie în timp ce era atras de alta.

Oare că părere avea el despre ea? Faptul că era atrasă de cineva în timp ce era căsătorită o făcea, probabil, să pară o persoană îngrozitoare.

- Karen? Karen?

Tânăra scutură ceața din mintea ei și toate întrebările și își dădu seama că Rena vorbea cu ea.

- Da?

- Te-am întrebat de ce nu ești în car, cu Mike?

- Nu e stilul meu. Hannah și Judy au fost însă încântate să i se alăture.

- Oricum, e mai bine aici. Cred că am participat la chestia asta de cel puțin șase ori, spuse Rena.

Janice se așeză pe scaunul cel mai apropiat de nepoata ei și o corectă pe Rena:

- Ai participat șase ani la rând cu Cercetașele și apoi, din nou, cu trupa liceului și cel puțin de alte două ori cu Zach sau Mike.

- Există cineva în orașul acesta care să nu fi participat?

- Nu. Până și Sawyer a condus o dată sau de două ori, și eu am fost liderul trupei Renei doi ani și a trebuit să merg cu ele.

Cine ar fi crezut că participarea la paradă era o treabă de familie?

- Aici erai.

Vocea lui Joe o făcu pe Karen să se întoarcă să vadă pe cine salutase.

Zach îi aruncă un zâmbet cald și dădu mâna cu Joe.

- Doar nu credeai că o să ratez așa ceva, nu?

Joe își dădu ochii peste cap.

Zach își îmbrățișă sora și se aplecă și își pupă mama pe obraz. Când se întoarse spre Karen și o salută, ea se trezi cuprinsă într-o îmbrățișare care ar fi putut părea impersonală, dar care era mult mai mult de atât. Brațele lui erau puternice, parfumul lui de pin avea să persiste dacă ar putea să o țină încă o clipă, dar Zach se retrase

aproape în aceeași clipă în care o luă în brațe. Cu toate astea, o strângere ușoară a brațului ei o anunță că și el ar fi vrut mai mult.

- Unde e tata?

- O să vină și el, spuse Janice. Apoi, își coborî vocea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Tracey.

Zach inspiră adânc și se uită direct la Karen.

- Se mai întâmplă.

Janice continuă:

- Credeam că voi doi sunteți...

- Nu eram.

Zach își mută privirea. Karen se întoarse în direcția opusă și îi făcu cu mâna Petrei, care îi privea de pe cealaltă parte a străzii.

- Ați făcut bagaje pentru cabană? întrebă Joe.

- Dacă ăsta e modul tău de a întreba dacă băutura e pregătită pentru paharele roșii, atunci da.

- Mă refeream la biciclete, dar îmi place cum gândești.

Se așezară pe scaune și vorbiră despre excursia la cabană, în timp ce ruta paradei începu să se elibereze.

Copiii se așezară cu pungile pregătite, în așteptarea bomboanelor care aveau să fie aruncate de la cei care participau la paradă.

Din difuzoarele montate de-a lungul traseului se auzea muzică patriotică.

- Faceți asta din nou pe 4 Iulie? întrebă Karen.

- Fii sigură de asta. Un alt motiv să petrecem. Rena râse când se gândi cât de nebunesc era totul. Patetic, nu-i așa?

- Nu știu. Este folositor și nu total comercial.

Erau câțiva vânzători care vindeau produse de ziua fondatorilor, dar majoritatea reprezentau organizații caritabile care strângeau bani pentru a se susține.

Muzica se opri dintr-odată și o voce dură anunță:

- Urmează să începem. Vă rog să vă ridicați pentru jurământul de credință.

Erau steaguri peste tot, și, în scurt timp, începură formalitățile, și camioanele care trăgeau caruri se puseră în mișcare, într-un ritm lent, pe strada principală.

Rena o luă pe Susie din cărucior tocmai când Sawyer apăru din mulțime și se așeză lângă Janice. Karen stătea la marginea grupului, și Zach se așeză lângă ea.

„Nu te uita la el. Nu te uita la el.”

Dar, la naiba, era superb de privit. Mereu avea barba ușor crescută, iar asta îl învăluia într-o aură misterioasă. Spunea: „Știu că e sexy. Nu-i așa că ți-ar plăcea dacă ți-aș zgâria pielea?”

Zach se întoarse spre ea, iar Karen își mută repede privirea.

„Nu te holda, Karen!”

Un șir de tractoare era în prima linie de paradă. Unul era la fel de înalt cât majoritatea clădirilor de pe strada principală, în timp ce restul variaua de la o mașină de tăiat iarba, la varianta standard întâlnită la majoritatea fermelor.

Zach se aplecă.

– Sunt multe ferme în zonă.

– Observ.

Oamenii făceau cu mâna și copiii alergau după bomboane.

Trupa de Cercetașe a Renei defilă, urmată îndeaproape de Cercetași. Acum, era rândul lui Karen să împartă o doză de înțelepciune.

– Văd că toți băieții se țin după fete.

Zach încuviință, făcându-i cu ochiul și provocându-i un fior.

După ce al treilea car defilă, Karen observă ceva:

– Să înțeleg că numai mașinile fabricate în America au voie să participe la paradă.

Erau Forduri, Dodge-uri și Chevy-uri, dar nici o Toyota.

– Te-ai prins, îi spuse Joe, care stătea în cealaltă parte a lui Zach.

Următorul Ford care trecu avea un sticker de la reprezentanță. În geam era un semn pe care scria: „Primești un pistol gratuit odată cu achiziționarea acestei camionete“.

Mai erau caruri Miss Monroe Junior, Miss Hilton Junior și Promoția 1993, cu culorile liceului pe camionetă.

În centrul paradei, carul lui Michael înainta încet.

Karen își scoase telefonul din buzunar ca să facă o poză. Hannah și Judy făcuseră o treabă minunată cu florile pe care i le trimisese soțul ei în ziua anterioară. Mulțimea își aclamă localnicul vedetă, iar Michael aruncă bomboane și își etală zâmbetul de Hollywood.

În jurul carului erau oameni despre care Karen presupunea că erau prietenii lui Hannah și ai lui Judy, dându-le trandafiri femeilor mai în vârstă de pe străzi, care păreau emoționate de gest.

Hannah și Judy se dădură jos de pe car și le dădură flori lui Janice și Renei. Apoi, Judy îi dădu lui Karen o cutie de cadou și râse.

Toată familia o privi când deschise cutia de bijuterii. Înăuntru era o brățară din aur alb cu două rânduri de diamante mici. Era drăguță, dar deloc stilul ei. Știa însă pe cineva care ar purta exact genul ăsta de bijuterii. Karen se uită la Michael și îi făcu cu mâna.

– Rena, Michael are ceva pentru tine.

Apoi, Karen îi dădu Renei cutia.

Michael îi aruncă un zâmbet jucăuș și mișcă dintr-un deget în direcția ei.

– Dumnezeuule, Karen, nu pot să accept asta.

– Bineînțeles că poți.

Zach o privea, la fel și Joe. Janice zâmbi și se purtă ca și cum faptul că ea le dădea altora cadourile de la Michael era ceva normal. Sawyer încerca să nu râdă.

Rena vru să i-o dea înapoi.

– Nu pot.

Karen îl atinse pe Zach când împinse cutia.

- Dacă nu o iei, o s-o dau altcuiva. Cred că Hannah e puțin cam tânără pentru ea, dar lui Judy cred că i-ar plăcea.

- Dar Mike...

- Michael știe că nu o s-o păstrez, crede-mă. Ar vrea să o iei.

Rena renunță să mai insiste, își puse cadoul scump la mână și întinse brațul, ca să îl admire.

Odată ce toți se concentrară din nou pe paradă, Zach o întrebă încet:

- Ce a fost asta?

- Cadourile pe post de scuze nu merg cu mine.

- Pentru asta au fost toate florile alea?

- Da.

Karen nu-și putu ascunde zâmbetul de pe față.

Zach se ținu la distanță de Karen pentru restul zilei.

Mike, Hannah și Judy li se alăturară după ce paradă se termină, doar ca să îi ducă spre curtea din afara parcului. Acolo, primarul orașului Hilton prezentă indicatorul care urma să fie pus pe autostradă, cu cinci sute de metri înainte de ieșire.

Lui Zach i se păru că fratele lui se simțea incomod când dezvăluiră indicatorul.

„Hilton, Utah, locul în care a crescut Michael Wolfe.“

Cineva de la ziarul școlii făcu câteva poze, apoi Karen ceru ca întreaga familie să se strângă în jurul indicatorului lui Mike, să le facă poză.

- Și tu ar trebui să fii aici, îi spuse Hannah.

Karen nu se lăsă însă convinsă și insistă ca Mike și restul familiei să stea mai aproape.

Se plimbară prin oraș și cumpărară diverse. Din când în când, Zach simțea că era privit, iar, când se întorcea, Karen se uita la el.

Ce i se părea interesant era faptul că Mike era rar lângă ea. Acum râdea în apropierea ei, ca imediat să fie la distanță. Zach îl auzise pe Mike spunându-i Renei că îi stătea bine cu brățara, ceea ce nu făcu decât să întărească

spusese lui Karen cum că nu se așteptase ca soția lui să păstreze bijuteria. După ce îi analiză pe cei doi mai bine de o oră, Zach se concentrează pe Joe și Rena.

Erau atenți la cei doi copii, dar se țineau adesea de mână sau își furau câte un sărut. Până și tatăl lui o mai lua pe mama lui pe după umeri.

Zach bănuia că disputa lui Mike și Karen provocase răceala dintre ei, dar, gândindu-se mai bine, își dădu seama că nu îi văzuse purtându-se ca un cuplu.

Nu o făceau, dar nu se purtau nici ca și cum ar fi fost un cuplu care se certa.

Deci ce variantă rămânea?

Zach nu știa sigur, dar la cabană avea să-și dea seama de ceea ce se întâmpla între cei doi. Una era să observe de la distanță și cu totul altceva să locuiască împreună cu ei.

capitolul 16

Drumul spre cabană nu era asfaltat. De fapt, Karen avea impresia că în următoarele zile ale vacanței ei din Utah fie se obișnuia cu gândul că avea să fie murdară de praf, fie se vedea plecând singură de acolo.

Joe mergea cu Rena și cu copiii într-o camionetă, pe care o umpluseră cu bagaje și alimente. Zach conducea o altă camionetă, care trăgea o remorcă cu câteva motociclete. Hannah și Judy mergeau cu fratele lor mai mare, în timp ce Karen și Michael veneau cu Sawyer și cu Janice.

– Ai mers vreodată în tabără când erai mică? o întreabă Janice pe Karen când intrară pe drumul neasfaltat.

– Nu.

– Aici, nu mergem în tabără, spuse Sawyer. E o cabană cu acoperiș și baie. Nu o duci chiar rău.

Michael o privi.

– În comparație cu L.A., e ca și cum ai merge cu cortul.

- Nu sunt o delicată, îi reaminti ea. Am mers cu cortul cu copiii de la centru de mai multe ori.

- Seamănă cu tabăra, interveni Janice.

Karen îi aruncă o privire plină de îndoieli soacrei ei.

- Nu chiar. O bucătărie echipată, baie, totul era la doar câțiva metri distanță. A fost mai degrabă o schimbare de locație pentru copii.

- Petreci mult timp la Boys and Girls Club?

- Dacă ar fi plătită pentru timpul petrecut acolo, ar fi bogată, spuse Michael.

Karen râse, și Sawyer îi privi în oglinda retrovizoare.

- Îmi place la nebunie. La un moment dat, vreau să deschid un centru pentru fugari.

Janice se răsuci pe scaunul din față.

- De ce nu faci asta acum?

Karen îl privi pe Michael.

- Nu e chiar momentul potrivit, dar într-o zi va fi. Sunt o mulțime de copii care au nevoie de ajutor, dar scapă sistemului pentru că nu au unde să doarmă noaptea. Mulți vin până în L.A., crezând că e de ajuns să se plimbe pe Hollywood Boulevard și vor întâlni un producător care să le spună că au înfățișarea perfectă pentru un rol în următorul blockbuster și așa vor da lovitura. Dar e nevoie de mult mai mult de atât pentru a reuși în L.A.

Michael oftă.

- Poți să spui asta din nou.

Karen își lovi genunchii cu degetele. Gestul era la fel de normal pentru ea ca respiratul. Michael îi zâmbi.

- Săracii copii, trebuie să fie atenți la prădători, escroci, tot felul de oameni de rahat.

- Ca să nu mai zic de droguri și sex contracost.

Janice se crispă.

- Ne-am făcut griji din cauza asta când erai la colegiu, îi spuse Janice fiului ei.

- Dar eu nu am fost fugar, îi reaminti Michael mamei lui. Și făcusem cam un an și jumătate de colegiu până să primesc primul meu rol.

- Chiar și așa, erai foarte tânăr, spuse Sawyer.

Michael încuviință și păru căzut pe gânduri.

- Bănuiesc că aveți dreptate.

- Dar erai atât de încrezător în ce făceai. Și, odată ce ai apărut în primul tău film, eu și tatăl tău am știut că nu o să te întorci la școală.

- Școala nu avea să mă ajute în ce voiam să fac, spuse Michael.

Karen simți că acea discuție era prima de acel gen pentru Michael și părinții lui. Vorbiseră vreodată deschis despre alegerea profesiei lui? Poate la un anumit nivel, la telefon, dar nu așa, nu cât erau închiși într-o mașină, pe un drum prăfuit, spre o cabană.

- Ne-am temut că Mike o să ajungă ca acei copii despre care ai vorbit. A fost o perioadă atât de stresantă pentru noi, recunosc Janice.

- Primul meu film mi-a adus o mulțime de bani, mamă.

- Și, din câte știam eu, putea să fie acolo cineva care să ți-i ia. E greu să fii părinte. Nu e ușor să-ți lași copiii să își facă propriile alegeri.

- Mereu am crezut că ați fost dezamăgiți.

Cuvintele îi scăpară lui Michel înainte să-și dea seama de ceea ce spusese. Janice se întoarse pe scaun.

- Eram speriați, Mike, nu dezamăgiți.

Karen se uită la fața lui Sawyer în timp ce Janice vorbea. Acesta nu spusese nimic, dar ea își dădu seama după lucirea din privirea lui că simțea la fel.

Karen îl strânse pe Michael de genunchi și simți cum acesta o luă de mână.

Cabana era ascunsă între pini și avea o pajiște în față. Un lac de un albastru cristalin se întindea la câteva sute de metri de cabană.

- E superb aici, zise Karen cu voce tare.

- Nu venim pe cât de des ar trebui, spuse Janice.

- Eu și Zach veneam aici foarte des în adolescență.

- Ce loc minunat de evadare!

Lui Karen i-ar fi plăcut să aibă un asemenea loc unde să fugă când era copil.

Sawyer parcă lângă celelalte mașini și toată lumea coborî. Aerul era simțitor mai rece decât în Hilton. Karen își întinse brațele și se bucură de prospețimea spațiului deschis.

- Plămânii mei nu vor ști ce să facă cu tot aerul ăsta curat.

- Poate vă putem convinge să veniți în vizită mai des.

Cuvintele lui Janice îi reamintiră lui Karen că asta avea să fie, probabil, singura ei vizită aici. Gândul ăsta o readuse cu picioarele pe pământ.

În interiorul cabanei mirosea așa cum miroase în toate structurile de lemn. Amestecul de umezeală, praf și stejar o duse pe Karen cu gândul la păianjeni și alte posibile insecte.

Janice și Rena intrară în cabană și începură să deschidă toate geamurile, ca să lase lumina înăuntru și să aerisească. Hannah urcă niște scări, spre ceea ce Karen bănuia că era dormitorul, și, în scurt timp, briza de munte se făcu simțită în mijlocul încăperii.

- Fetele stau în dreapta și băieții în stânga! strigă Hannah de sus.

Eli alergă sus cu ghiozdanul lui și Joe aranjă un țarc pentru Susie pe veranda din față. După câteva drumuri la mașini, după provizii, mâncare și bagaje, Karen ajunse în sfârșit sus, ca să vadă unde aveau să doarmă. Se simțea ca în tabăra dintr-a șasea. Numai că, în loc ca băieții să stea în cabanele de peste lac, toți stăteau în aceeași cameră, o perdea fiind singurul lucru care îi separa.

Eli își pusese pătura în jurul a ce părea să fie un aligator de pluș într-un pat mic și se așeză lângă jucărie, ca să vorbească cu ea.

- Mănâncă păianjeni, Nate.

Hannah fugi jos, și Karen se trezi singură cu băiatul. Nu că ar fi deranjat-o. Mereu îi plăcuseră copiii, chiar și cei mici.

Karen se așează pe marginea patului lângă Eli și îl întreabă:

- Nate mănâncă păianjeni?

Eli făcu ochii mari și încuviință.

- Da.

- Când termină de mâncat păianjenii, poate să îi mănânce și pe cei din partea noastră de cameră? Nici mie nu-mi plac păianjenii.

Eli o privi cu ochii mari și clipi de câteva ori, după care scoase o altă jucărie din ghiozdan - de data asta, o pisică mică. Se uită la pisică, apoi la Nate și se hotărî că aligatorul avea să-l apere, probabil, cel mai bine de păianjeni, așa că îi înmână pisica de pluș lui Karen.

Tânăra își dădu seama că scumpul de Eli renunțase la planul lui de rezervă.

- Ce pisică drăguță. Cum o cheamă?

- Kitty.

- Ce nume frumos! Și i se potrivește.

Eli zâmbi.

Karen se ridică și se duse spre partea ei de cameră, purtându-se ca și cum ar fi inspectat locul cel mai probabil în care s-ar ascunde un păianjen.

Adevărul era că, atunci când era mică, văzuse o mulțime de filme despre păianjeni uriași sau care omorau cu o singură mușcătură ori atacau casa, încercând să intre să îi omoare pe oameni. Păianjenii erau pe același nivel cu păsările, și Karen nu voia să se gândească la păsări acum și să-l sperie pe Eli și mai mult.

- Unde crezi că o să facă Kitty cea mai bună treabă?

Eli se dădu jos din pat, strângând-o pe Kitty la piept. Se uită în spatele paturilor și imită tot ce făcea Karen. Karen se uită după perdele, observă câteva insecte cu opt picioare moarte și coborî perdelele la loc.

Se scărpină în cap și se întoarse pe partea lui Eli.

- Cred că cel mai bine ar fi să o punem pe Kitty aproape de scări, îi spuse ea copilului.

Scările erau aproape de patul lui, și cuvintele lui Karen îi aduseră un zâmbet pe buze.

- Pentru că toată lumea știe că păianjenilor le place să urce scările, dar acum poate să-i prindă înainte să ajungă sus.

Eli încuviință din cap, ca și cum Karen ar fi fost cea mai înțeleaptă persoană de pe pământ, și se uită în jur, căutând locul perfect în care s-o pună pe Kitty.

Odată ce fu mulțumit cu amplasarea pisicii, sări înapoi în pat și scoase mai multe jucării din ghiozdan. Zgomotul de jos urcă până la ei, dar se părea că cea mai mare parte a familiei era încă afară.

Karen se uită și îl văzu pe Zach stând în capul scărilor, privindu-i.

Apoi, privirile li se intersectară. Karen se înfioră și începu să respire mai repede.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Zach amenința s-o distrugă. Dorința, care devenise din ce în ce mai intensă, se citea limpede în ochii lui.

Atracția magnetică a lui Zach amenința să-i dizolve hotărârea de a fi indiferentă. Se chinui să-și mute privirea și se concentră pe locuitorul mic din cameră.

Umezeala i se strânse, de nicăieri, în spatele ochilor. Karen își mușcă buza de jos. Săptămâna asta urma să fie cea mai grea din viața ei.

- Uau, Eli, te-ai gândit foarte bine să pui pisica acolo. Am văzut un păianjen care cobora când urcam. Probabil a ajuns deja la jumătatea drumului spre Hilton.

Zach intră în cameră.

Eli uită de celelalte jucării. Se duse lângă unchiul Zach și se uită în josul scărilor. Apoi, se îndreptă și coborî, îmbrățișând peretele, până ajunse la parter.

- Nu îi plac deloc păianjenii.

- Nu e singurul, recunoscui Karen, apoi se duse în patul ei, încercând să se îndepărteze de Zach.

- Te pricepi la copii.

- Sunt grozavi. Plini de inocență și de mirare la vârsta lui Eli și de entuziasm și întrebări când cresc.

Karen observă cu coada ochiului privirea întrebătoare a lui Zach. În loc să lase tăcerea să se aștearnă între ei, ea spuse:

- Mulțumesc că i-ai dat un loc de muncă lui Nolan.

- Mi-ai mulțumit deja.

Karen își aminti de mesajul trimis.

- Ei bine, mulțumesc din nou.

În cameră se făcu liniște. De jos nu se auzea nici un sunet, iar de afară auzi zgomotul unei mașini sau poate al unei motociclete.

- Probabil ar trebui să mergem afară, lângă ceilalți.

Cu toate astea, ea rămase locului, și privirile li se întâlniră din nou. Îl sorbi într-o singură înghițitură, după care se forță să îl ocolească.

„Notă către sine. Să nu stai în cameră singură cu Zach mai mult de două propoziții.“

Urmă să fie o săptămână foarte lungă.

Zach o privi cum fugea.

Mai întâi, văzuse dorința maternă în ochii ei în vreme ce îl privea pe Eli, ca o femeie al cărei ceas biologic ticăia, și ea nu avea un partener, apoi văzuse vulnerabilitate în ochii ei când ea îl observase privind-o. Zach văzuse neliniștea din ochii ei când rămaseră doar ei doi în cameră; știa că și ea simțea energia dintre ei.

Apoi, Karen fugise.

Ca și cum n-ar fi avut încredere în ea.

Era dispus să o testeze. Cu fiecare oră pe care o petrecea alături de ea, simțea atracția chimică.

Aflase de la surorile lui mai mici, în drumul spre munte, că Mike dormise pe canapea, dar nici una din fete nu văzuse nici un pic de animozitate între cei doi soți.

În mintea lui, Zach se gândise la singura posibilitate. Era posibil ca fratele lui să fie gay?

Prima reacție era că nu, nu era posibil așa ceva. Era căsătorit, ceea ce demonstra că nu era gay.

Sau nu? Oricât de mult l-ar fi deranjat înșelătoria, Zach se hotărî să urmărească interacțiunea dintre Karen și Mike având în gând ideea că fratele lui nu era atras sexual de soția lui.

Erau diferențe între oamenii care erau atrași unii de alții și cei care nu erau. Ei din ce categorie făceau parte? Erau prieteni apropiați sau iubiți?

Zach coborî scările și ieși din cabană, concentrându-se asupra țintei lui. Karen se plimba cu Hannah și Judy pe marginea apei. Mike îngenunche lângă motocicletă mică pe care amândouă învățaseră să meargă când aveau vârsta lui Eli.

- Zach? Mike îi făcu cu mâna. Îmi aduc aminte că era un truc ca să pornesc asta.

Motocicleta readuse o mulțime de amintiri grozave. Zach apăsă ambreiajul de câteva ori, până când motocicletă porni. Eli veni cu o cască pe cap. Joe mergea în spatele fiului său, cu un zâmbet larg pe chip.

După ce îi dădură instrucțiuni lui Joe despre ambreiaj, Zach și Mike se dădură în spate și îl urmăriră pe Joe instruindu-și fiul cum să meargă pe motocicletă pentru prima oară.

Rena veni lângă ei, în timp ce Joe alerga pe lângă Eli.

- Îmi aduc aminte când m-am suit pe ea prima oară, îi spuse lui Mike. Zach era mai încântat decât tata să te vadă mergând.

- Nu-mi vine să cred că tata a păstrat-o, spuse Mike.

- Nu o să scape niciodată de ea.

Zach se uită în spatele lor și observă că părinții lor o țineau pe Sosie și urmăreau totul de pe verandă.

Rena îi luă de braț pe Mike și pe Zach.

- Sunt atât de fericită că suntem toți aici. Poate, peste câțiva ani, poți să le arăți copiilor tăi cum să meargă cu motocicletă, îi spuse Rena lui Mike.

Mike o împinse în joacă.

- De ce nu-l bați la cap pe fratele tău mai mare cu copiii?

- Pentru că tu ești cel căsătorit.

- Nu este momentul potrivit să fiu tată acum, spuse el. Programul meu e plin pentru următoarele optsprezece luni.

- Asta nu e o eternitate, zise Rena.

Zach tăcu și îl privi pe Mike chinuit de o conversație despre a avea copii.

- O să am copii într-o zi, o asigură Mike pe sora lui.

Ciudat că a spus „O să am copii“, nu „O să avem copii“.

Zach îi făcu semn lui Mike spre motociclete.

- Te bagi?

Mike își luă ochelarii de soare de la gulerul tricoului și și-i puse la ochi.

- Dacă e un lucru pe care nu-i las pe cascadori să-l facă, acela e să îmi filmeze scenele cu motocicleta.

Zach și Mike se urcară pe motociclete, ca în vremurile bune, și porniră pe drumurile vechi, pe care le știau mai bine decât dosul palmelor.

- Se numește jocul „SAU“, le zise Judy în timp ce stăteau în jurul focului, după două zile de vacanță.

Sawyer și Janice se culcaseră, iar Hannah era în camera comună, cu Eli și Susie adormiți, trimițându-le mesaje prietenilor ei.

Cei rămași afară stăteau sub o pătură de stele, în timp ce scânteile din foc urcau spre cer. Paharele se tot umpluseră în ultimele ore și nici unul nu putea spune că era treaz.

Lui Zach i se părea ciudat să o vadă pe sora lui mică bând margarita, dar trebui să-și aducă aminte că nu mai era mică.

- Îmi amintesc jocul ăla, îi spuse Karen. Îl jucam mereu în colegiu.

Judy arătă cu paharul în direcția lui Karen.

- Nu exista nici o regulă. Trebuie doar să răspunzi sincer la întrebare. O să încep eu: Rena, margarita sau martini?

- E ușor, margarita. Rena luă o gură din pahar și se uită la Karen. Karen, cola sau pepsi?

- Cola. Michael, McLaren sau Ferrari? întrebă apoi Karen.

Mike se foi pe scaun.

- E grea întrebarea asta. Trebuie să merg cu prima mea iubire și să spun Ferrari.

- Nu știu, Mike, McLarenul ăla e un orgasm pe roți, îi spuse Zach fratelui său.

- Trebuie să conduci Ferrari-ul data viitoare când vii în vizită, îi spuse Mike. Bine, Joe, preferi să explorezi spațiul sau oceanul?

Joe își ridică privirea spre cer.

- Aș cerceta tot ce e acolo.

Întrebările se tot auziră între ei, majoritatea nevinovate, până când Karen se hotărî să ridice miza.

- Bine, Judy... colegi sexy sau profesori sexy?

Zâmbetul lui Judy îl făcu pe Zach să se gândească la faptul că sora lui încercase amândouă variantele.

- Profesori.

Zach închise ochii și încercă să nu și-o imagineze pe sora lui cu un bărbat mai în vârstă. Joe îl împunse pe Mike în braț.

- În regulă, Mike. Să o săruți pe Marilyn Cohen sau pe Jennifer Ashton?

Toți din grup știau că Mike avusese ocazia să le sărute pe amândouă când jucase cu ele în filme.

- Jennifer.

- Serios? întrebă Joe. Marilyn mi se pare mai frumoasă. Mike râse.

- Este, dar eu și Marilyn suntem prieteni. Când am sărutat-o, soțul ei, Tom, era pe platoul de filmare.

Karen râse.

- Să-mi spui când mai trebuie s-o săruți și o să vin și eu să-l sărut pe Tom, să fim la egalitate.

- Tom e atât de tare! zise Judy, în timp ce Mike și Joe clătinară din cap. Karen, epilat brazilian sau cu ceară de unică folosință?

Imaginea cu Karen epilându-se îi crescuseră temperatura lui Zach. Bine că era întuneric și că nimeni nu putea vedea cum îl afectase întrebarea lui Judy.

- Ce e un epilator brazilian? întrebă Rena.

Mike începu să râdă.

- E foarte greșit că sora mea mică știe ceva ce sora mea mai mare nu știe.

- E de la educația aia de colegiu, zise Judy. Epilatorul brazilian e când tot părul din zona inghinală este îndepărtat.

Rena se făcu roșie și râse.

- Sună dureros.

- Este, spuseră Karen și Judy în același timp.

Zach era și el la fel de îngrozit de faptul că sora lui știa asta. Își turnă tequila în pahar și luă o gură, în timp ce aștepta răspunsul lui Karen.

Karen roși.

- O să aleg epilatorul brazilian, dar, ca să fie clar, fac asta doar pentru că e tortura mai mare cu ceara de unică folosință.

- Da, sigur, zise Mike, râzând.

Zach zâmbi și abia își auzi numele pronunțat de Karen.

- Zach, o prostituată în Las Vegas sau una în Bangkok?

Joe și Mike își lăsară capul pe spate și Judy bătu palma cu Karen.

- Bună întrebare, zise Judy.

Zach închise ochii și încercă să-și imagineze ambele femei.

- Cred că aş alege femeia străină, spuse Joe.

Rena flutură din mână.

- Ew.

Zach ridică o mână.

- Nu, stai, cred că în Bangkok e mai mare riscul de boală. O să aleg Las Vegas.

Karen îi susținu privirea lui Zach. Jocul ăsta era mai mult decât crezuse că avea să fie. Se părea că soția fratelui lui nu era chiar o sfântă.

- Dar tu, Mike, ce ai alege? întrebă Judy.

- La fel ca Zach, o să merg pe varianta Vegas.

Karen își mută privirea și continuă șirul întrebărilor:

- Judy, umeri lați sau fund ferm?

Zach închise din nou ochii.

- E greu...

Se părea că sora lui mai mică prefera umerii lați. Zach spera că nimeni nu avea să o întrebe despre mărimea penisului, altfel ar trebui să se retragă.

capitolul 17

- Nu, Tony, nu face nimic ce l-ar putea băga în spital.

Karen stătea la câțiva metri de cabană, unde era cel mai bun semnal. Se părea că, atunci când erai în munți, mesajele erau o modalitate de comunicare mai eficientă decât conversațiile telefonice.

- Probabil este plecat cu motorul pe undeva pe potecile alea.

- Nimic din ce nu face când filmează.

- Filmările încep peste două săptămâni, Karen. Păstrează-l întreg.

Karen clătină din cap. Ce voia să-i spună cu adevărat managerului lui Michael era că viața însemna mai mult decât filmări. Nu-l văzuse pe Michael râzând atât de mult cât răsese de când ajunseseră în Hilton. Aici, cu aerul curat și amintirile de familie, era mai relaxat ca oricând.

Chiar și după divorț, avea să îl încurajeze să își viziteze familia cât de des putea. I-ar prinde bine, din atâtea puncte de vedere.

- O să se întoarcă în L.A. întreg și pregătit să ofere cel mai bun film posibil. Ieșirea asta i-a prins foarte bine, Tony, ai încredere în mine.

Tony oftă.

- Să-i spui că am sunat.

- Da. Și mulțumesc că m-ai sunat pe mine, nu pe el. Știu că ți-e greu.

Tony râse.

- Pentru asta mă și plătește.

- Bine, ne auzim în curând, spuse Karen înainte să închidă.

Cerul era senin în a patra zi la cabană. Noaptea mâncaseră sub stele și stătuseră în jurul focului, prăjind bezele, în timp ce se distrau cu jocuri de cuvinte. Karen abia aștepta să repete experiența.

Sawyer devenea un bărbat mai deschis în munți, în ciuda durității afișate când ajunseseră acolo. Își ținea nepotul pe genunchi și, când credea că alții erau cu ochii pe el, țipa niște ordine ca să-și păstreze reputația. Până la urmă, Karen credea că bărbatul nu dorea decât să aibă familia aproape mereu. Chiar dacă dorința lui nu era realistă. Își propuse să petreacă un moment singură cu socrul ei înainte să plece, ca să-l încurajeze ca să le dea copiilor lui spațiu pentru a crește. Astfel, când se întâlneau cu toții, urmau să aibă parte de o experiență plină de iubire, nu de resentimente pentru că fuseseră nevoiți să se încadreze în limitele stabilite de el. Karen nu știa sigur de ce voia mereu să repare relațiile celor din jurul ei. Poate era un efect secundar al faptului că nimeni nu îi luase apărarea când era mică. Nu știa sigur. Știa doar că avea în sânge dorința de a încerca să repare lucrurile între părinți și copiii lor, chiar dacă aceștia erau adulți.

Zgomotul unui vehicul se auzi tot mai puternic în spatele ei. Karen observă că o altă persoană sosise la cabană. Se gândi că era unul dintre prietenii vechi ai lui Michael.

Karen se îndreptă spre familia Gardner, dar Michael o trase în direcția opusă.

- Te deranjează dacă plec pentru câteva ore?

Zâmbetul de pe fața lui Michael era poznaș.

- Bineînțeles că nu, dar... Karen se uită peste umăr, observând că prietenul lui îi privea. Prietenul lui singur. Dumnezeu, o să te culci cu el, îi șopti ea, în timp ce-l lovi prietenește în braț.

Michael ridică din sprâncene de câteva ori.

- Tot ce se poate.

- Ușuraticule!

Însă Karen îi înțeluse nevoia. Nici unul din ei nu mai avusese parte de acțiune de atâta timp, iar Michael fusese atât de precaut cu iubirii lui.

- Du-te.

- Ești sigură? Azi voiam să-ți arăt cum să mergi cu motocicletă.

Karen își dădu ochii peste cap.

- Du-te tu să călărești ceva, o să mă învețe altcineva pe mine.

Mike îi făcu cu ochiul, o strânse ușor de braț și plecă.

Karen închise cartea pe care o citea înainte să sune Tony, o luă și se duse mai aproape de lac. După ce se rezemă de un copac, deschise cartea și privi în sus și făcu cu mâna, în timp ce Michael și prietenul lui plecau.

„Ce pramatie!”

Dar zâmbea și era cu adevărat fericită pentru Michael.

Karen își lăsă mintea să alunece în paginile poveștii, în timp ce soarele îi încălzea pielea. Povestea nu o captiva, și ochii începură să i se închidă. Noptile nu erau chiar odihnitoare. Cu patul mic, camera nefamiliară și agitația celorlalți, nu era ușor să doarmă.

- E bună cartea?

Vocea Renei o trezi, iar cartea îi alunecă din poală.

- Nu chiar.

Rena se așează și se rezemă în coate, privind lacul.

- Cum ți se pare aici?

- Îmi place mult mai mult decât credeam c-o să-mi placă.

- E un loc numai bun să-ți încarci bateriile.

Karen își dădu seama că Rena se gândea la ceva, din felul în care se juca cu iarba.

- Crezi c-o să te întorci?

Karen ezită, știind foarte bine că nu avea să mai vină. Decât dacă nu cumva familia Gardner era dispusă să o invite pe fosta soție a lui Michael în vacanțele de familie.

- Hmm, da.

Rena nu o privi, doar încuviință încet.

- Îl iubești, nu?

Era atrasă în capcană, dar habar n-avea cum să scape de acea conversație.

- Bineînțeles.

Chiar îl iubea pe Michael, ca prietenul care îi fusese de când se întâlniseră.

- Dar nu ești îndrăgostită de el.

Karen deschise gura ca să nege, însă Rena o opri:

- Nu, te rog, nu răspunde.

Karen își înghiți cuvintele și așteptă.

- Într-o vară, când Mike avea șaisprezece ani, am stat cam unde stăm noi acum. Se simțea mizerabil. Încercase să le explice părinților noștri dorința lui de a juca în piesele școlii, că nu îl deranja munca fizică, dar nu considera că era ceva ce voia să facă pentru a-și câștiga existența. Tata nu a înțeles. Mike a stat aici și mi-a spus că viața lui era o nebuloasă și că nici unul dintre noi nu înțelegea.

- Era o vârstă complicată, sublinie Karen.

Rena încuviință.

- Maturizarea e mult mai ușoară când nu te lupți cu propria sexualitate.

Karen îngheță și abia reuși să întrebe:

- Nu au toți adolescenții probleme din cauza sexualității lor?

- Unii mai mult decât alții.

„Of, Michael, sora ta știe.“

- Știi ce cred? întrebă Rena.

„Acum vine.“

Așteptă ca bomba să cadă și nu putu decât să se uite.

- Ce anume?

- Nu ați venit mai devreme pentru că Michael nu a vrut să te cunoaștem. Mai cred și că motivul pentru care tu și Michael nu vorbiți despre copii, iar tu eziți să vorbești despre întoarcerea ta în Hilton are legătură cu faptul că plănuieți să divorțați.

Karen deschise gura, însă Rena clătină din cap.

- Sunt gata să pariez că puteți cere o anulare a căsătoriei chiar și după un an de mariaj.

- Ai o imaginație interesantă.

Doar atât putu spune Karen.

- Și, cu toate astea, nu negi nimic.

Cum ar fi putut s-o facă? Dacă ar fi mințit-o pe sora lui Michael, avea să arate stupid când aveau să își anunțe divorțul.

- Ce vrei să-ți spun, Rena? Loialitatea mea față de fratele tău e mai puternică decât majoritatea legăturilor de familie.

- Văd asta. Bănuiesc că te-ai și sacrificat, cel puțin pentru o vreme, ca să-l ajuți.

Karen ezită, după care spuse:

- Fratele tău merită iubirea și respectul familiei lui.

Karen se uită spre cabană, spre lac, în orice direcție numai în ochii Renei nu.

Sora lui Michael încuviință din nou și privi iar spre lac.

- O să-i spui lui Michael despre conversația asta, nu-i așa?

- Ești pregătită pentru orice conversație ați putea avea ca urmare a acestui lucru? întrebă Karen.

- Mi-e dor de fratele meu. Tuturor ne e dor de el. Nu pot vorbi în numele tuturor, dar, în ceea ce mă privește,

îl prefer oricând pe adevăratul Mike Gardner, nu pe Michael Wolfe.

- Trebuie să-l protejeze pe Michael Wolfe.

Karen speră că mesajul din spatele cuvintelor ei era clar.

- L-am protejat toată viața, zise Rena. Nu o să mă opresc acum.

Karen se ridică, înainte ca Rena să aibă alte revelații.

- E o zi destul de răcoroasă pentru alergat.

Rena privi încruntată în jur.

- Ar trebui s-o iei pe Judy cu tine.

- Am telefonul la mine.

Nici măcar nu se mai sinchisi să se întoarcă la cabană ca să se schimbe, ci se duse direct la alergat.

Nu era chiar o potecă în jurul lacului, dar Karen rămase aproape de el. Avea nevoie de timp doar pentru ea, dar nu voia să se piardă.

Într-un fel, spera că avea să fie plecată destul cât Michael să apuce să se întoarcă, și poate că Rena avea să discute cu el. Cine altcineva mai știa? În nici un caz Judy sau Hannah.

Zach se ținuse la distanță în ultimele zile, dar Karen simțise mereu că o privea. Ochiul lui se opreau deseori și asupra fratelui lui.

Karen alergă până când nu mai putea vedea cabana, apoi încetini ritmul. Se uită la telefon, observă că nu mai avea semnal și-l băgă din nou în buzunar. Nu avea cum s-o sune pe Gwen ca să-i ceară sfatul. Trebuia să se descurce singură. O parte din ea voia să îl avertizeze pe Michael înainte ca acesta să se întoarcă la cabană, însă cealaltă parte voia ca soțul ei să se bucure de timpul ăsta. Așa, măcar putea să intre într-o posibilă confruntare satisfăcut și pregătit de bătălie.

Poate că Michael se temuse mereu că, dacă avea să petreacă atâta timp cu familia lui, avea să-i fie descoperit secretul.

O potecă lungă se întindea în fața ei, așa că începu din nou să alerge. Trecu printre copacii care se aflau

pe mal și în josul lacului, până când deveni conștientă de cât de departe alergase. Își scoase telefonul din buzunar și încercă să găsească semnal. Nimic. Era încă miezul zilei, dar nu știa exact cât ar dura sau câți kilometri ar fi de parcurs ca să înconjoare lacul, așa că se întoarse. Merse aproape un kilometru, după care se odihni pe malul apei.

După o jumătate de oră în care se gândise la viață, auzi zgomotul unei motociclete care se îndrepta spre ea.

Zach își făcea drum spre ea, încruntat. Opri motorul.

- Te caut de o oră.

Tonul lui acuzator îi făcu părul de pe ceafă să se ridice.

- Aici sunt.

Zach se uită în jur și ridică brațele.

- Nici măcar nu știi unde e acest aici.

- Nu m-am pierdut, Zach. Acum mă întorceam.

- Nu ar trebui să alergi singură. Pe aici, sunt vânători, drumuri care nu duc nicăieri.

- Chiar dacă sunt fată de oraș, până și eu știu că nu trebuie să umblu prin pădure singură.

Zach se dădu jos de pe motocicletă. Karen observă că acesta nu purta cască și se întrebă cât de în grabă plecase de la cabană.

- Dacă te răneai, îți luxai glezna sau ceva de genul acesta?

- Am telefonul la mine.

Zach o privi.

- Un telefon care nu merge în cea mai mare parte a timpului.

O prinsese.

- La naiba, Zach! Am nevoie să stau puțin singură, bine?

Izbucnirea ei o opri pe a lui. Karen se întoarse spre apă și aruncă o piatră într-un tufiș din apropiere. Când căzu, în tufiș se foi ceva. Până să apuce să se ferească,

mai multe rațe decât putea număra își luară zborul, luând-o direct spre ea.

Karen țipă, alunecă pe mal și se trezi în noroi până la genunchi, după care încercă să iasă de acolo. Nu se opri din țipat în timp ce își acoperi capul cu mâinile și o zbughi spre Zach.

Păsările o speriau groaznic de tare. Întotdeauna fusese așa.

Zach o prinse și o opri.

- Hei, este în regulă.

Auzi un alt fâlfâit, dar refuză să deschidă ochii.

- Dă-le la o parte.

- Au plecat.

Karen stătu nemișcată, cu ochii închiși și urechile ciulite. Cu o mână își proteja capul, iar cu cealaltă se prinsese de mijlocul lui Zach. El o strânse în brațe.

Odată ce zgomotul fâlfâitului de aripi se îndepărtă, ea deschise ochii, așteptându-se că măcar o pasăre să fi rămas în urmă ca să o facă să intre iar în panică.

Doar două rațe mai erau acolo.

- Au plecat?

- Da, spuse Zach amuzat.

- Nu e amuzant.

- În viața mea nu am văzut o femeie care să se miște așa repede.

Karen se retrase din brațele lui, și el se uită la ea. Avea picioarele murdare de noroi.

- Nu-mi plac păsările.

- M-am prins. Încă râdea. Rațele nu sunt cunoscute pentru atacurile asupra oamenilor. Cred că ești în siguranță.

- Nu mai râde.

Zach își mușcă buza de jos, însă ochii lui încă râdeau de ea.

- Păsările sunt imprevizibile, argumentă ea. Au gheare și ciocuri.

Zach o privi cu atenție. Râse din nou.

- Vai... tu...

Karen luă noroi de pe jos și îl aruncă direct spre pieptul lui. Zach se opri din râs.

- Ah, zi-mi că nu ai făcut asta.

Aruncă iar cu noroi în el, după care își puse o mână în șold.

- Nu mai râde.

Zach își șterse noroiul de pe piept și se aplecă să ia și el. Se îndreptă, și zâmbetul lui jucăuș îl întâlni pe al ei.

- Cred că ai ratat un loc.

Noroiul îi lovi pieptul, și așa începu totul.

Poziția ei, aproape de mal, îi dădea mai multă muniție. Karen aruncă două mâini pline, spre deosebire de el, care azvârli cu o singură mână. În câteva clipe, tânăra îl acoperi cu noroi. Zach începu să se ferească de asaltul ei.

Karen alunecă pe mal, își umplu mâinile cu noroi și îl aruncă de mai multe ori în direcția lui. Când văzu că risca să fie acoperită de apă până peste cap, se retrase de pe mal.

Zach alergă după ea în jurul motocicletei, dar nu reuși să îi nimerească fundul cu noroi. Karen se aplecă pentru a lua mai multă muniție, când el o apucă de talie, și amândoi căzură.

Karen râdea atât de tare, că abia de mai putea respira. Uitase de păsări.

Zach o întinse pe spate și îi acoperi corpul cu al lui. Karen îl ținti pentru ultima oară și îi întinse noroi pe față cu mâna liberă. Amândoi râdeau, iar Karen își tot mișca capul dintr-o parte într-alta, încercând să evite să fie murdărită de el.

Zach o prinse de mâini și i le ridică deasupra capului, apoi se aplecă să își frece obrazul cu noroi de al ei.

- Dezgustător!

Amândoi râdeau, fără să fie conștienți de locul unde erau.

Albastrul adânc al ochilor se oglindea în ochii ei, în timp ce totul din jur începu să se liniștească, mai puțin bătăile inimii lor.

Rățiunea îi spunea lui Karen să se miște, să îl împingă. Văzu nehotărârea din privirea lui.

Pădurea se închise în jurul lor, și chimia pe care o negaseră de când se întâlniseră ieși la suprafață. Privirea lui Zach o ardea.

– Oprește-mă, îi șopti Zach.

Buzele lui erau atât de aproape de ale ei, iar nevoia de a le simți – prea puternică pentru a fi negată.

– Nu pot.

– Nici eu nu pot.

Respirația caldă a lui Zach nu se compara cu atingerea buzelor lui moi, senzuale și curioase. Sărutul lui fu atât de grijuliu și de plin de emoții, încât Karen închise ochii și își dădu voie să simtă. Trecuse atât de mult timp de când își permisesese să se piardă în ceva atât de simplu, că uitase cât de minunat era să fie sărutată. Gemu și îl sărută și ea, deschizându-și gura ca să se joace și să aprofundeze senzația după care tânjiseră amândoi de atâta timp.

Zach îi dădu drumul la brațe, și acestea îl învăluiră, în timp ce limba lui alunecă pe lângă a ei, gustând-o. Se simțeau testosteron și pin, putere și dorință.

Corpul lui o împinse în pământul moale, iar piciorul ei ajunsese lângă al lui, trăgându-l mai aproape. Karen se opri pentru o fracțiune de secundă, după care se întoarse pentru mai mult. Mușchii lucrați de pe spatele lui se îngustau spre talie și fund. Când fusese ultima oară când simțise ceva așa perfect?

Continuă în ritmul ăsta până când respiratul deveni un efort serios și un foc fierbinte se stârni mai jos de abdomenul ei. Zach o atinse pe un sân, iar sfârscul i se întări.

Rățiunea începu să se strecoare înapoi. Dacă Zach ar fi fost oricine altcineva decât fratele lui Michael,

ar fi primit deschisă totul. Săruturile lui, mângâierile, erecția pe care o simțea acum prin haine.

Nu putea face asta. Poate peste șase luni, când ea și Michael aveau să fie divorțați. Dar acum? Amăgirea lui Zach, lipsa de loialitate față de Michael.

Karen își controlează emoțiile și opri sărutul.

- Nu putem...

Zach închise ochii și își lipi fruntea de a ei.

- Știu.

Ea încercă să se calmeze.

- Ar trebui să fug departe de tine, cât de repede mă țin picioarele, mărturisi el.

Cuvintele îi erau presărate cu remușcare. Karen voia să-i spună că nu era un frate rău și că ea nu era o soție care înșela, dar asta ar fi dus la o explicație care l-ar fi distrus pe Michael.

- Nu e cazul să te urăști, Zach.

- Cum aș putea să nu o fac? Mă gândesc la tine. Te visez.

Zach deschise ochii din nou și se lovi de privirea lui Karen.

- Poate, după sărutul acesta, toate o să dispară.

Zach zâmbi îndurerat.

- As vrea să cred asta.

Gândul o lăsă rece. Și ea visa doar la el.

- Ar trebui să ne întoarcem, înainte să vină cineva după noi.

Zach încuviință. Păru că dă să o sărute din nou, dar se îndepărtă și o ajută să se ridice.

Când se întoarse, Karen observă amprenta noroioasă de pe fundul lui și se crispă. Apoi, văzu urmele lui pe talia și sânii ei.

- Zach?

El se întoarse și arătă cu degetul către hainele ei.

- Asta nu e bine.

- Ai puțin...

Arată spre fundul lui. Zach observă pata și acoperi urmele ei cu mai mult noroi. Karen făcu și ea același

lucru. După ce amândoi erau mulțumiți de felul în care ascuseseră urmele, Karen urcă în spatele lui, pe motocicletă, și porniră spre cabană.

capitolul 18

Michael se întoarse la cabană, opri motorul motocicletei și se dădu jos cu zâmbetul pe buze. Nu-și amintea când se simțise ultima oară atât de relaxat. Trebuia să-i mulțumească lui Karen pentru că insistase să vină în Utah.

Mama lui stătea în dreptul chiuvetei și spăla legume. Michael îi fură un morcov și începu să-l ronțăie.

- Bună.

- Bună, dragule.

În cabană era ciudat de liniște pentru acea oră - cu puțin înainte de cină.

- Hannah și Judy au plecat cu niște prieteni acum câteva ore. Tatăl tău și Joe îl învață pe Eli cum să pescuiască, dar cred că n-au vrut să stea aici ca să nu-i pun la muncă. Rena o culcă pe Susie în camera noastră și cred că Zach s-a dus s-o caute pe Karen.

- Să o caute? Unde a plecat?

- Rena a spus că s-a dus să alerge, dar asta a fost acum câteva ore. Am început să ne facem griji, așa că Zach s-a dus să o caute. Sunt sigură că e bine, zise Janice, care nu părea deloc îngrijorată.

- Aici erai, spuse Rena când intră în bucătărie. Îl luă de talie, și Michael o pupă pe cap.

- Ți-a fost dor de mine?

- Cerșești complimente?

- Poate.

Conversațiile lor erau mereu jucăușe și lejere. Rena îl îmbrățișă.

- Putem să vorbim puțin? întrebă ea și făcu semn spre ușă.

- Sigur.

Michael mai luă câțiva morcovi și își urmă sora afară. Se îndepărtară de cabană, și Rena îl luă de braț.

- Ce s-a întâmplat?

Rena inspiră adânc și nu răspunse imediat. Când Michael îi zâmbi, stomacul lui începu să se agite.

- Ce e?

- Știi că te iubesc, nu?

Michael o privi atent și aruncă morcovii. Oare exista vreo conversație care să înceapă așa și să se termine bine?

- Bineînțeles. Și eu te iubesc.

Rena îl trase de braț și continuă să meargă.

- Am vrut să vorbesc cu tine înainte să vină Karen înapoi.

Suspansul îl omora, dar continuă să asculte și încercă să nu tragă concluzii.

- Înainte să-ți spună despre conversația noastră.

- Ce conversație? întrebă el.

- Nu a fost chiar o conversație. Mai degrabă, eu am fost cea care a vorbit. Chiar ține la tine, Michael.

Lui Mike îi transpirau palmele. Se dusesse pe apa sâmbetei ziua lui perfectă.

- Și eu țin la ea.

- Îmi amintesc că, anul trecut, când am auzit despre căsătoria ta, mă uitam la toate știrile de la televizor și credeam că totul e o farsă de la Hollywood. Pentru un film sau ceva de genul ăsta. Nici după ce ai vorbit cu mama și cu tata și le-ai spus că te-ai căsătorit nu am crezut că-i adevărat.

- Chiar suntem căsătoriți.

Încercă să râdă, însă râsetul ieși sugrumat.

- Da, am înțeles asta, dar nu o să rămâneți așa.

Michael se împiedică, dar continuă să meargă.

- I-am spus asta lui Karen, iar ea nu a părut surprinsă de observația mea.

Despre ce vorbea? Un divorț?

- Am avut niște probleme, spuse el. Nu e ușor să fie căsătorită cu mine.

Încercă să dea vina pe el. Rena oftă exasperată.

- Te rog, Mike. Știu că motivul pentru care o să divorțați nu e faptul că lucrurile nu mai merg între voi. O să divorțați pentru că asta a fost planul de la bun început.

Lui Michael începură să-i zvâcnească tâmpilele.

- Ți-a spus ea asta?

- Bineînțeles că nu, și nu te mai uita la mine așa. Ai avut o viață aici înainte să te muți, Mike. Poate nu-ți mai amintești toate conversațiile pe care le-am avut când erai mic, dar eu mi le amintesc.

Se opriră la câțiva metri de lac, și se uitau unul la celălalt.

- Cred că te-ai căsătorit cu Karen pentru că imaginea ta avea nevoie de asta. Michael Wolfe, superstarul filmelor de acțiune, avea nevoie de o soție. Și, ca prin magie, a obținut o soție.

- Mai crede cineva asta?

- Mama și tata? Nu. Și cred că nici Hannah, Judy sau Zach nu sunt conștienți de asta. Nu încă. Deși cred că el bănuiește că ceva nu e în regulă.

- Și Joe?

- Joe e soțul meu, vorbim despre orice. Așa cum bănuiesc că și tu și Karen vorbiți despre tot.

Voia să-i spună surorii lui că se înșela, dar nu putu face asta.

- Te rog să nu le spui nimic.

Rena își înclină capul și îi zâmbi trist.

- N-o s-o fac.

Mike fu copleșit de ușurare. Exista cel puțin o persoană în familia lui care înțelegea aranjamentul mariajului lui. Un aliat pentru când urma să aibă loc divorțul.

Michael își îmbrățișă sora. Înainte ca Rena să se îndepărteze, șopti:

- Mai știu și că ești gay.

Când cabana apărură la orizont, Zach o simți pe Karen încordându-se pe motocicletă. Brațele se mai relaxară în jurul taliei lui și sânii nu îi mai erau lipiți de spatele lui.

El îi simți pe dată distanțarea. Nu știa ce urma să facă în legătură cu atracția aia. Și ea era la fel de dată peste cap, chiar disperată. De-a lungul vieții lui, auzise de oameni care aveau aventuri și mereu se întrebasesc cât de proști puteau să fie doi oameni. De ce ar risca cineva atât de mult pentru o partidă? Dar, la naiba, nu așa stăteau lucrurile cu Karen. Între ei nu era simplă atracție fizică, și amândoi știau asta. Dacă ar fi fost doar ceva fizic, probabil s-ar fi aruncat amândoi cu capul înainte.

Nu, Zach voia s-o exploreze pe femeia din spatele lui, și nu doar în pat. Voia să înțeleagă privirea tristă din ochii ei, pe care o avea când vorbea despre copiii de care avea grijă la club. De ce spunea că nu voia copii, dar se purta de parcă aceștia erau cel mai minunat lucru din lume?

Dacă era un lucru pe care-l demonstrase scurta lor interacțiune intimă, acela era că nu se săturase. Voia mai mult. Mult mai mult.

Zach o ajută să se dea jos de pe motocicletă și o ținu de cot un pic prea mult. Privirile li se întâlneau.

- Uau! Arătați de parcă ați avut o întâlnire cu monstrul din Loch Ness.

Rena și Mike stăteau pe verandă și îi priveau, zâmbind.

Zâmbete pline de încredere.

Situația îl făcea pe Zach să se simtă din ce în ce mai rău.

Karen își ridică brațele în aer.

- Am dat peste un stol de păsări... și am căzut în lac. Lui Mike îi dispăru zâmbetul de pe buze.

- Ești bine?

- M-au speriat groaznic. Karen îi adresează un zâmbet timid lui Zach. Și apoi, Zach începu să râdă.

- Acum înțeleg noroiul de pe Zach. Urăște păsările. Nu merge să-i spui că nu îi vor scoate ochii cu ciocul sau că nu i se vor înfige în păr.

- Sunt chiar aici! Și să știi că fac genul ăsta de lucruri tot timpul, zise Karen. După ce s-a întâmplat anul trecut cu Gwen...

Se îmbrățișă, pierdută în gânduri.

- Ce s-a întâmplat cu Gwen? întrebă Zach.

- Era un tip care o urmărea și lăsa corbi morți la ea acasă, lângă mașinile noastre...

Vocea ei se pierdu, așa că Mike continuă:

- Tipul nu o urmărea pe Gwen, ci o folosea ca să ajungă la Neil. I-ai întâlnit la petrecere.

- Tipul uriaș și englezoaica, nu?

- Da. Ei bine, Neil e fost soldat în marină. Tipul care îl urmărea lucrase cu el în armată. I-a rezolvat pe vecinii lui Gwen și Karen când eram în Franța.

- I-a rezolvat? repetă Rena.

- I-a omorât, clarifică Michael. Slavă Domnului că nu era și Karen acolo când s-a întâmplat asta. Se pare că lăsa corbi peste tot.

- A fost groaznic, zise Karen cu glas scăzut.

Zach o mângâie pe braț. Acum, că auzise povestea, se simțea prost pentru că râsese.

- Ce s-a întâmplat cu următorul? întrebă Rena.

Zach se uită la fratele lui. Mike făcu un gest de tăiat gâtul, explicația lui fiind clară.

- Frica mea de pasări a început cu mult înainte. Așa sunt făcută, le spuse Karen.

Zach o îmbrățișă repede, fără să stea pe gânduri. Brațul îi alunecă însă când o văzu pe Rena privindu-l. Mike, pe de altă parte, se uita la Rena.

- Trebuie să fac duș, spuse Karen în timp ce se îndrepta spre scări.

Mike o urmă în cabană, iar Zach îi privi plecând. Își trecu mâinile peste piept, ca să mai dea jos din noroiul uscat, înainte să facă al doilea duș pe ziua asta.

- Of, Dumnezeule, bombăni Rena înainte ca Zach să treacă pe lângă ea.

- Poftim?

Rena clătină din cap și îi evită privirea.

- Nimic. Cred că o să mă duc să le caut pe fete, pentru cină.

Când Karen ieși de la duș, Michael o confruntă.

- Trebuie să ne scuzăm și să plecăm, șopti el în timp ce se tot uita peste umăr, în direcția vocilor care se auzeau de afară.

- Rena a vorbit cu tine.

- Știe tot.

- Eu nu...

Michael îi puse degetul pe buze.

- Știu că nu ai făcut-o, dar trebuie să plec de aici înainte să-și mai dea cineva seama.

Nevoia lui de a pleca îi oferi lui Karen ocazia de a se detașa de Zach. Dovedise o lipsă totală de voință când venea vorba despre fiul cel mare al familiei Gardner.

- Deja i-am telefonat lui Tony, zise Michael. I-am spus să sune într-o oră. Ce să vezi, filmările o să înceapă mai devreme.

Michael avea să plece, iar ea avea să se plimbe din nou singură prin casa lui.

- Cred că ar trebui să mă mut înapoi în casa din Tarzana.

Casa din Tarzana era cea pe care o împărțise cu Gwen înainte ca aceasta să se mărite cu Neil. Locuința era a Samanthei și a lui Blake, iar Rick, prietenul lui Neil, mai stătea ocazional acolo, însă, cum se apropia divorțul, era de la sine înțeles că ea se va muta înapoi.

- Nu trebuie să ne gândim la asta acum, nu?

Karen se uită peste umărul lui Michael, apoi înapoi la el.

- Nu văd de ce am aștepta. Ai semnat contractele. Ești aranjat pentru următorii ani.

- Hai să vorbim despre asta mai târziu.

- Bine.

Mirosul de grătar îi reaminti lui Karen că nu mâncase de dinainte de prânz.

Karen se bucură în următoarele ore de familia lui Michael. Eli stătea lângă bunicul lui și-l întreba de ce era cerul albastru. Karen nu crezuse că cei mici chiar pun asemenea întrebări, dar se părea că se înșelase.

Judy și Hannah erau prinse într-o conversație despre cât de departe ajungeau jucătorii de fotbal din Hilton, sau, mai precis, cât de *deloc* departe.

- Rena, cine juca fotbal când erai la școală?

- Mason Reynolds era fundaș în ultimul an.

- Domnul Reynolds? Hannah se crispă când spuse numele bărbatului. E gras și încet.

- Și chel, adăugă Judy.

- Și trăiește în vechea casă a tatălui său, zise Hannah. Vezi, un alt jucător de fotbal care nu a ajuns nicăieri și nu a făcut nimic în viață.

- Hei, și eu am jucat fotbal, protestă Zach.

- Tu ești diferit, replică Hannah.

Karen râse și își tăie friptura, tocmai când lui Michael îi sună telefonul.

Acesta avu grijă ca toată lumea să știe cine suna.

- Trebuie să răspund, îmi pare rău.

Se ridică de la masă și se îndepărtă, ca să vorbească cu Tony.

Zach și Rena îl priviră, în timp ce restul continua să mănânce. Karen își puse furculița jos. Îi trecuse pofta de mâncare.

- Majoritatea jucătorilor de fotbal ating punctul culminant în liceu, zise Judy între înghițituri. Asta dacă nu joacă și la colegiu.

Joe râse și arătă spre Eli.

- Bănuiesc că asta înseamnă că tu o să joci baseball.

Toți râdeau când Michael se întoarse la masă. Janice își privi fiul și-l întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

Mike oftă teatral, însă numai Karen observă asta.

- Filmările încep mai devreme cu două săptămâni. Îi aruncă lui Karen o privire plină de compasiune. Trebuie să ne întoarcem acasă în seara asta.

- Nu, protestă Hannah.

- Chiar trebuie? întrebă Judy.

- Dragule. Janice părea devastată. Nu poți să-i lași să aștepte?

Michael își puse mâna pe umărul mamei lui.

- Nu așa merg lucrurile. E implicată o echipă imensă, e complicat.

„Ce răspuns bun și vag, Michael.“

Singura persoană de la masă care nu părea să creadă povestea era Rena. Privirea ei trecu de Karen și se opri în farfuria ei. Probabil se învinovăța pentru plecarea lui.

Karen se ridică de la masă.

- Poți să-ți termini mâncarea, insistă Janice.

- Oricum, aproape am terminat. Mă duc sus să împachetez.

Judy sări și ea.

- O să te ajut.

Înainte să ajungă la cabană, Karen îl auzi pe Zach spunând:

- Vă duc eu acasă.

Karen își băgă geanta cu cosmetice în valiză și își puse hainele murdare într-o plasă, pe care o îngrămădi deasupra hainelor curate.

- Nu-mi vine să cred că trebuie să plecați.

- Asta face parte din jobul lui Michael. Suntem mereu pe fugă.

- Nu mi se pare corect.

Karen se așează pe marginea patului și o luă pe Judy de umeri.

- Sunt sigură că o să vină mult mai des, acum că a petrecut timp cu toți. Și ești mereu bine-venită să vii în vizită.

- Mi-ar plăcea asta.

Karen o strânse pe Judy în brațe și se ridică să-și închiadă valiza. Michael se îndreptă spre patul lui, urmat de o Hannah înlăcrimată.

- Ai face bine să nu disperi din nou, îl avertiză ea.

- Că tot vorbeam despre drame, Hannah-banana.
O să mă întorc.

Michael făcu schimb de priviri cu Karen, care se apropia. La jumătatea scărilor, Zach îi ieși în întâmpinare și îi luă geanta.

- Dă-mi-o mie.

Karen bâigui un mulțumesc în timp ce Zach ieșea cu valiza ei pe ușă. Nodul din gât devenea din ce în ce mai mare. Cum crescuse numai cu mătușa ei, Karen nu avusese parte de reuniuni de familie și de despărțiri. În acel moment, lipsa acestora o făcea fericită.

Plecarea lor bruscă era probabil cea mai bună soluție - sau cel puțin asta își spusese.

Afară din cabană, toată lume se ridicase de la masă ca să-i ajute pe Karen și pe Michael să plece. Rena stătea într-o parte, cu încălțările pline de noroi ale lui Karen.

- Karen?

Aceasta se duse spre Rena și le luă.

- Îmi pare rău, șopti Rena.

- Nu are de ce. Karen se uită în jur și văzu că nu era nimeni aproape. Are nevoie de timp, Rena. Ai răbdare.

Aceasta zâmbi cu lacrimi în ochi.

- Nu o să te mai vedem, nu?

Karen ridică din umeri, luptându-se cu propriile lacrimi.

- Eu și Michael o să fim mereu prieteni.

Rena o îmbrățișă și-și ceru din nou scuze. Judy o îmbrățișă și îi spuse să aștepte un telefon în curând. Hannah plângea. Karen știa că nu avea ce să spună, așa că o încurajă doar să îi dea mesaje des, lucru despre care știa că nu avea rost să fie spus. Joe o îmbrățișă, iar Karen o pupă pe Susie pe obraz și îi mulțumi lui Eli că o salvase de păianjeni.

În spatele ei, Michael își lua și el rămas-bun.

Janice o îmbrățișă cel mai mult, apoi o ținu de mâini în timp ce se îndepărtă puțin.

- Îți mulțumesc din suflet că ne-ai adus fiul înapoi.

- Eu vă mulțumesc tuturor pentru ospitalitate.

- Faci parte din familie, zise Janice. Ești bine-venită oricând.

Karen încercă să nu se crispeze.

- Mulțumesc.

Când Karen se întoarse spre Sawyer, acesta o privea.

- Știi ce, Karen?

Pe buze i se citea un zâmbet.

- Ce e?

O privi din cap până-n picioare și spuse:

- Cred că-mi place de tine.

Karen își aminti de prima lor conversație și își controlă zâmbetul mare pe care îi venea să-l afișeze.

- Știi ce, Sawyer? Cred că și mie-mi place de tine.

Când tatăl lui Michael o îmbrățișă, Karen știu că bărbatul era genul care lătra, dar foarte rar și mușca.

Își șterse lacrimile din ochi și își luă rămas-bun, apoi se îndreptă spre mașina unde-i aștepta Zach. Michael continuă să-și ia rămas-bun, în timp ce Karen se așeză pe bancheta din spate.

- Nu e cazul să plângi, spuse Zach. O să-i vezi pe toți din nou.

Karen îl privi fix.

- Ba nu, Zach. Nu o să-i văd.

capitolul 19

Karen se muștră în sinea ei că spusese asta, dar nu mai avea ce face. Nu-l mai putea minți pe Zach. Era ca și cum fiecare minciună îi trăgea sufletul și mai adânc în abis.

Din fericire, Michael urcă și el în mașină și Zach nu îi ceru să detalieze. Poate avea să-și dea seama singur, ca Rena. Sau poate Renei avea să-i scape ceva?

- Mulțumesc că ne duci, îi spuse Michael fratelui său.

Karen le făcu tuturor cu mâna pe fereastră. Abia aștepta să ajungă acasă și să-și limpezească mintea.

Vacanțele nu trebuiau să fie relaxante?

- Nu e nici o problemă.

Zach se uită în oglinda retrovizoare, și privirea lui o întâlnește pe a lui Karen. Ochii lui erau plini de întrebări.

- Măine pleci de la LAX? îl întreabă Karen pe Michael, în speranța că putea păstra șiretlicul cu plecarea inopinată.

- Da. Avem bilete pentru zece seara din St. George.

Era numai cinci. Aveau destul timp să ajungă la casa familiei Gardner și să-și ia mașina închiriată, ca să conducă la cel mai apropiat aeroport.

- Unde filmezi de data asta?

- În Montreal.

- Cât o să fii acolo?

- Câteva luni.

- Nu o să ai vreo pauză? Ca să te întorci acasă? întreabă Zach.

- Îmi iau câteva weekenduri lungi când pot.

Karen asculta întrebările lui Zach.

- Vreau să știu cât te plătesc?

- Treizeci și două de milioane, zise Mike tolănindu-se pe scaun.

Zach rămase mască.

- La naiba!

- Știi, nu? Sunt sigur că acum înțelegi nevoia mea de a fugi.

Zach se uită din nou la Karen.

- Doar să nu uiți de lucrurile importante în treaba asta cu bani mulți, frățioare.

- Doar de asta am venit aici. Nu-i așa, Karen?

- Da.

Karen admira priveliștea în timp ce mergeau în liniște prin munți. Când ajunseră la casa familiei Gardner, își puseră bagajele în portbagajul mașinii închiriate și își luară lucrurile pe care le mai aveau în casă.

Karen voia să termine cât mai repede, nedorind să-și ia un rămas-bun lung de la Zach. Sufletul ei nu ar fi putut suporta.

Îi vibră telefonul în buzunar. Primise mai multe mesaje. Unul dintre numere nu îi era familiar, iar Karen aproape îl trecu cu vederea. „Sună-mă. Petra.“

Karen se cutremură. „Becky.“

Karen o sună în vreme ce se plimba prin curtea familiei Gardner.

- Sunt Karen.

- Mă gândeam că ai vrea să știi, spuse Petra.

- Ce anume?

- Becky lipsește de două zile.

- Nu!

- Nu am văzut-o când a plecat. A stat pe banca lui Millie în fiecare zi, apoi mama ei a venit plângând, întrebând dacă am văzut-o.

- Și Nolan?

- A deschis magazinul familiei Gardner în fiecare zi. Am văzut mașina șerifului acolo ieri.

Karen își trecu mâna prin păr și se uită spre casă, unde Michael și Zach vorbeau.

- Nu are sens. Nolan nu ar lăsa-o să plece.

- Un alt fugar din Hilton.

- Mulțumesc că m-ai sunat, Petra. Păstrăm legătura.

Karen închise telefonul și se duse la baieți.

- Becky a dispărut.

Zach făcu ochii mari.

- Fata despre care crezi că e însărcinată? întrebă Michael.

Îi spusese și lui despre suspiciunile ei.

- Da, ea. Numai că Nolan e încă în oraș.

- Crezi că s-au despărțit și ea a fugit?

Karen clătină din cap.

- Cred că unde se duce ea se duce și el. Dacă el încă e în oraș, și ea e tot aici sau în apropiere.

Zach avea telefonul la ureche.

- Bună, Buck. Da, a fost grozav. Nu, mă întrebam doar cum merge cu Nolan.

Zach clătină din cap spre ea și Michael.

- Nu, e în regulă. O să mă întorc peste câteva zile. Da, mulțumesc. Închise apoi telefonul. Nolan apare și lucrează din greu.

Karen se roți, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă acea suburbie din Utah avea să-i dezvăluie ceva.

- Pun pariu că e pe aici pe undeva.

Cineva îi puse mâna pe umăr.

- Nu poți să salvezi fiecare copil.

Karen îndepărtă mâna lui Michael.

- Nu, dar pot să-l ajut pe acesta. Trebuie s-o găesc.

După ce se hotărî să facă asta, se duse la mașină și își scoase bagajele.

- Ce faci?

- Nu o să plec până când nu aflu unde e Becky și nu mă asigur că e în regulă.

- Karen?

Ea își puse mâinile în șold și îl privi.

- Tu ai jobul tău, eu pe al meu.

- Nu e responsabilitatea ta.

- Oprește-te! Bine. Apoi, tocmai pentru că Michael nu înțelegea, Karen îi reaminti ce îi spusese în timpul vacanței lor. O săptămână, Michael. Am stat în casa aia o săptămână. Mi-a fost frig, eram obosită și speriată. Și nu eram o adolescentă însărcinată speriată. Becky are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

- Pot să-l sun pe Tony...

- Nu, tu pleacă. Pot să trec neobservată mai bine decât tine. Dacă o găesc și trebuie să rămână ascunsă, pot să mă descurc cu asta. Tu, în schimb, ai atrage atenția.

Mike oftă.

- Simt că te abandonez aici.

- Orașul ăsta mare și rău nu mă sperie, glumi ea. Dar gândește-te cum s-ar simți ea singură în L.A. sau în Salt Lake.

- E greu să mi-o închipui când nici n-am cunoscut-o.

- E un copil bun. Karen are dreptate, iubitul ei e îndrăgostit până peste cap de ea. Probabil încă e în oraș, interveni Zach.

Michael își frecă fața cu palmele.

- Ești sigură?

- Da. Du-te! Sună-mă când aterizezi.

Michael întinse brațele, și Karen îl îmbrățișă, simțindu-i buzele pe creștet. Nu încercă să o sărute pe buze.

- Să ai grijă de ea, îi spuse fratelui său.

Karen observă că Zach înghiți în sec de câteva ori.

- O să am.

Karen stătu lângă Zach în timp ce Michael se depărta. Ea își băgă bagajele înapoi în casă și închise ușa.

- Știi unde locuiește Nolan?

- Da, l-am dus acasă de câteva ori când a început să lucreze pentru tata. Înainte să aibă permis.

- Cred că cel mai rapid mod de a o găsi pe Becky e să-l găsim pe Nolan.

Karen își deschise valiza, scoase un cardigan și și-l puse pe umeri.

Zach o privea fix.

- O să-mi explici ce ai spus înainte ca Mike să urce în mașină?

Rena știa deja despre despărțirea dintre ea și Michael, iar restul familiei urma să afle în curând. Nu voia ca Zach să audă de la altcineva.

- Eu și Michael divorțăm.

- Ce? Când?

- O să depunem actele în câteva luni, poate mai devreme. Nu am discutat detaliile.

- Detaliile?

Karen se întoarse cu spatele la el și își închise geanta.

- Totul este în termeni amicali.

Zach o luă de braț și o întoarse spre el.

- De ce nu mi-ai spus înainte să te sărut? Sau după?

- Pentru că asta nu schimbă nimic. Încă sunt căsătorită cu Michael, iar el habar n-are de atracția dintre noi. Nu i-ar conveni.

- Dar nu-l iubești.

Karen auzi ușurarea din vocea lui și văzu privirea lui confuză.

- Mereu o să-l iubesc pe fratele tău... ca prieten.

Cuvintele ei avură un anumit efect asupra lui. Zach o trase aproape și își puse palma pe obrazul ei. O sărută, fără să mai spună ceva. De data asta, nu mai era nici o urmă de ezitare, doar pasiune în timp ce-i acapara buzele. Se părea că grijile lui Karen legate de faptul că încă era căsătorită cu Michael nu-l afectau câtuși de puțin pe Zach. O mână îi coborî pe spate și o trase aproape, în timp ce cealaltă i se afundă în păr. Voința ei începu să șubrezească și nevoia de a-l săruta pe Zach și mai profund, de a-l simți peste tot deveni copleșitoare.

Michael nici măcar nu ieșise din oraș, iar ea deja era în brațele fratelui lui.

Deși corpul îi tremura din cauza senzațiilor și a pasiunii, se dădu în spate și îl opri pe Zach să se apropie de ea.

- Zach, te rog, nu pot...

- Dar vrei.

- Cred că asta e evident.

Karen se întoarse, în speranța că Zach nu avea să-i vadă ezitarea.

- Trebuie să-l găsim pe Nolan. Să vedem unde și-a ascuns iubita.

Karen nu-l întrebă pe Zach dacă avea să o ajute, presupunând că el avea să o facă.

Conduceau spre periferia orașului, unde locuia Nolan, în căutarea unei adolescente însărcinate, iar Zach nu se putea opri din zâmbit.

Divorțau.

Cuvintele acelea erau muzică pentru el.

„O să depunem actele în câteva luni“, spuse ea.

Zach știa că Michael și Karen nu se potriveau. Încă avea întrebări, dar Karen nu-i răspundea. Nu era nici o problemă. Putea să aștepte.

„Nu i-ar conveni.“

Chiar și așa, asta nu avea să-l oprească să o curteze pe Karen. Nu avea nici un rost să se prefacă.

- Care e numele de familie al lui Nolan?

- Parker.

Conduseră până în parcul de rulote de lângă autostradă și se îndreptară spre locuința lui Nolan.

- De ce sunt parcurile de rulote mereu lângă autostradă? întrebă Karen.

- E terenul ieftin.

- Crezi că Nolan ar ține-o pe Becky aici?

- Dacă-mi amintesc bine, tatăl lui Nolan este alcoolic.

Nu cred că Nolan ar expune-o la așa ceva.

- Nu e bine.

Zack parcă la marginea drumului, în fața casei din copilărie a lui Nolan, și opri motorul.

- Stai aici. Mă duc să văd dacă e acasă. Nu-i văd mașina.

Urcă cele câteva scări și bătu la ușă. Încă nu se întunecase, dar soarele era destul de jos la orizont cât să se vadă luminile televizorului prin ferestre. Cum nimeni nu răspunse la ușă, Zach bătu mai tare.

- Acum vin. La naiba!

Zach se dădu în spate și așteptă.

Bărbatul despre care Zach credea că era tatăl lui Nolan deschise ușa și îl privi cu ochi lucioși.

- Da?

Bărbatul mirosea a whisky și a țigări.

- Îl caut pe Nolan.

- Nu ești singurul. Nu e aici.

În loc să ofere alte informații, bărbatul încercă să închidă ușa. Zach îl opri.

- Când l-ai văzut ultima oară?

Domnul Parker se uită la mâna lui Zach și se clătină.

- Ești polițist?

- Sunt șeful lui.

- O să-ți spun același lucru pe care li l-am spus și co-poilor. Puștiul vine și pleacă numai când are chef și nu e nici o fată aici.

- Îl aștepți înapoi?

- Care parte din „vine și pleacă numai când are chef” n-ai înțeles-o, șefule?

Zach își dădu seama că tatăl lui Nolan nu știa dacă băiatul lui avea să se întoarcă.

- Mulțumesc.

Zach observă privirea agitată a lui Karen când se întoarse în mașină. Clătină din cap.

- Nu e aici.

- Unde crezi că este?

Zach ridică din umeri.

- Putem să așteptăm până dimineată, să vedem dacă vine la muncă. Să vorbim cu el atunci.

- Dar, dacă am greșit și Nolan a rămas în oraș, iar Becky a fugit, cu cât stăm mai mult fără informații, cu atât mai departe o să ajungă ea. Cine știe ce o să i se întâmple?

Zach se întoarse spre ea și o privi.

- Dacă ai dreptate și Nolan are grijă de ea, o să aflăm dimineată.

- E posibil să mă înșel.

Zach nu credea asta. În loc să o contrazică, o întrebă:

- Unde ar ascunde-o, atunci? Clar nu aici.

Observă că luminile de pe străzi se aprindeau și câțiva adolescenți pusese ochii pe mașina lui.

- Unde e cel mai apropiat hotel?

- În Monroe, dar cred că poliția ar fi căutat deja acolo.

- Și următorul cel mai apropiat hotel?

În loc să răspundă, Zach plecă, intră pe autostradă și o luă spre nord. Trecu pe lângă locul de muncă și, peste zece minute, intră în Bell.

- Aici sunt câteva moteluri.

- Cred că Nolan ar fi evitat să utilizeze cardul de credit.

- Mă îndoiesc sincer că are unul.

Se duseră la fiecare motel, unul mai dărăpănat decât celălalt. Li se spuse că nu venise nimeni care să se potrivească descrierii lui Nolan sau a lui Becky.

Se întunecase zdravăn, dar continuară să conducă prin Bell, în speranța că aveau să vadă mașina lui Nolan parcată undeva. Periferia se întindea însă pe kilometri întregi, iar Nolan ar fi putut s-o ducă pe Becky oriunde.

- Crezi că s-ar fi putut duce mai departe? întrebă Karen cu privirea ațintită la autostradă.

- Următorul oraș e la cincizeci de kilometri.

- Ceva nu se leagă.

- Buck m-a asigurat că Nolan vine la muncă. Dacă știe unde e Becky, nu cred că ar duce-o așa departe.

- Cred că avem abordarea greșită, spuse Karen. Dacă ai avea optsprezece ani și iubita ta ar rămâne însărcinată și ar trebui să fugă, unde ai duce-o?

Dacă ar fi lăsat însărcinată o fată când avea optsprezece ani, ar fi dus-o la părinții lui, dar era evident că Nolan nu făcuse asta.

- Dacă aș fi Nolan, mi-aș păstra locul de muncă până aș strânge destui bani ca să plec. Nu i-aș cheltui pe un motel.

- Și dacă părinții fetei ar crede că o ascunzi, ar fi atenți să vadă dacă pleci din oraș. Magazinul are o cameră în spate?

Zach clătină din cap.

- Camera de depozitare e plină, dar cred că ești pe o pistă bună.

Zach se întoarse pe autostradă și ieși înainte de Hilton. Dacă Nolan avea nevoie de adăpost, de ce nu s-ar fi ascuns sub ochii tuturor?

- Unde mergem?

- Nolan vine la muncă devreme. Întrebarea e cât de devreme. Sau pleacă măcar?

Micul șantier cu case era întunecat și liniștit când Zach parcă dincolo de locuințele aproape terminate.

- Asta e proiectul tău? întrebă Karen.

- Da.

- Foarte drăguț. Cât de mari sunt casele?

- Cel mai mic model are două sute cincisprezece de metri pătrați, iar cel mai mare - două sute cincizeci și cinci.

Karen zâmbi când se uită la casa pe lângă care treceau.

- Faci o treabă bună, Zach.

El simți o senzație stranie de mândrie. Nu o adusesese acolo ca să-și etaleze abilitățile, dar faptul că ea îi făcuse un compliment îi aduse zâmbetul pe buze.

Conduse dincolo de primul rând de case și parcă mașină.

- Dacă Nolan e aici, nu și-ar lăsa mașina la vedere. Sunt mai multe garaje terminate în care o poate ascunde.

- Probabil ne-a văzut venind dacă e aici.

- Sau Becky ne-a observat.

Se dădură jos din mașină și se duseră prin spate la primul rând de case. Luna le lumina drumul. Când Karen se împiedică de o țevă, Zach o prinse de braț și o ajută să își recapete echilibrul. După ce aproape căzu a doua oară, o ținu de braț.

- Ar trebui să vedem o lumină sau ceva? șopti Karen.

- Eu aș stinge lumina dacă aș fi în locul lui Nolan.

Karen se opri din mers.

- Ascultă.

Zach își ținu răsuflarea și închise ochii. Sunetul apei care curgea îi atrase atenția către casele de pe cealaltă parte a străzii.

Stătură în umbra unei case și se uitară în întuneric vreme de câteva minute. Apoi, Zach văzu o umbră la etajul celei de-a treia case și îi arătă lui Karen. Ea se uită, și umbra reapăru.

- Câte uși duc în casă? întrebă ea.

- Trei: din față, din spate și din garaj.

- O s-o iau prin față, fiindcă oricum nu știu drumul. Tu poți să supraveghezi ușa din spate în caz că încearcă să fugă.

- Mereu ești așa șireată, doamnă Jones?

- Doar când sunt într-o misiune. Acum, hai să mergem, înainte să ne vadă.

Zach o salută în glumă și rămase la adăpostul umbrelor în timp ce se îndrepta spre partea din spate a casei. Apăsă încet pe clanță și intră. Casa era aproape gata; nu lipseau decât covorul, puțină vopsea și niște finisaje.

Auzi când Karen deschise ușa din față.

În loc să înainteze pe întuneric, Zach aprinse lumina din bucătărie. Avea vedere directă spre ușa de la garaj, și nu zări adolescenți care să fugă pe acolo.

- Becky? Răsună vocea lui Karen în casa goală. Draga mea, știu că ești aici.

Zach deschise ușa care dădea spre garaj și văzu mașina lui Nolan.

- Nolan? strigă el.

- Este în regulă, vrem doar să vă ajutăm, spuse Karen, a cărei vocea părea mai aproape.

Zach ieși din bucătărie și o văzu stând în capul scărilor. Deasupra, podeaua scârțâi.

- Nolan, amice, nu ai probleme. Vrem doar să vorbim cu voi. Când se loviri de tăcere, adăugă: Ți-am văzut mașina.

Karen rămase cu privirea ațintită asupra scărilor și așteptă. În cele din urmă, se auziră pași la etaj, apoi apărură Nolan, cu Becky de mână.

- Nu se întoarce la părinții ei.

Zach observă vânătaia de pe fața lui Becky în același timp în care Karen oftă. Karen alergă pe scări și ezită când Becky tresări la apropierea ei.

- Draga mea, cine ți-a făcut asta?

Becky se uită la Nolan, apoi din nou la Karen. Zach așteptă lângă scări și ascultă.

- Ar trebui să le spui, zise Nolan. Poate au cum să ajute.

Becky se apropie de Nolan, care o luă de umeri. Când fata începu să plângă, Zach o văzu pe Karen încordându-se.

- Hai să ne așezăm, sugerează Karen.

Nolan încuviință.

- Avem niște scaune aici.

Zach se îndreaptă spre ei și îi urmă în dormitorul principal, unde Nolan umflase o saltea și pusese două scaune lângă o valiză. Într-o parte erau ambalaje de mâncare și câteva sticle cu apă.

- O să strâng tot înainte să apară cineva, explică Nolan. Îmi pare rău, domnule Gardner, nu am știut unde să mă duc. Am strâns niște bani, dar nu destui.

Zach ridică o mână.

- Nu mai spune nici un cuvânt.

Vânătaia de pe fața lui Becky și semnele de pe brațe îi demonstrară lui Zack că tânărul avea de protejat mai mult decât informația că iubita lui era însărcinată. Lucru care era, de altfel, adevărat.

- Am vorbit serios când am spus că nu ai probleme. Vrem doar să vă ajutăm.

Nolan și Becky se așezară pe saltea, unul lângă altul, ținându-se de mâini și părând la fel de speriați ca niște șoareci într-o bucătărie plină cu pisici.

După ce Karen se așeză, Zach luă loc pe scaunul rămas. Când deveni evident că tinerii nu aveau de gând să vorbească, Karen oftă adânc.

capitolul 20

Lui Karen îi tremurau mâinile în timp ce aștepta ca tinerii din fața ei să vorbească. Vânătaia de pe fața lui Becky o făcea pe Karen să vrea să îi dea una cuiva, preferabil celui care o lovise. Expresia hotărâtă, dar ușor speriată a lui Nolan îi trezi dorința de a-i lua pe amândoi undeva departe, fără să pună întrebări.

Dacă asta - să-i ajute pe copii, pe fugari - urma să fie munca vieții ei, atunci începea chiar acum, cu tăcere dureroasă și răbdare.

Zach așteaptă și el alături de ea. Karen îi simți privirea ațintită asupra ei și îi zâmbi. Bărbatul ridică dintr-o sprânceană în timp ce se uita la Nolan, iar Karen dădu din cap ca și cum i-ar fi cerut să aștepte.

- Nu poate să se întoarcă, spuse Nolan a doua oară.

Becky stătea cu capul sprijinit de umărul lui Nolan, iar vânătăia era vizibilă.

- De acolo ai vânătăile astea? De la părinții tăi? întrebă Karen.

Becky răspunse cu o ușoară încuviințare.

- Te-au mai lovit înainte? întrebă Zach.

Becky încuviință din nou, dar nu spuse nimic.

- Nolan, de când știi despre asta?

Întrebarea directă a lui Zach o luă prin surprindere pe Karen. Nolan își mută privirea către Zach.

- Nu am știut. Nolan deveni imediat defensiv. Becky mi-a spus că a căzut.

- Nimeni nu te învinovățește, îi zise Karen și se uită la Zach.

- Nu am spus nimănui, mormăi Becky. Nu s-a întâmplat tot timpul. Doar că...

- Așa că ai fugit.

- A trebuit s-o fac.

Becky o privi pe Karen, cu ochii roșii și umflați.

Karen încuviință.

- Și eu aș fi făcut la fel. E mult mai ușor să fugi decât să permiți să fii lovită.

- Am vrut să mă duc la poliție, le spuse Nolan.

Becky clătină din cap.

- Nu, te rog...

Karen își ținu pentru ea părerile despre poliție, cel puțin pentru moment.

- Câți ani ai, Becky?

- Șaptesprezece ani.

- Nolan?

- O să împlinesc nouăsprezece peste trei luni.

Karen se uită la Zach, care părea îngrijorat.

- Deci care e planul vostru?

Cel mai bine era să vadă ce credeau copiii că știau ei doi și să-i ajute să ajungă la concluzia corectă în loc să le spună că nu gândeau.

Nolan se îndreptă.

- Eu și Becky ne căsătorim.

Karen încuviință, ca și cum ar fi analizat aceea variantă.

- Astfel, o să scape de părinții ei. Atunci, nu o vor putea obliga să facă nimic.

- E adevărat că un minor căsătorit nu mai e responsabilitatea părinților lui, dar, ca un minor să se căsătorească, are nevoie de permisiunea acestora.

Nolan se încruntă.

- Dar Becky e însărcinată...

- Nolan! Becky se întoarce repede spre el, și Nolan își acoperi gura cu mâna.

- E în regulă, eu și Zach ne-am dat deja seama de asta, îi asigură Karen pe adolescenți.

Aceștia o priveră mirați.

- Cum?

- Lucrez cu mulți adolescenți în California. Știu semnele.

Așteptă ca toată lumea din cameră să înțeleagă situația înainte să îi distrugă universul lui Nolan.

- Din păcate, sarcina lui Becky nu-i dă dreptul să se căsătorească fără consimțământul părinților ei.

- Dar...

- Asta e legea. E menită să-i împiedice pe copii să facă greșeli care să le afecteze viața.

- Dar ne iubim. Iar acum, cu copilul...

Becky continuă să evite să se uite la Karen și la Zach.

- Nolan, înțelegem că mariajul e un pas important, spuse Zach. Căsătoria e un pas important.

- La fel cum e și nașterea unui copil.

- Da, imens, adăugă Karen. Copilul o să vină fie că sunteți pregătiți, fie că nu. Însă nu trebuie să vă căsătoriți azi.

- Dar...

- Chiar dacă ați reuși să mințiți și să primiți o licență, părinții lui Becky ar putea anula căsătoria din cauza vârstei ei. Și, mai rău, ar putea să te dea în judecată, pentru că ești considerat adult.

Chipul lipsit de expresie al lui Nolan o făcu pe Karen să se oprească.

- Nolan nu a greșit cu nimic, mormăi Becky.

- Nu am spus că a făcut-o. Doar scot în evidență posibilitățile. Uite care e una dintre ele: nu există nici un tribunal în lumea asta care să o oblige pe Becky să locuiască cu tatăl ei dacă acesta o lovește.

Becky clătină din cap, și o lacrimă i se prelinse pe obraji.

- Nu e tatăl meu.

- Atunci?

Karen nu se aștepta la asta.

- Mama o face. Tata o lovește dacă ea nu mă pedepsește.

Karen se albi la față. Dacă nu ar fi stat jos, probabil ar fi căzut din picioare la auzul afirmației lui Becky. În câte feluri poate să distrugă un părinte viața copilului său?

- Nu pot să rămână aici, îi spuse Zach peste zece minute, când se îndepărtară de adolescenți ca să vorbească despre situație.

- Nu, Becky are nevoie de un pat adevărat și de odihnă. Pun pariu că nici măcar nu a mers la doctor până acum.

- Pot să-i iau cu mine acasă...

- E prea riscant. Și, până când nu o convingem pe Becky că e singura victimă din situația asta, o să evite autoritățile. Nu e înțelept să ascunzi o fugară.

- E o idee la fel de proastă și să o ții tu.

- Eu nu locuiesc aici.

- Ce contează? întrebă Zach.

- Nu contează, răspunse ea. Dar nu pot să-ți cer să faci mai mult decât ai făcut deja.

- Nu îmi ceri nimic, m-am oferit voluntar.

Karen zâmbi.

- Apreciez, dar eu cu asta mă ocup. Am câteva idei și îmi trebuie timp să mă gândesc la situație. Dacă o ducem pe Becky mai aproape de părinții ei, o să-i sporim neliniștea, iar asta nu e sănătos nici pentru copil, nici pentru ea.

Zach se uită în jos.

- Da, ai dreptate. Nu-mi vine să cred ce au făcut părinții ei. Mamele ar trebui să-și protejeze copiii.

Vocea lui Zach era tăioasă.

- Nu toate mamele sunt la fel. Ești norocos că o ai pe Janice.

Zach se uită la ceas.

- La naiba! Pun pariu că sunt îngrijorați că nu m-am întors la cabană. -

- Ar trebui să-i suni.

- Asta o să fac.

Karen îi auzi pe Becky și pe Nolan șoptind în cameră și se întoarse spre ei. Zach își puse mâna pe umărul ei și o strânse ușor.

- Vor fi bine.

- Știu. Îmi pare doar rău că trebuie să treacă prin asta.

- Și mie.

- E ceva la care nu ne-am gândit.

- Te ascult, zise Zach.

- Dacă părinții lui Becky își dau seama că ar putea fi condamnați, e posibil să-i dea drumul.

- Adică o vor lăsa să fugă sau le vor da voie să se căsătorească?

- Oricare din variante. Ambele. Deși aș vrea să-i conving să nu se căsătorească chiar acum. E decizia lor, dar sunt atât de tineri.

Zach o mângâie pe braț și se apropie destul de mult cât să-i simtă căldura, puterea.

- Hai să-i scoatem de aici.

Își puseră toate lucrurile în mașina lui Zach și se duseră în Bell. Acolo, Karen închirie o cameră cu două

paturi, ascunzându-i pe Nolan și Becky în mașina lui Zach până când parcară în spatele motelului.

Karen își aruncă valiza pe unul din paturi. Zach stătea la ușă și Becky se așează din nou lângă Nolan.

- Uite ce cred că trebuie să facem, începu ea, uitându-se la Nolan. Zach poate să se întoarcă mâine aici și să te ia, să te ducă la muncă - asta dacă nu vrei să mergi acasă cu Zach în seara asta.

- Vreau să stau cu Becky.

Vocea lui Nolan era fermă.

- În regulă. Dar, dacă nu vii la muncă și cineva te supraveghează, vor ști că sunteți împreună. Ne trebuie câteva zile, ca să vedem cum putem să vă dăm amândurora ce doriți. Și, dacă nu mă înșel, nu cred că ai fost încă la doctor, nu-i așa, Becky?

Tânăra își plecă privirea.

- Nu.

- Atunci mâine o să închiriez o mașină și o s-o duc pe Becky la St. George. O să găsim un doctor și o să mergi la un control. St. George ar trebui să fie destul de departe cât să nu vă recunoască nimeni, nu crezi?

Becky se uită la Nolan și la Karen.

- Da, presupun că da.

Karen se uită la Zach.

- O să te sun din St. George. Am câteva persoane care mă pot sfătui ce să fac.

Karen știa că avea să fie mai ușor ca Becky să se piardă în mulțime într-un oraș mai mare decât cel în care locuiau, dar nu voia să-i îngrijoreze pe Becky și pe Nolan în legătură cu posibilitatea de a sta în St. George până nu își dădeau seama care era abordarea legală.

- Karen? se auzi vocea timidă a lui Becky.

- Da, draga mea?

- De ce faci asta? Nici măcar nu mă cunoști.

Toți ochii din cameră erau ațintiți asupra ei.

- Nu pot să las baltă copiii care sunt în situații groaznice.

Becky își mută privirea.

- Nu sunt un copil bun. Am rămas însărcinată...

- Termină cu asta! Da, poate că voi doi ați fi putut evita sarcina, dar asta nu te face un copil rău. Aveți hormoni, ca restul lumii. Sunt foarte puternici când ții la cineva, și e greu să le rezisti. Un copil rău ar naște copilul într-o baie și l-ar arunca la gunoi. Asta ai de gând să faci?

- Nu!

Groaza de pe fața lui Becky era exact ce spera Karen să vadă.

- E bine de știut. Acum, gata cu discuția despre copilul rău.

- Da, doamnă.

- Deci suntem toți de acord cu ce avem de făcut mâine?

Nolan și Becky încuviințară, iar Zach îi ceru lui Karen să vorbească separat ei doi înainte să plece.

- Ești sigură că vrei să te las aici? întrebă Zach în timp ce mergeau în parcare.

- Ai o idee mai bună?

Zach râse.

- Nici măcar una.

Karen se rezemă de mașina lui și își frecționează gâtul. Nu așa credea că avea să se termine acea zi.

- Mi-e teamă că, dacă i-am lăsa aici singuri, ar fugi. Dacă părinții lui Becky ar depune plângere, Nolan ar putea ajunge în închisoare.

- M-am gândit la asta. Ce lumea îngrozitoare! Copilul care face lucrul corect e distrus, în timp ce părinții bolnavi scapă basma curată. Zach se rezemă de mașină. O să-mi spui de ce faci asta, de fapt?

- Nu pot să închid ochii în cazul unei povești triste.

Încercă să nu-l privească și să îl lase să vadă mai adânc.

- E mai mult de atât.

Îi luase mai bine de un an ca să-i spună lui Michael despre părinții ei, dar Zach era diferit.

- Zach, părinții mei încă trăiesc. Tatăl meu nu și-a folosit pumnul ca să-și demonstreze puterea asupra copilului. Karen își aminti de momentul în care tatăl intrase în camera ei, și un val de disconfort o copleși... Abia devenisem adolescentă, începusem să port bustieră și el a început să mă privească altfel.

Toată amintirea aceea era încețoșată, ca și cum ar fi putut s-o schimbe doar schimbând perspectiv.

Zach se încordă, zâmbetul dispărându-i de pe buze, și își încheștă pumnii.

- A venit la mine în cameră într-o noapte, m-a sărutat și m-a atins.

Îi distrusese încrederea, o făcuse să se simtă murdară prin simplul fapt că exista.

- A fost groaznic.

Durerea familiară îi pulsa în piept și amenința să o facă să plângă. Zach o trase spre el și o luă în brațe, ca și cum ar fi putut s-o protejeze de acele amintiri ei.

- Dumnezeuule, Karen.

Era în bucătărie, ajutându-și mama să spele vasele. Un moment rar, având în vedere că mama ei nu prea făcea treabă prin casă.

Karen profită de o clipă singură cu mama ei ca să se confeseze.

- Mamă?

- Da.

Mama ei mai puse o farfurie pe care Karen să o șteargă.

Începu să tremure, fiind mai emoționată ca oricând din cauza cuvintelor care amenințau să-i scape. Mama ei lucra la un bar local și supraviețuia din bacșișurile pe care le câștiga. O lăsa des pe fată singură cu tatăl ei. Odată cu trecerea timpului, asta începuse s-o deranjeze din ce în ce mai mult pe Karen. Acum, înțelegea de ce.

Farfuria din mână îi căzu cu zgomot pe podea.

April, mama ei, opri apa și o certă:

- La naiba! E al treilea vas pe care-l spargi luna asta.

- Îmi pare rău.

– Ar trebui să fii mai atentă.

– Îmi pare rău, nu am vrut.

April se aplecă și începu să curețe mizeria. Karen stătea acolo și-și privea mama.

– Ei bine, nu o să mă ajuți? țipă April.

Karen scoase coșul de gunoi de sub chiuvetă, luă bucățile mari și le aruncă. Ultima bucată o tăie la un deget. Stătea acolo, pe podea, și-și privea degetul sângerând. O durere atât de mare de la o tăietură așa mică.

– Ce ai? Pune degetul în apă, proasto!

Karen se ridică și deschise robinetul, lăsând apa să-i curgă peste deget minute bune.

– Care e problema ta?

Karen începu să plângă înainte să spună ceva.

– Mamă...

– Ce e?

– Tata... mă...

April stătu nemișcată. Aștepta. Ca și cum ar fi știut ce urma.

– Ce?

Vocea ei era aspră, îngreunându-i situația lui Karen.

– M-a... Lacrimile începură să curgă. Fiecare silabă era și mai greu de pronunțat. M-a...

– Zi odată!

O parte din Karen îi spunea să tacă din gură. Să țină pentru ea. Cealaltă parte, cea care îi spunea că era greșit faptul că tatăl ei o atinsese în felul despre care li se vorbise la ora de educație sexuală din clasa a cincea, o împinse să continue:

– M-a atins.

April așteptă. Apa curgea în chiuvetă, însă nici una din ele nu o băgă în seamă.

– În zonele intime.

April închise apa.

– Ești o mincinoasă! Mereu înflorești adevărul. Sâmbăta trecută, ai spus că am venit acasă la trei, când de fapt am venit la două și jumătate.

Lui Karen îi tremurau buzele. Venise la trei, și mama ei era beată.

- Nu mint.

April îi dădu o palmă lui Karen. Mama ei nu o mai lovise de când era mică.

- Du-te la culcare. Gândește-te la ce spui.

Karen se întoarse, își lăsă mama în urmă... și nu o mai văzu niciodată.

Karen îl îmbrățișă pe Zach și își înăbuși emoțiile din ce în ce mai intense.

- I-am spus mamei mele, dar mi-a zis că sunt o minci-noasă. Apoi, au plecat amândoi.

Zach îi cuprinse capul în mâini și se îndepărtă destul cât să o privească în ochi.

- Cum adică au plecat?

Povestea nu devenea mai ușoară.

- Și-au făcut bagajele și au plecat. Am stat în casă o săptămână până mi-am dat seama că nu aveau să se întoarcă. Eram speriată, singură. Nu știam cum aveam să trăiesc, ce aveam să mănânc. Mătușa mea trăia în cealaltă parte a țării și nu aveam alte rude. În cele din urmă, școala a anunțat autoritățile și a intervenit mătușa mea.

- Câți ani aveai? întrebă el.

- Treisprezece.

Zach o trase din nou aproape, ținând-o strâns. Karen își odihni capul pe pieptul lui, îi inhală parfumul și savu-ră protecția pe care o creau brațele lui în jurul ei.

- Deci, vezi tu, nu pot să plec, nu pot.

- Nu o s-o facem, o să găsim o soluție.

Când o privi din nou în ochi, își coborî buzele spre ale ei. Sărutul fu moale, plin de emoție, și trezi o cu totul altă dorință în ea. Pentru Karen, a se deschide intim în fața cuiva era diferit de a se deschide emoțional. Cele două lucruri nu se întâmplaseră niciodată cu același bărbat.

Până acum.

Pentru o clipă, Karen nu se gândi la Michael sau la faptul că erau căsătoriți ori că Zach era fratele lui Michael.

Pur și simplu, se abandonează atingerii lui Zach, sărutului său și se bucură de momentul tandru.

Zach îi mușcă buza de jos înainte să încheie sărutul.

- O să mă întorc dimineată.

- Te sun dacă se schimbă ceva.

O sărută din nou înainte să plece.

capitolul 21

Karen își încheie ziua trimițându-i mesaje lui Michael.

„I-am găsit.“

„E totul în regulă?“

„Nu, situația e groaznică. Dar mă descurc. Să-mi spui când ajungi în Canada.“

„Îți spun.“

Karen se gândi la Zach... la sărutul lor.

„Trebuie să vorbim.“

„Știu. Poate putem să ne întâlnim mai la nord?“

„Poate.“

„Ai grijă de tine!“

Ultimul mesaj al lui Michael era tipic lui: atent, prietenos. Ca Michael.

Karen se uită la Becky și la Nolan în timp ce stăteau în pat, unul lângă celălalt, și ascultă cum sunetele nopții invadau camera. În jurul orei unu, adormi.

Prima ușa care se trânti în afara motelului la ora cinci o trezi. Nolan și Becky dormeau duși. Karen se foi, găsi locul rece de pe perna ei și adormi din nou.

Apoi, se auzi o bătaie la ușă.

- Karen?

„Zach!“

- Da, stai un pic.

Becky se foia lângă Nolan în timp ce Karen deschise ușa. Zach ducea o tavă cu cafea caldă.

- Dumnezeu, mulțumesc!

Zach zâmbi. Ciocul de pe bărbie se ridică în clipa când buzele lui se curbară și îi dădu o aură sexy, pe care Karen o adora. Zach intră în cameră și văzu că tinerii dormeau.

- Nolan, îți iei o zi liberă?

- Îmi pare rău. Nolan își trecu o mână peste ochi și se dădu jos din pat. Trebuie doar să fac repede duș.

Adolescentul se îndreptă spre baie, purtând o pereche de pantaloni de trening, și, în scurt timp, sunetul apei curgând umplu camera motelului ieftin.

- Nu știam sigur ce să iau, spuse Zach. Am luat gogoși și covrigi. M-am gândit că vor fi pe placul cuiva.

Becky se ridică în pat, cu un zâmbet timid pe buze.

- Și, pentru tine, lapte.

Când Zach îi dădu lui Becky un pahar cu lapte, Karen simți lacrimi în ochi.

Încă nu deschisese bine ochii, și Zach avea deja grijă de toate.

- Mulțumesc, domnule Gardner.

Zach îi făcu cu ochiul adolescentei și se concentrează apoi asupra lui Karen.

- Cum ai dormit?

Karen ridică din umeri. Nu putea decât să își imagineze cum arăta. Ca o femeie care dormise numai câteva ore, multe dintre ele pline cu amintiri și vise nedorite.

- Sunt bine.

Zach nu o crezu. Karen observă asta după îngrijorarea de pe fața lui. Karen luă cafeaua și îi mai puse lapte și zahăr, după care o gustă. Era perfectă.

Oftă și deschise ochii, doar ca să-l vadă pe Zach privind-o cu zâmbetul pe buze.

- Ce?

- E chiar așa bună?

- Am avut o noapte lungă.

Zach scoase o hârtie din buzunar și i-o dădu.

- Asta e singura firmă de închirieri auto din oraș. Dacă ai vreo problemă, sună-mă.

Ea luă hârtia și îi mulțumi.

Apa de la baie scoase un zgomot ascuțit înainte să fie oprită.

Când Nolan ieși din baie, se duse la marginea patului, mirosi bluza pe care o aruncase acolo în noaptea anterioară și apoi se îmbracă cu ea.

Karen râse, dar încercă s-o facă în tăcere.

Becky stătea în mijlocul patului, bând lapte și mușcând dintr-o gogoasă.

- Ți-ai sunat părinții? îl întrebă Karen pe Zach.

- Le-am spus că au apărut la muncă niște probleme de care a trebuit să mă ocup și că o să încerc să mă întorc azi mai târziu.

Karen îi aruncă un zâmbet trist.

- Presupun că vacanța s-a terminat.

Zach se uită prin ea.

- Unii oameni o fac mai plăcută. Fără ei, e doar timp pierdut.

Ca ultimul an al vieții ei. Timp pierdut, în care se prefăcuse a fi ceva ce nu era. Nu că ar fi fost foarte greu să trăiască alături de un prieten bun într-o casă fabuloasă. Decizia de a-și pune viața pe pauză nu-i provocase probleme emoționale decât în ultima lună. Într-un final, merita totuși, ca să ajute oameni ca Becky și Nolan. Sau cel puțin asta își spuse.

- E unul și pentru mine? întrebă Nolan când văzu paharele cu cafea.

- Da.

Zach luă unul de pe tavă și i-l dădu. Nolan îi mulțumi și luă o gură mare din cafeaua neagră. Oftă satisfăcut.

- Ce bine e!

- Ar trebui să plecăm de aici. Înainte să ne vadă cineva.

Zach avea dreptate.

Karen se așeză pe marginea patului ei și îl privi pe Nolan făcându-și bagajul. Apoi, el ezită, după care se aplecă și o sărută pe Becky pe obraz. Gestul fu dulce și atât de plin de iubire inocentă, încât Karen feri privirea.

- Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Becky încuviință cu un zâmbet.

- Sunt bine.

Apoi, când adolescența credea că nimeni nu se uita, Karen observă că Becky îi spusese lui Nolan că îl iubește.

Nolan o sărută din nou, apoi luă o gură din gustarea lui Becky și trecu pe lângă Zach, ieșind din cameră.

- Vii?

Zach ridică dintr-o sprânceană și o privi pe Karen cu un zâmbet.

- Sună-mă.

Karen îl salută în timp ce el închidea ușa în spatele lui.

Rămasă singură cu Becky, amândouă zâmbeau la ușa închisă.

- Nolan e un tip bun, îi zise Karen.

Când comentariul ei fu întâmpinat de tăcere, se întoarse ca să vadă privirea goală a adolescentei.

- E cel mai bun.

Buza de jos îi tremura. Karen își așeză cafeaua pe masa dintre paturi și se duse lângă Becky. Fata începuse să plângă. Karen o luă în brațe.

- Mi-e atât de frică, spuse Becky.

- Știu, draga mea, știu. E în regulă.

Karen privi tavanul murdar al motelului și îi mulțumi lui Dumnezeu că fusese în Hilton când această tânără avea cea mai mare nevoie de ea.

Becky se ținu strâns de bluza lui Karen. Plânsetele ei umplură camera.

- E în regulă. O să fii bine. Nu ești singură.

Zach îl trase pe Nolan într-o parte și îi dădu o pungă mare cu un cheeseburger, cartofi prăjiți și coca-cola. Amândoi mâncau în tăcere.

- Cum ți se pare în construcții? îl întrebă Zach între mușcăături.

- Îmi place, e mult mai bine decât să completez hârtii și să fac inventarul la magazinul tatălui tău.

Zach înțelegea asta.

- Crezi că tu și Becky o să rămâneți aici, în Hilton?

- Trebuie să lucrez.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta Zach.

- Dar nu cred că părinții lui Becky se vor da la o parte. Iar oamenii vor vorbi.

- Oamenii vor vorbi peste tot.

Nolan luă mai mulți cartofi prăjiți și vorbi în același timp:

- Dar mai puțini oameni ne știu în Bell sau chiar și în St. George.

- E o navetă lungă.

- Nu contează. Trebuie să mă gândesc la Becky. Nu cred că e în siguranță aici, știi? Și, dacă mă întâlnesc cu tatăl ei, o să-i rearanjez fața. Nemernicul!

Zach era pe jumătate pregătit să facă chiar el asta și nici măcar nu știa cum arăta bărbatul cu pricina.

- Ai multe lucruri la care să te gândești. Zach luă o gură de suc. Și asta și faci. E bine. E cel mai bine pentru amândoi.

- O iubesc, și nu doar datorită copilului.

- Spui asta pentru mine sau pentru tine?

Zach îl privi, căutând urme de îndoială.

- Pentru tine. Eu știu deja ce simt. Da, aș fi așteptat până când termina liceul, până când aveam strânși niște bani și puteam să ne găsim un loc al nostru. Dar se mai întâmplă și lucruri neprevăzute. Viața ți se întâmplă fie că vrei asta, fie că nu.

Zach se gândi la Karen, la părul ei blond și la buzele roz pe care și le linsese înainte să o sărute. La modul în care îl făcea să se simtă viu. Nu-și dăduse seama de cât de mort se simțea înăuntru până când nu intrase ea în viața lui.

Dădu la o parte gândurile legate de Michael. Viața se întâmplă fie că vrei, fie că nu.

Clinica le permise lui Becky și lui Karen să se bucur de anonimat. Karen sunase înainte și aranjase să fie duse repede într-un cabinet. Becky le dădu numele

Rebecca Parker și răspunse la toate întrebările medicale de pe formular, în timp ce Karen stătea lângă ea, pentru sprijin. Îi acoperiseră vânătaia de pe față cu farduri, însă doar o persoană oarbă nu ar fi observat semnele.

- Vrei să rămân aici când vine doctorul? întrebă Karen.

Cum Becky nu refuză, Karen luă singură decizia.

- O să rămân. Dacă vrei să ies, nu trebuie decât să-mi faci un semn.

- Bine.

Una din asistente intră în cameră și luă formularul. Îl cercetă cu un zâmbet și îi dădu lui Becky un recipient de plastic.

- Avem nevoie de o mostră de urină. Și pot să-ți pui asta.

Becky luă halatul alb cu albastru de spital și îl strânse la piept.

Asistenta o ghidă spre baie și apoi se întoarse în sala de examinare, așteptând.

- E sora ta?

- Nu, sunt o prietenă, zise Karen.

- Săraca de ea. E speriată.

- Nu sunt toate?

Asistenta încuviință.

- Măcar nu are paisprezece ani.

Karen nici măcar nu voia să se gândească la acei copii. La șaptesprezece ani, Becky avea aproape vârsta unui adult. Tinerii de paisprezece ani nu ar trebui să facă sex. Până și Karen avea limitele ei. Se gândi la propriul tată și dădu imaginea la o parte din minte. Unii copii nu aveau de ales când venea vorba despre sex.

Becky intră înapoi în cabinet, ținându-și halatul închis la spate și hainele și recipientul cu urină în cealaltă.

Karen îi luă hainele, iar asistenta luă mostra.

- Doamna doctor o să vină imediat.

Becky se foi pe masa de examinare.

Pe pereți erau afișe care arătau diverse etape ale sarcinii. Erau scrise numere pentru adăposturi pentru fugari, agenții de adopție și linii de ajutor.

- Ai mai fost la ginecolog?

- Nu.

Părinții ei nu se sinchiseră să-și pregătească fata pentru viață.

- Nu e atât de rău. Și, amintește-ți, doctorii fac asta mereu.

Se opriă din vorbit când ușa se deschise și o brunetă scundă intră.

- Bună, Rebecca, spuse femeia, cu zâmbetul pe buze. Eu sunt doctorița Grayem.

Femeia întinse mâna spre Becky.

- Bună.

Karen așteptă ca doctorița să se întoarcă spre ea.

- Iar tu ești?

- O prietenă.

- Nu mama ei?

Karen clătină din cap și observă că Becky se încordă.

- Nu.

Doctorița se așază pe un scaun și renunță la întrebările legate de Karen. Se uită la formular și i se adresă lui Becky:

- Ultimul ciclu a fost acum douăsprezece săptămâni?

- Da, doamnă.

- Ai ciclu regulat?

- Da.

Doctorița notă ceva.

- Ai grețuri dimineața?

- Puțin.

- Cât cântăreai înainte să-ți dai seama că ești însărcinată?

Becky îi spuse, și doctorița încuviință.

- Știi cine e tatăl?

- Da, doar cu el am fost.

Doctorița se opri din scris și o privi pe Becky.

- Nu sugerez că te culci cu cine se nimerește, Rebecca. Vreau să știu ce factori de risc există. Iubitul tău e implicat acum?

Tânăra încuviință. Karen o luă de mână pe Becky, și ea o strânse.

Doctorița puse mai multe întrebări, majoritatea confirmând ce notase Becky în formular, însă Becky deveni din ce în ce mai agitată.

Doctorița așază notițele pe masa din spatele ei.

- Acum, o să te examinez, dar o să-ți spun la fiecare pas ce urmează să fac, da, Rebecca?

- O să doară?

Doctorița zâmbi.

- Nu.

Karen se îndepărtă de masă, dar rămase destul de aproape cât să o asigure pe Becky că era acolo. Adolescenta închise ochii în timpul examenului pelvian și tresări când simți mâinile reci ale doctoriței. În tot acest timp, doctorița îi explica la ce să se aștepte în următoarea lună, la ce să fie atentă, crampe, sângerări... indicatorii obișnuiți ai complicațiilor. Examinarea fu scurtă, după care doctorița se spală pe mâini și se îndreptă spre ușă. În loc să plece, îi spuse unei asistente să aducă aparatul cu ultrasunete în cameră.

- E totul în regulă? întrebă Becky.

- Totul e bine. Ești deja în al doilea trimestru. Vrei să vezi cum arată bebelușul tău?

Becky clipi, și lacrimi începură să i se strângă în ochi.

- Dacă te gândești să dai copilul în adopție, pot să...

- Nu, nu o să-mi dau copilul.

Karen zâmbi, în timp ce asistenta intră cu aparatul cu ultrasunete.

- Atunci, bine, hai să ne uităm.

Doctorița se apropie de Becky, iar asistenta stinse lumina din cameră, ca să se vadă monitorul mai bine. Karen stătea lângă Becky și o ținea de mână.

După ce puse un strat gros de gel pe abdomenul lui Becky, aparatul surprinse niște bătaii ale inimii.

- Sunt ale tale, le zise doctorița. Observă ritmul lent. Mă rog, e mai rapid, dar prea lent ca să fie al copilului tău.

Becky privea monitorul cu ochii mari.

Apoi, în cameră se auzi un ritm mult mai rapid.

- Ia uite!

Apoi, imaginea de pe ecran se mișcă.

- Bebelușul ne face cu mâna. Salută-!l!

Doctorița apăsă pe câteva butoane și mișcă transducătorul, apoi apăsă din nou pe câteva butoane.

Becky o strângea pe Karen de mână și zâmbea, așa cum trebuia să facă o mamă.

Doctorița arătă spre capul mare, spre inimă și spre picioarele mici. Atât de mic, atât de prețios.

Karen își scoase telefonul din buzunar.

- Vrei să fac o poză, să i-o trimit lui...

- Da, o întrerupse Becky, înainte ca ea să pomenească numele lui Nolan.

- O să-ți și printez una.

Karen urmări bucuria de pe fața lui Becky când doctorița îi spuse când voia să o vadă din nou și că, peste câteva luni, aveau să poată determina sexul copilului, dacă voiau să știe.

Karen atașă poza ecografiei unui mesaj către Zach, scriind: „Spune-i lui Nolan că mama și bebelușul sunt bine“.

Karen ieși din cabinet împreună cu doctorița, pentru ca Becky să se îmbrace.

- E norocoasă că are o prietenă așa bună, spuse doctorița.

- E o puștoaică bună. O să fie o mamă grozavă.

- De unde are ochiul vânăt?

Karen nu avu nici o problemă să îi spună ce știa.

- Părinții ei nu au fost fericiți de vestea sarcinii. Și nu vor mai fi implicați de aici încolo.

Doctoriță dădu dezaprobator din cap și blestemă încet.

- Dacă Rebecca are nevoie de o declarație de la mine, sună-mă.

Doctorița scoase o carte de vizită din buzunar și i-o dădu lui Karen.

- Mulțumesc.

Karen plăti consultația, adăugă o donație pentru cei care nu puteau plăti și se întoarse cu Becky la mașină. Chiar atunci, îi vibră telefonul.

Răspunsul lui Zach fu: „Uau, nu credeam că o să văd un om în toată firea plângând. Sună-mă când ai o clipă singură“.

- I-ai făcut ziua mai frumoasă lui Nolan, îi spuse Karen lui Becky.

Adolescenta se uita la poza cu hebelușul ei.

- Chiar o să am un copil.

- Da, chiar o să ai un copil.

- O să fiu mamă.

Karen râse când auzi uimirea din vocea ei.

- Hai să vă hrănim pe tine și pe copil. Probabil ți-e foame.

- Mor de foame, iar doctorița a zis să mă îngraș.

Karen râse și porni mașina.

capitolul 22

Karen o convinsese pe Becky că era mai sigur să rămână în St. George decât să se întoarcă în Bell. În plus, aveau mai multe hoteluri dintre care să aleagă.

Karen închirie două camere, gândindu-se că Becky și Nolan preferau să stea singuri. Nu mai credea că adolescenta voia să fugă - cel puțin, nu de Karen și Zach.

Cu stomacul plin și după o zi copleșitoare, Becky se sui în pat, ca să tragă un pui de somn.

Karen intră în propria cameră, dorind să dea câteva telefoane. Începu cu Gwen, sperând să obțină ajutorul acesteia.

- Bună, mămico, o tachină Karen pe Gwen când aceasta răspunse.

- Era și cazul să suni. Începeam să credem că nu o să te mai întorci, o certă Gwen.

- M-aș fi întors deja, dar a intervenit ceva.

Karen îi povesti despre Becky și întreaga situație.

- Biata de ea!

- Acum, doarme. E mult mai fericită de când a văzut copilul.

- E un moment minunat. Neil a plâns.

- Nu te cred!

Neil părea să fie întruchiparea stoicismului.

- Dacă îl întrebi, va nega totul. Dar a lăcrimat și a petrecut restul serii cu capul în poala mea, ca și cum ar fi putut să audă bătăile inimii copilului prin abdomen.

Karen nu și-l putea imagina pe Neil într-o asemenea postură. Era prea mare și impozant ca să facă ceva atât de delicat.

- Becky e mai liniștită, acum că a fost la doctor și a văzut copilul. Dar trebuie să-i facem pe părinți să dea în-apoi. Încă e considerată fugară, și nu am nici o îndoială că îl vor da pe Nolan în judecată dacă vor avea ocazia.

- Ce pot să fac?

- Am nevoie să verifici niște lucruri, pentru că nu știu dacă legile de aici diferă de cele din California. Becky nu o să aibă optsprezece ani când se va naște copilul, dar va fi aproape de vârsta asta. Ar putea rămâne ascunsă până când împlinește optsprezece ani, dar asta nu e viață.

- Dacă eu și Neil am fi acolo, laș pune pe soțul meu să dărâme ușa părinților și să le spună să o lase în pace, altfel vor ajunge la închisoare.

- M-am gândit și la asta. Ar trebui să vedem ce posibilități există pentru copiii abuzați care vor să scape de părinții lor.

- Becky e dispusă să meargă la poliție?

- Nu încă. Dar cred că, dacă ar avea de ales între asta și a risca sănătatea copilului ei, i-ar da de gol. Și pe bună dreptate.

- Tot i-ar fi greu.

- Vreau să găsesc un mod prin care familia lui Zach și a lui Michael să fie implicată cât mai puțin în drama asta. Hiltonul e un oraș groaznic de mic. Așa că, dacă o să fie nevoie, e posibil să vă cer vouă ajutorul.

- Suntem aici pentru tine. Sau pot să-i cer lui Rick să vină.

Rick era un prieten bun de-al lui Neil, fost soldat și aproape la fel de mare cât Domnul Stoicism.

- S-ar putea să-ți accept oferta.

Gwen oftă.

- Și cum merg restul lucrurilor? Am văzut că Michael a venit acasă destul cât să-și facă bagajele și să plece din nou.

Neil și echipa lui de securitate, din care făcea parte și Rick, monitorizau casa și probabil știau mai multe despre ei doi decât era necesar.

Acum, fu rândul lui Karen să ofteze.

- Sora lui Michael și-a dat seama de planurile noastre și de motive.

- Dumnezeuule!

- L-a confruntat pe Michael, dar el nu e pregătit ca și restul familiei să afle ce se întâmplă.

- Și Zach?

- Nu știe.

- Nu asta întreb, Karen. Cum rămâne cu tine și Zach?

- Nu vreau să am sentimente pentru el.

- Dar ai.

Karen încuviință, deși nimeni nu o putea vedea.

- Da. E bun și atent. Mă face să râd și să mă simt în siguranță.

Gwen ezită.

- Ați...??

- Nu. Mă rog, ne-am sărutat. Sentimentul de vinovăție a fost atât de mare, că nu aș mai putea face asta din

nou. Dar vina dispare, Gwen. E ca și cum, cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât e mai greu să-mi dau seama de ce stăm departe unul de celălalt. Și știe că eu și Michael divorțăm.

- A, da?

- Da. Nu mi s-a părut că are sens să mențin minciuna. Nu când sora lui știe deja, iar eu și Michael nu plănuiam să îi vizitam din nou. Cel puțin, nu împreună.

- Michael știe despre Zach?

- Nu, și asta mă omoară.

- Asta se poate rezolva foarte ușor.

- Cum poți spune așa ceva? Mă îndrăgostesc de fratele soțului meu. Nu e nimic ușor în asta.

- Spune-i lui Michael.

- Nu o să-i placă.

- Karen, o avea Michael defectele lui, dar te iubește. Sunt sigură că vrea să te vadă fericită. Atâta timp cât secretul lui nu e aflat, nu poate să te învinovățească pentru că te-ai îndrăgostit de cineva înrudit cu el.

Karen se jucă cu diamantul de pe deget.

- Nu știu ce să zic.

- Ai renunțat la viața ta timp de un an ca să îl ajuți pe Michael să păstreze secretul.

- Și sunt plătită pentru asta.

- Știi care e partea amuzantă? Te-aș crede în stare să te sacrifici pentru un prieten fără să fii plătită. Uite doar ce faci pentru copiii ăia. Îi știi de mai puțin de două săptămâni, și ascunzi fugari, dormi în moteluri... Karen, draga mea, ești o inimă însângerață la cel mai înalt nivel. Da, Michael a apelat la noi, dar, dacă l-ai fi cunoscut înainte să vă întâlniți prin Alliance, probabil te-ai fi oferit să te căsătorești cu el doar ca să-l ajuți.

Karen ar fi vrut să nege, dar nu putu.

- Trebuie să-i spun despre Zach.

- Da, trebuie, încuviință Gwen. Sună-l pe Michael. O să dau niște telefoane și o să văd ce pot să fac pentru fugarii tăi.

Peste o jumătate de oră, Karen îl sună pe Michael. Măinile îi tremurau pe telefon, dar Gwen avea dreptate. Cu cât păstra mai mult secretul, cu atât mai greu avea să fie să-l spună. Dacă îi zicea lui Michael despre sentimentele ei pentru Zach și el o ura pentru asta, cel puțin avea să fie împăcată că aflase de la ea, nu din altă parte.

- Bună. Cum e în Canada?

- Rece și umed. Ești încă în Utah?

- Da, în St. George.

Îi povesti despre adolescenți și tot ce se întâmplase.

- Cum se descurcă fratele meu cu toată drama?

Karen se gândi la lapte și gogoși.

- Foarte bine, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Semănați foarte mult.

- În unele privințe.

- Michael, i-am spus lui Zach că o să divorțăm.

Se făcu liniște.

- Presupun că trebuia să mă aștept. Le-a zis părinților mei?

- Nu. Nu cred.

- Cred că mama m-ar fi sunat dacă ar fi aflat.

- Toți sunt încă la cabană.

Cel puțin, asta credea Karen.

- Știam că despărțirea va fi dificilă.

Părea atât de împăcat cu divorțul lor.

- Michael, îți amintești când ne îndreptam spre părinții tăi și vorbeam despre dorința de a fi cu cineva?

Din nou, liniște.

- Da?

- Ei bine, tu mi-ai spus când te-ai văzut cu Ryder.

- Da. Există cineva cu care vrei să te vezi?

Karen știa că tonul lui jucăuș avea să se schimbe în scurt timp.

- Da, dar...

- Mergi înainte, Karen, doar să fii discretă. Am avut o înțelegere. Suntem în regulă.

- Michael, nu e chiar așa simplu.

El râse.

- Bineînțeles că este. Și relaxant.

- Michael... Dumnezeuule, e foarte greu.

Michael se opri din râs.

- Karen, draga mea, te înțeleg. Ai nevoie. Nimeni nu înțelege asta mai bine decât mine.

- Oprește-te, Michael. Nu e vorba doar despre sex, Adică... e posibil să fie, dar... Cu cât înainta conversația, cu atât îi era mai greu să-i spună numele. E vorba despre Zach. Îmi place mult de Zach.

Urmă tăcere deplină.

Zâmbetul pe care-l avea Michael în timp ce glumea cu Karen despre nevoia de a face sex îi dispăru încet de pe față în timp ce căzu pe scaunul din rulota în care trăia pe platoul de filmare.

„La naiba! La naiba!“

- Nu am vrut asta. Am încercat să neg. Lui Karen îi tremura vocea în timp ce vorbea. Cuvintele ei se loveau unele de celelalte ca un tren de care se tot izbeau mașini. Îmi pare rău. O să ignor nevoia asta în continuare. Uită că am spus ceva.

Michael nu avea cum să uite asta. Karen începu să plângă.

- Îmi pare rău, Michael. O să te sun mai târziu.

- Nu, stai! Durează puțin să asimilez informația.

- Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare atât de rău, Michael.

- Zach? Serios?

Michael își trecu mâna peste față și se uită la inelul pe care îl purtase mai bine de un an.

- Da.

- La naiba! Cred că m-am așteptat la asta.

- Da?

- Da. Am văzut cum se uită la tine și am observat tensiunea dintre voi doi. Înțelegea mai bine decât majoritatea oamenilor cum era să ai sentimente pentru o persoană pe care nu o puteai avea. Cel puțin, nu în mod deschis. Te-a... Ați?

- Nu. Mă rog, l-am sărutat, ne-am sărutat, dar atât, și nu știe despre tine, adăugă ea repede.

- Nu poți să-i spui.

Michael știa însă că nu era decât o chestiune de timp până când informația avea să-i scape lui Karen. Nu avea să fie vina ei. Când doi oameni erau intimi, anumite adevăruri aveau un mod de a ieși la suprafață. Până și Ryder știa că mariajul lui cu Karen era numai de fațadă.

- Bineînțeles că nu, nu ți-aș face niciodată așa ceva, Michael.

Nu intenționat. La naiba, trebuia să găsească o modalitate de a-i spune chiar el lui Zach despre sexualitatea lui. Îi datora asta lui Karen, ca să nu fie nevoită să mintă.

- Dacă își dă seama, trebuie să-mi spui.

- O s-o fac.

Michael râse.

- Am o dorință intensă să-l bat, recunosc el.

- Faci pe posesivul?

- Da. Asta e o chestie cam ciudată, pentru că nu am nici un drept.

Absolut nici un drept. Karen era prietena lui cea mai bună, nu iubita lui.

- Bineînțeles că simți asta. Suntem căsătoriți.

Michael oftă.

- Doar de fațadă. Aș fi mai supărat dacă Zach ar vrea să i-o tragă lui Ryder.

Karen râse.

- Nu cred că e în liga aia.

Imaginea cu Zach și Ryder împreună îl făcu să râdă.

- Nu, cred că mi-aș fi dat seama dacă ar fi făcut-o. Uau!

- Îmi pare rău, Michael.

- De ce îți tot ceri scuze? Nu cred că ai vrut să fii atrasă de fratele meu.

Pe măsură ce vorbeau, tensiunea de mai devreme începea să se risipească. Prietenia lui cu Karen era prea

importantă. În plus, își iubea fratele, iar Michael nu se putea gândi la o persoană mai potrivită pentru Karen decât Zach.

Karen se poticni când răspunse:

- Nu.

- Tot vreau să-l bat.

Acum, o tachina și spera să o facă să zâmbească. Gândul că ea ar fi plâns din cauza lui îi aducea o greutate în piept care nu-i plăcea. Gândul îi zbură apoi la fotografi și la presă.

„La naiba, o să iasă urât.“

- Doar să fii atentă, Karen. Presa s-ar distra de minune cu povestea asta.

Karen făcu o pauză, după care spuse:

- Nu trebuie să fac nimic cu Zach.

„Să nu facă nimic?“

Michael auzi vinovăția din vocea ei și trebui să-i reamintească lui Karen de onestitatea angajamentului pe care îl făcuseră.

- Nu, Karen, nu am purta conversația asta dacă ai avea controlul pe deplin. Fratele meu e un tip bun. Faptul că amândoi vă abțineți înseamnă că vă pasă de sentimentele mele. E în continuare un nemernic pentru că s-a dat la soția mea, dar cum să-l învinovățesc? Ești sexy.

Karen râse. Michael continuă:

- Iar dacă noi doi am avea o căsnicie fericită, nu ai lăsa senzația că ești disponibilă. Asta nu arată decât că ar fi trebuit să punem punct acestei șarade mai devreme.

Însă, în mod egoist, îi plăcea să o aibă pe Karen prin preajmă. Nimeni nu îndepărta singurătatea ca ea. Nimeni nu îl cunoștea mai bine și nu îl iubea, în ciuda defectelor sale.

Realitatea faptului că se despărțeau îl lovi din plin.

- Mi-a plăcut să fiu soția ta falsă, Michael.

Michael simți lacrimile din ochii ei.

- Mi-a plăcut să fiu soțul tău fals. El înghiți în sec și spuse singurul lucru pe care mai putea să-l spună: O să intentez divorț când mă întorc acasă.

Karen începu să plângă, și Michael se abținu cu greu.

- Pot să mă mut când mă întorc.

- Nu e nevoie, nu imediat. O să stau aici o vreme. Se uită prin rulotă, simțindu-se singur. Plângi?

Voia să-i oprească lacrimile.

Karen sughită.

- Da. E o prostie, nu?

Michael înghiți nodul din gât.

- Nu, e eliberator. Și eu aș plânge, dar oamenii ar crede că sunt gay. Trebuie să mă îmbăt criță și să bat pe cineva. Vrei să-l trimiți pe fratele meu aici, să mă ajute?

Râsul ei îi eliberă nodul din gât, și Michael se rezemă de scaun. Apoi, Karen plânse din nou.

- Gata, trebuie să oprești lacrimile. Bucata de hârtie o să fie ruptă. Asta e. Eu tot o să te iubesc și o să fiu alături de tine. Noi, din familia Gardner, suntem loiali.

„Și Zach o să fie.”

Karen inspiră adânc.

- Deci? Cum e producătorul? Nemernic sau sexy?

- Asta e fata mea!

Michael își ignoră lacrimile ce-i umezeau ochii și continuă să vorbească, să râdă.

- E sexy, dar un nemernic desăvârșit.

Karen râse, iar Michael simți râsul ei adânc în suflet.

- Actrița principală nu e Angie McMillian?

- Da. Anorexică și nesuferită.

- Serios? Mereu părea atât de dulce pe ecran.

Mai vorbiră puțin, iar Michael știu că aveau să fie în regulă.

capitolul 23

Zach îl conduse pe Nolan în St. George și urmă instrucțiunile GPS-ului ca să ajungă la hotelul unde îi spusese Karen că stătea, împreună cu Becky. Ultima

oară când mersese în St. George, fusese cu Tracey, ca să-i viziteze familia. Nolan strălucea de când văzuse poza copilului său pe telefonul lui Zach. Trecuse de la un puști nesigur la un tată mândru, chiar sub ochii lui Zach. Tranziția fusese atât de neașteptată, că Zach nu putea decât să se holbeze la el. Chiar îi părea rău pentru părinții lui Becky dacă Nolan avea să rămână vreodată singur cu ei sau dacă încercau să se pună în calea lor.

Zach se trezi admirându-l pe tânăr în vreme ce ieșiră de pe autostradă peste o oră și își făcu drum pe străzile pline ale orașului mai mare din Utah.

– Aș fi putut veni eu, spuse Nolan când se opriră în parcare hotelului.

– Mașina ta ar duce autoritățile direct la Becky.

– Nu cred că ne caută cineva aici.

Zach parcă.

– Să nu riscăm acum. Ai weekendul liber, iar eu și Karen o să ne gândim la ceva în următoarele zile.

Nolan bătui la ușa lui Becky. Tânăra o deschise numai după ce Nolan îi șopti că era el. Adolescentul intră în cameră, și Zach se duse la ușa camerei lui Karen.

Aceasta arăta ca și cum tocmai ieșise de la duș. El și Nolan făcuseră duș la el acasă, înainte să-și pună geanta cu haine în mașină, în caz că rămânea în oraș.

– Bună.

Karen deschise ușa, și Zach intră.

Pielea ei mirosea a flori, iar părul era un nor în jurul feței. Era atât de frumoasă. Zach își băgă mâinile în buzunar, deși voia să o atingă.

– Bună.

– L-am lăsat pe Nolan cu Becky. A vrut să stea aici cu ea.

Karen zâmbi, și tot oxigenul din cameră dispăru.

– Probabil vor să se uite la ecografie toată noaptea.

Zach zâmbi.

– Da, a fost ceva special.

– A făcut totul real. Nu mai e doar o linie pe un test de sarcină.

Zach nu-și putea imagina prin ce trecea Nolan. Arată spre ușă.

- Vrei să mergem să mâncăm? Să le aducem și lor ceva?

- Ar fi grozav.

Le spuseră celor doi că plecau, iar Zach o duse pe Karen la mașina lui și îi deschise ușa, ca să intre.

Găsiră un restaurant italianesc liniștit, și Karen insistă să comande o sticlă de vin. Acesta era surprinzător de bun, însă compania îl făcea să zâmbescă.

- Am vorbit cu Gwen. A sugerat ceva ce cred c-ar trebui să luăm în calcul.

- Ce anume?

Karen ronțăia o crocheta și luă o gură de vin.

- Să vorbim cu părinții lui Becky. Să le spunem că știm despre abuzul lor. Să le spunem că Becky o să se ducă la autorități dacă nu o lasă în pace.

- Nu e o amenințare goală în momentul ăsta? Becky nu părea interesată să îi dea în judecată.

- Cred că asta s-ar schimba dacă s-ar simți amenințată.

- Ca să protejeze copilul?

- Sau pe Nolan. E speriată, dar, cu fiecare zi care trece, devine mai puternică. Vor fi bine. O să-i ajutăm să treacă peste problema asta.

- Karen, ești o femeie incredibilă.

Ea luă o gură de vin și clătină din cap.

- Nu, doar o fraieră.

- Cred că Nolan e urmărit. Poliția a trecut pe lângă șantier de trei ori, asta doar din ce am văzut eu.

- Te-au urmărit până aici?

- Nu, iar mașina lui Nolan e încă în garaj. Șeriful se duce la biserică împreună cu părinții lui Becky. Îi cunoaște foarte bine.

- Asta poate să complice lucrurile. Poate să facă cerere de ieșire de sub tutela părinților, dar trebuie să demonstreze că poate să aibă grijă de ea și să demonstreze la tribunal că părinții ei nu sunt potriviți.

- Pentru asta, ar trebui să dezvăluie abuzul suferit.

Karen păru pierdută în gânduri o clipă. Zach o luă de mână.

- Asta e greu. Atâția oameni nu le cred pe victime. Clătină din cap. O să ne descurcăm noi. Cred că e momentul să investighez toate formele legale care țin de ajutarea fugarilor.

- Tot spui asta. Ce ai în minte mai exact când te gândești să ajuți copii ca Nolan și Becky?

Karen se rezemă de spătar, și umbre din trecut îi alunecară pe față când vorbi.

- Mereu m-am gândit la o casă mare, una în stil colonial sau victorian, cu multe dormitoare. Ca în pensiuni, știi?

- Da.

- Bineînțeles că ar trebui renovată, pentru a face mai multe băi și probabil o bucătărie mai mare. Dar vreau ceva care să dea senzația de casă. Ar fi trecută undeva într-un registru pe post de casă sigură pentru fugari. Aș avea reguli, bineînțeles. Fără droguri, fără violență, genul ăsta de lucruri. Fără intimidări. Iar copiii ar trebui să lucreze part-time, să meargă la cursuri. Dacă sunt foarte tineri, și asta e partea unde am nevoie de sfaturi legale, vor fi înscriși la școală.

- Se pare că te-ai gândit mult la asta. De ce nu ți-ai pus planul în aplicare până acum?

Karen își mută privirea.

- Nu s-au legat lucrurile, dar asta se schimbă.

- Știi că asta înseamnă un job cu normă întreagă, nu-i așa?

- Nu mi-e frică să muncesc. Și mi-am făcut niște contacte incredibil de bogate în ultimii ani. Mulți s-au arătat interesați să mă ajute să strâng bani și să-mi pun ideea în aplicare.

Zach o vedea capabilă să mobilizeze un sat întreg în numele copiilor dezavantajați.

- Nu o să îi poți salva pe toți.

- Dar pot să salvez câțiva. Până și unul singur și tot merită efortul.

Zach se uită la mâinile lor încleștate. Îi mângâie interiorul încheieturii și atunci observă că își dăduse jos verigheta. Își mușcă buza ca să nu întrebe de ce. Poate avea legătură cu divorțul ei, care se apropia. După ce avea să lase în urmă presiunea de a fi soția lui Michael Wolfe, avea să se poată concentra pe ce o făcea fericită. Deși nu credea că fratele lui ar fi stat în calea ei.

Chelnerul se opri și le reumplu paharele. Karen comandă o porție de paste la pachet, pentru copii, și își dădu farfuria la o parte.

- Nu cred că o să aflăm weekendul ăsta ce trebuie să facem pentru Nolan și Becky. Dar va trebui să ne gândim unde vor locui.

- Nu pot sta în hoteluri pentru totdeauna, spuse Zach.

- Exact.

- Nolan se gândea să găsească un loc aici, în St. George, și să facă naveta.

- Pare stresant.

- Mulți oameni fac naveta. Iar costul traiului aici nu e la fel de mare ca în California.

Zach bănuia că ea se gândea ca Nolan și Becky să se mute acolo, astfel încât să-i poată ajuta.

- O navetă de o oră e standardul în L.A.

Zach râse.

- Putem să căutăm apartamente la un preț convenabil. Pot să semnez și să-i dau lui Nolan niște bani.

- Nu trebuie să faci asta.

- Vreau s-o fac.

Își împreună degetele cu ale ei. Un zâmbet vag se jucă pe buzele ei roz, și Karen îl strânse de mână.

- Am vorbit cu Michael azi.

Menționarea numelui fratelui său îl făcu pe Zach să se uite în altă parte.

- Ah!

- Zach?

Dumnezeule, cât îi plăcea să-și audă numele pronunțat de ea. Când privi în sus, văzu că ea încă zâmbea.

- I-am spus... despre noi. Despre atracția noastră.

Zach așteptă bomba.

- Ce a zis?

Zâmbetul ei era mai reținut.

- Mi-a zis să te trimit în Canada, ca să te bată.

Karen încă zâmbea, iar Zach nu-și dădea seama dacă Mike glumise.

- A fost șocat. Așa cred. Dar trebuia să-i spun.

Zach duse degetele lui Karen la buze și le sărută.

- Era lucrul corect.

- Mereu am fost sinceri unul cu celălalt.

- Cum a primit vestea?

Karen privea în tavan, ca și cum acolo ar fi fost răspunsul.

- Cu grație. Dar ține foarte mult la tine și deja știam despre divorțul nostru. Nu e ca și cum s-ar instala o răceală între el și mine din cauza ta.

Zach sărută locul unde fusese cândva verigheta dată de fratele său.

- Ți-ai dat jos inelul.

- Simțeam că nu era corect să-l mai port.

Zach stătu acolo câteva minute, doar admirând culoarea ochilor ei și licărirea reflectată în ei de lumină. Voia să o sărute, să o țină în brațe, să se asigure că era bine după ce avusese, probabil, o conversație dificilă.

Chelnerul le aduse nota de plată. Zach aruncă repede niște bancnote pe masă și o conduse la mașină. În parcare, era întuneric, și înainte să îi deschidă ușa spre locul pasagerului, Zach o luă în brațe. Karen îl lăsă și își înclină capul spre el.

Karen își trecu brațele peste umerii lui în timp ce Zach o sărută. Avea gust de vin și mirosea a fructul pasiunii și a flori. Flori exotice care îl făceau să se gândească la plaje întinse și la soare. Limba ei o căută pe a lui, iar Zach o lipi de mașină. Erau amândoi fără aer când Zach se îndepărta.

- Vreau să fac dragoste cu tine, șopti el.

Karen tremură și îl zgârie pe spate.

- Am propria cameră la hotel.

Zach râse.

- Atunci, de ce ne sărutăm aici, în parcare, ca niște puștani?

- Pentru că e distractiv?

Zach râse și o trase destul cât să-i deschidă ușa. Întoarcerea la hotel se încinse când ea se trase mai aproape de el, mâna ei odihnindu-se pe coapsa lui și ținându-i penisul în alertă.

Vorbiră foarte puțin în timp ce se îndreptau spre camera ei. Karen se opri la ușa lui Becky, bătu și le dădu mâncarea. Copiii le mulțumiră și închiseră ușa.

Lui Karen îi tremura mâna când băgă cheia în ușa.

Cum închise ușa în spatele ei, Zach o încuie, o lipi pe Karen cu spatele de ușă și o sărută cu o grabă pe care nu o mai simțise înainte.

Nu putea să o atingă peste tot destul de repede. Buzele lor luară foc. Visase să fie cu Karen din clipa în care se întâlniseră. Acum, mâinile ei alunecară sub bluza lui și se plimbară peste pieptul lui, atingându-l cu promisiunea a mai mult. Când ea își lăsă mâinile peste fundul lui, Zach gemu, o ridică și se îndreptă spre pat.

Căzură amândoi pe pat, cu picioarele lui Zach prinse între ale ei.

- Ar trebui să o iau mai încet, dar nu cred că pot, spuse el în timp ce o săruta și băjbăia la nasturii bluzei ei.

- Este o nebunie, spuse ea în timp ce îi dădu cămașa jos.

- Nechibzuit.

Zach reuși să deschidă un nasture și trecu la următorul, în timp ce mâna lui Karen alunecă în blugi.

- Un păcat.

Albul cremos al sânilor ei ieșea din sutienul maro. Zach își lipi buzele de pielea ei și o atinse cu limba, ca s-o guste.

- Da, Zach, da.

Într-un final, și ultimul nasture era deschis, și îi aruncă bluza pe jos, lângă a lui. Își umplu palmele cu sânii ei, își îngropă capul între ei și inspiră. Știa fără urmă de îndoială că parfumul ei avea să rămână cu el pentru totdeauna.

Karen își arcui spatele în timp ce el încerca să-i deschidă sutienul. Nu reuși din prima.

- Mă pricepeam la asta, spuse el.

Zâmbetul ei cald își făcu drum de-a lungul coloanei lui, iar unghiile ei i se plimbau până jos, pe fundul lui.

Când i se deschise sutienul, amândoi râseră.

Rozul prăfuit al sfârcurilor ei ceru atenție.

Karen se opri din râs când Zach își umplu gura cu ea. Șoldurile ei erau lipite de ale lui.

- Ce bine e, șopti ea.

- Perfect. Zach trecu la celălalt sân al ei și linse fiecare bucățiță din ea. Ezită numai când ea se întinse după umflătura din blugii lui. La naiba!

- Spune-mi, te rog, că ai prezervative.

Zach râse când auzi neliniștea din vocea ei.

- Bineînțeles.

Karen oftă ușurată și îl împinse, până când el stătea întins pe spate, apoi îl încălecă. Ochii ei albaștri erau plini de dorință când se aplecă deasupra lui, ca să-i săru-te pieptul, gâtul. Când îi mușcă maxilarul, îi spuse:

- Am vrut să simt hărbia asta sexy pe piele de când te-am văzut prima oară.

Zach o ținu de cap, în timp ce ea își trecu din nou buzele peste ale lui. Săruturile îl înnebuneau.

Karen se ridică, iar sânii plini îi săltară. Se întinse spre nasturele de la pantalonii ei. Zach urmări, fascinat, modul în care Karen deschise nasturele și șlițul. Ea își puse mâna pe abdomen și-l lăsă degetele să alunece sub marginea lenjeriei care se zărea de sub blugi. El ridică privirea de la micul ei spectacol ca să o vadă pe Karen uitându-se la el și mușcându-și buza.

- Dumnezeu!

Zach o întoarse și îi trase pantalonii în jos, până când rămaseră amândoi goi. Își plimbă mâinile peste coapsele ei și apoi mai sus.

Karen gemu, plină de frustrare.

- Zach, te rog, am așteptat destul.

El scoase un prezervativ din portofel, și, în câteva secunde, acesta era în mâinile ei. Senzația degetelor ei în jurul lui era ceva cu care el se putea obișnui.

Senzația piciorului ei, care aluneca de-a lungul piciorului lui, și parfumul dorinței ei când se deschise pentru el îl făcură să-și găsească locul între picioarele ei. O fierbințeală îl întâmpină când se apropie și o sărută.

Karen deschise ochii, în timp ce el se afla la intrarea ei. Era atât de strâmtă. Dacă nu ar fi fost expresia de extaz de pe fața ei, și-ar fi făcut griji că o putea răni. Era pe punctul de a-și pierde controlul când ea se strânse în jurul lui.

- La naiba, Karen!

- Tot, te rog, te vreau cu totul.

El se împinse până la capăt și văzu stele. Trebui să închidă ochii și să țină în frâu dorința de a se elibera. Niciodată în viața lui nu fusese atât de pregătit să explodeze.

- Zach?

El deschise ochii și o văzu pe Karen privind-l.

- Fă dragoste cu mine!

Cererea ei dulce îl făcu să își miște șoldurile. Corpul ei suplu se deschise pentru el, iar Zach îi șopti numele, în timp ce o făcea a lui.

Ea îi întâmpina fiecare penetrare și se ținea de el ca și cum corpul ei ar fi depins de al lui ca să supraviețuiască.

În clipa în care Karen începu să respire mai repede, Zach îi trase șoldurile mai aproape, intensifică ritmul și o privi adânc în ochi, în timp ce ea se spulberă în brațele lui. O urmă dincolo de margine și știu că viața lui era pentru totdeauna schimbată.

capitolul 24

Până la Zach, sexul se încadraseră în două categorii: memorabil și ușor de uitat. A doua categorie nu ocupa prea mult loc în mintea ei, iar acum, că Zach domina secțiunea memorabilă, Karen încerca să-și amintească alți bărbați decât cel din brațele ei. Își trecu piciorul în jurul piciorului lui și se așeză în lateralul lui, ca o pisică fericită care se alinta în lumina ce intra pe fereastră.

- Uau!

Zach râse, iar sunetul îi răsună în ureche lui Karen, urmat de zgomotul vag al bătailor inimii lui, care încetinisă, revenind la un ritm sigur.

- Ar trebui să mă simt vinovat pentru asta, spuse Zach în timp ce o luă în brațe.

- Să nu îndrăznești! Karen nu se putea simți vinovată pentru ceva care fusese atât de minunat. A fost prea incredibil ca să te simți vinovat.

- Poți să spui asta din nou.

Karen se întrebă la ce se gândea Zach. Se gândea la Michael? Se simțea satisfăcut? Nu putea pune întrebarea despre Michael, de frică să nu atragă alte întrebări la care nu putea răspunde, însă cealaltă...

- Karen?

- Zach?

Vorbiră în același timp, apoi râseră.

- Zi tu prima, spuse Zach, sărutând-o pe creștet.

Karen nu-l putu privi în ochi, de teamă că avea să-i spună ceva ce nu era pregătită să audă.

- Chestia asta, noi doi... este doar o aventură de-o noapte?

Mâna cu care o ținea lipită de el se ridică spre fața ei, și Zach o îndemnă să îl privească. Chiar și în întuneric, Karen îi vedea privirea îngrijorată.

- Asta vrei?

Karen nu suporta vulnerabilitatea din inima ei. Clătină din cap.

- Nu, șopti ea.

Zach oftă și o mângâie pe față.

- Nu știu cum o să funcționeze, dar te vreau... vreau asta.

Inima tinerei tresăltă.

- O să fie haotic și complicat.

- Viața mea a fost ordonată și lejeră prea mult timp.

Ochii lui sclipeau.

- Și dacă aventura dispare?

La naiba, de unde venea toată nesiguranța asta? Karen își feri privirea și înghiți în sec.

- Karen, șopti el. Uită-te la mine, iubito.

Un zâmbet cald întâmpină privirea lui Karen.

- Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai atras de o femeie. Nu a fost ușor, și prevăd că vom avea de navigat pe ape tulburi, dar sunt dispus să ne dau o șansă. Dacă și tu vrei.

Ce altceva îi putea cere? Zach nu știa ce îi aștepta. Și nici ea, de altfel. Cel puțin, ea știa că mariajul cu Michael nu era decât de fațadă. Un certificat care avea să fie rupt în curând și care urma să o elibereze.

- Și eu vreau să văd unde merg lucrurile, îi spuse ea.

Zach o sărută, și, când se îndepărtă, Karen îi reaminti că și el voia să o întrebe ceva. Acum, era rândul lui Zach să pară nesigur.

- Când divorțezi?

Karen își puse mâna pe pieptul lui și își rezemă bărbia de braț.

- Michael o să depună actele când se întoarce în L.A. Presa află de fiecare dată informații personale de genul acesta, și a vrut să fie și el în zonă, ca să nu mă hărțuiască toată lumea.

- Nu e plecat în Canada timp de câteva luni?

- Ba da, dar o să vină acasă cam peste două săptămâni, o să intenteze divorț și o să se întoarcă în Canada când se mai liniștesc lucrurile. Vorbiseră despre ziua respectivă și plănuiseră totul. Fără contestații, ar trebui să se termine în șase luni.

- Ești sigură că asta vrei? întrebă el.

Karen se rezemă pe coate și îl privi.

- Zach, dacă nu aș fi fost sigură, nu aș fi goală în patul tău.

Propria ei vulnerabilitate o privea. Karen îl sărută, încercând să-i spună cu trupul ei că nu avea nici un motiv să-și facă griji.

Mai târziu, după ce făcu din nou dragoste cu el, Karen adormi, cuibărită în brațele lui.

Zgomotul vocilor furioase din fața ușii hotelului o treziră brusc, iar ușa camerei fu spartă.

- Poliția. Măinile sus.

Zach o acoperi pe Karen cu o pătură și se așeză între ea și lanterna îndreptată spre ei. De dincolo de ușă, îi auzi pe Becky țipând și pe Nolan blestemând.

- Ce naiba? țipă el.

- Măinile sus!

Un pistol era îndreptat spre ei.

- Karen Jones?

Tânăra își ținu pătura pe ea cu o mână, în timp ce cealaltă era pe jumătate ridicată. Zach își ținea mâinile la vedere, în timp ce o acoperea pe Karen cât de bine putea.

- Da.

- Zach Gardner?

- Da.

Ofițerul vorbi cu cineva din spatele lui.

- Ei sunt.

Un alt ofițer intră în cameră, cu pistolul îndreptat spre ei.

- Ce s-a întâmplat?

- Sunteți arestați.

Inima lui Zach începu să bată cu putere.

- Pentru ce?

- Pentru răpire.

- Răpire? strigă Karen. Cum adică?

Al doilea ofițer se plimbă prin camera mică, constată că nu exista nici o amenințare și își puse arma la loc.

- Nu, lasă-l în pace! se auzi vocea disperată a lui Becky de afară.

- Becky? strigă Karen de lângă el. Dumnezeuule, părinții ei. Zach?

În acel moment, Zach își dădu seama că apele tulburi despre care vorbiseră mai devreme se revărsau asupra lor.

- Ați înțeles greșit! le spuse el polițiștilor.

- Păstrează ce ai de spus pentru la secție.

- Dați-vă jos din pat, ceru unul din polițiști.

Polițistul cel mai apropiat își mișcă pistolul între el și Karen.

- Coboară încet! îi ordonă lui Zach.

Ofițerul nu păru să înregistreze faptul că amândoi erau goi și nu reprezentau o amenințare. Zach nu se mișcă.

- Poți să-i dai lui Karen hainele?

Unul din ei îi ridică bluza și o ținu cu vârful degetelor.

- Tu, afară!

Cu mâinile ridicate, Zach se dădu jos din pat.

- O să clarificăm totul, îi spuse lui Karen.

Însă ea nu părea să-l asculte. Atenția ei era îndreptată spre ce se întâmpla dincolo de ușa hotelului, la vocea din ce în ce mai îndepărtată a lui Becky. Cearceaful îi căzu până la talie, sânii ei fiind expuși în fața bărbaților din cameră.

Nevoia primară de a o proteja se trezi în Zach.

- Dă-i bluza!

Cuvintele lui îl smulseră pe polițist din gânduri și îl făcură să-i arunce bluza lui Karen. Ea se îmbracă.

- Și pantalonii mei?

- Dă-te jos din pat.

Armele erau în continuare scoase, ceea ce îi dădea o stare de nervozitate lui Zach.

- Dumnezeuule, nu suntem înarmați.

- Nu asta ni s-a spus. Dați-vă jos din pat, doamnă Jones.

- La naiba!

- E în regulă, Zach. Karen dădu cearceaful la o parte și stătu în fața polițiștilor pe jumătate goală și îmbujorată.

- Gata, sunteți fericiți? Acum, îmi dați pantalonii?

Zach clocotea de mânie.

Polițiștii nu se uitau la Karen, iar unul dintre ei deja îi luase pantalonii și îi scotocea, în căutare de arme. Odată ce fu convins că nu era nimic acolo, i-i aruncă lui Karen.

Abia după ce Karen fu îmbrăcată, Zach se ocupă de goliciunea lui. Trase pe el o pereche de blugi și se uită cum Karen era încătușată. Nu conta că și lui îi făceau același lucru. Karen și expresia îngrozită de pe fața ei aveau să-l bânuie.

Un al treilea polițist intră în cameră și începu să dea cearceafurile la o parte și să caute prin bagaje.

- Unde e pistolul?

- Ce pistol? întrebă Zach. Nu avem arme. Ați înțeles greșit.

- Nu-i lăsați pe părinții lui Becky să o ia. Nu e în siguranță cu ei, zise Karen.

Polițiștii făcură schimb de priviri. Ofițerul cel mai apropiat de Zach îl apucă de braț.

- Ai dreptul să nu spui nimic...

Zach nu auzi nimic din ce zicea bărbatul. Se concentra pe Karen, care se uita cu atenție spre ușă.

- Părinții ei o bat. Vă rog, nu-i lăsați să plece cu ea.

Becky țipă de afară.

Încătușată, Karen se îndreptă spre ușă. Polițistul cel mai apropiat o prinse de braț și o izbi de perete. Sunetul ce se auzi când capul lui Karen se lovi de suprafața dură îl făcu pe Zach să îl împingă pe polițistul care îl ținea.

- Karen? La naiba, lăsați-o în pace!

- Scoateți-l de aici!

Doi ofițeri îl luară pe Zach, fiecare de câte un braț, și îl scoaseră pe ușă. Bărbatul se împotrivi, uitându-se peste umăr ca să-i vadă cum o scoteau pe Karen în urma lui. Sângele îi șiroia pe față, de la o tăietură aflată deasupra ochiului.

Afară erau mașini de poliție peste tot. Îl văzu pe Nolan pe bancheta din spate a uneia.

Locul fusese înconjurat de curioși, și blițuri luminau noaptea, în timp ce cineva făcea poze.

Zach văzu stele în timp ce încercă să se obișnuiască cu blițul.

Karen continuă să țipe la polițiști să o protejeze pe Becky, chiar în timp ce aceștia o băgau într-o mașină.

Tocmai când cineva îl împinse pe Zach într-o altă mașină, el observă o siluetă singură, familiară, în mulțime.

„Tracey?”

Aceasta avea un zâmbet ciudat de mulțumit pe față.

Capul îi pulsa și inima o durea. Cum se întâmplase așa ceva?

Nolan era într-o celulă, probabil separat de Zach, poliția îi lipea degetele de un ecran și îi spunea să nu se miște la poză, iar Becky nu era nicăieri.

O polițistă o luase în primire din clipa în care intrașă în secția de poliție. Karen se gândi că poate reușea să o îmbuneze.

- Nu-mi pasă ce faceți cu mine, dar trebuie să o țineți pe Becky departe de părinții ei. Nu e în siguranță.

- Doamnă Jones, acum trebuie să vă gândiți la dumneavoastră. Răpire, împotrivire la arestare, ascunderea unui criminal.

- Ascunderea unui criminal? Cum adică?

Cât privea împotrivirea la arestare, nu putea contesta asta fără un avocat.

- Întoarceți-vă spre dreapta.

Karen ascultă.

- Părinții ei o bat. Vă rog, nu o lăsați să plece cu ei.
E speriată.

Polițista Carmen ezită.

- Vă rog.

- Puteți să-i dați declarația partenerului meu.

Karen tăcu. De ce nu o asculta nimeni?

- Am voie să dau un telefon. Nu vorbesc cu nimeni până când nu vine avocatul meu.

- Asta este alegerea dumneavoastră.

Cam peste o oră, îi permiseră lui Karen să dea un telefon.

Telefonul sună de mai multe ori, făcând-o să se îngrijoreze că poate prietenii ei nu erau acasă.

În cele din urmă, răspunse Neil.

- Da.

- Neil? Dumnezeu, Neil, am nevoie de voi.

- Karen?

Vocea lui era surprinzător de trează pentru acea oră târzie.

Faptul că suna din pușcărie o lovi abia atunci.

- Sunt în închisoare.

- Închisoare?

Cuvintele ei se rostogoleau unul peste altul în timp ce încerca să-i explice situația.

- Ascultă-mă. Poliția susține că eu și Zach am răpit-o pe Becky. Avem nevoie de un avocat. Trebuie să ne asigurăm că Becky e în siguranță. Părinții ei o bat, Neil. Și mai e și însărcinată.

Gândul că părinții lui Becky aveau să fie singuri cu ea îi întorcea stomacul pe dos.

Karen auzi vocea somnoroasă a lui Gwen.

- Ce se întâmplă?

- Karen e în închisoare.

Mintea lui Karen trecu la următorul obstacol.

- Cineva trebuie să-l sune pe Michael. Dumnezeu, Becky are nevoie de protecție, Neil!

Dacă era cineva care să facă ce trebuia făcut, acela era Neil.

- Unde ești?

- În St. George.

- Bine, ai răbdare.

- Te rog, grăbește-te. Poliția nu mă ascultă când le spun despre Becky. Habar n-am unde este.

Vocea lui Gwen se auzi de la al doilea telefon.

- Karen, ești bine?

Ochii i se umplură de lacrimi și se înecă în timp ce vorbi.

- O să am nevoie de avocații buni ai Samanthei și ai lui Blake.

- Of, draga mea, venim la tine. Fii puternică, și să nu spui nimic.

Măinile lui Karen tremurau când închise telefonul. Acum, nu mai putea decât să aștepte și să-și facă griji.

capitolul 25

Dacă cineva i-ar fi spus că, până la sfârșitul zilei, avea să-și sune părinții ca să îi anunțe că era în închisoare, Zach i-ar fi zis că bătea câmpii. Din păcate, întră mesageria vocală, așa că nu avu de ales decât să le lase un mesaj.

După ce fu interogat, fu pus într-o celulă cu alți bărbați, printre care și Nolan.

- Cum ești?

- Nu vor să-mi spună unde au dus-o pe Becky.

- Sunt convins că e în siguranță.

Nu era convins de nimic, dar trebuia să spună ceva ca să aline durerea tânărului.

- Mă acuză că am violat-o.

- O să se rezolve totul, Nolan. Doar să nu spui nimic până nu vin avocații.

- Nu-mi permit un avocat.

- Nu-ți face griji pentru asta, mă ocup eu.

Nolan clătină din cap și se uită la podea.

- Ar fi trebuit să fug pur și simplu cu ea. Atunci, voi nu ați fi aici și ea ar fi în siguranță.

- Nu ai de unde să știi asta.

Nolan lovi frustrat banca.

- La naiba!

Zach nu putea spune nimic care să-l facă pe puști să se simtă mai bine. Și, ca să-și îngreuneze situația, când închidea ochii, Zach nu o vedea decât pe Karen stând în fața poliției, goală de la mijloc în jos. Umilirea că nu o putuse proteja îl lovi cu putere. Unde era acum? Era speriată?

Telefonul tatălui ei sună în timp ce conduceau în josul muntelui. Hannah se hotărâse să mai stea o zi, cu Rena și familia ei, în timp ce Judy se întorsese cu părinții ei în Hilton.

Încrederea pe care i-o insuflase Karen în timpul scurtei ei vizite o făcuse să vorbească despre specializarea ei. Ca să facă asta, Judy trebuia să fie singură cu părinții ei.

Lui Judy îi sună telefonul când ajunseră într-o zonă cu rețea. Văzu mai multe mesaje de la una dintre colegile ei de apartament și le deschise.

„Asta e nora ta?“ Urmă o poză cu Karen lângă o mașină de poliție. Judy citi șocată următorul mesaj: „Fratele tău? Nu cel cu care e căsătorită?“

Zach era fără bluză, cu mâinile la spate.

- Dumnezeuule!

În următoarea poză, cei doi se sărutau în parcare.

- Dumnezeuule!

- Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Janice din față.

- Tati, trage pe dreapta.

Sawyer o privi prin oglinda retrovizoare.

- Nu te simți bine?

- Trage pe dreapta.

Ultimul lucru pe care-l voia era ca tatăl ei să vadă pozele în timp ce era la volan.

Mama ei se întoarse și o privi.

- Judy?

Trebuia să fie o greșeală...

„Zach nu ar face niciodată asta. Karen nu ar face niciodată asta.“

Tatăl ei trase pe dreapta, nu că avea prea mult loc unde să facă asta. Cu mâinile tremurânde, Judy îi dădu telefonul tatălui ei.

- Trebuie să fie o glumă.

Janice luă apoi telefonul, și Sawyer se uită la ecranul telefonului lui. Apăsă pe câteva butoane, apoi îl duse la ureche.

- Dumnezeuule!

Janice era palidă.

- Nu are cum să fie adevărat, spuse Judy. Sigur e o intrigă pusă la cale de tabloide.

- La naiba, spuse tatăl ei în timp ce-și aruncă telefonul deoparte și băgă mașina în viteză.

- Ce e?

Expresia lui Sawyer era de gheață.

- Zach e în închisoare. Și Karen.

Nu era o glumă.

- Trebuie să fie o neînțelegere, zise Janice încet.

- A spus că are nevoie de un avocat și că Nolan e cu ei.

- Nolan? întrebă Judy. Ce treabă are Nolan cu Zach?

- Nu am nici cea mai vagă idee, zise Janice. Știu că a lucrat cu el pe șantier, dar nu-mi imaginez de ce ar ajunge în închisoare.

- Incredibil! bombăni Sawyer.

Conduseră în tăcere și, în loc s-o ia spre casă, meraseră pe autostradă, îndreptându-se spre St. George.

Soarele își făcea apariția la primele ore ale dimineții, când ajunseră la secția de poliție. Cei trei intrară și se duseră direct la recepție. În spatele biroului era o polițistă cu telefonul la ureche și cu mâinile pe tastatură.

Judy stătea în spatele părinților ei și se uita prin holul secției. Simți privirea cuiva ațintită asupra ei. Încercând

să fie atentă la cine se uita, Judy își scoase telefonul din buzunar și se prefăcu a citi un mesaj, în timp ce ochii ei îl găsiră pe cel care o privea.

Ochii de un verde-deschis îi urmăreau fiecare mișcare. Bărbatul care se uita la ea avea părul tuns scurt și gâtul gros. Umerii lui lați erau acoperiți de o haină care părea prea mică – sau poate bărbatul era pur și simplu prea mare.

Judy nu se putu abține să nu îl cuprindă cu privirea, la fel cum soarele nu se putea opri din a răsări. Bărbatul ocupa spațiul mic al scaunului pe care stătea, și picioarele lui lungi se întindeau în fața sa. În timp ce privirea ei urca pe silueta lui, Judy observă că acei ochi verzi râdeau deasupra zâmbetului cu gropițe.

Tresări și se obligă să se uite în altă parte.

– Am venit pentru Zach Gardner, îl auzi pe tatăl ei spunând când femeia închise telefonul.

– Doi dintre voi puteți veni în spate.

Mama ei o privi cu un zâmbet.

– O să fii în regulă aici singură?

– Mami, te rog, doar e o secție de poliție.

De cealaltă parte a geamului, părinții lui Zach stăteau cu spatele perfect drept și cu șocul întipărit pe chip.

Deși știa că acuzațiile care i se aduceau erau niște prostii și că avea să se renunțe la ele imediat ce se va clarifica situația, când vorbi cu părinții lui din închisoare, Zach simți că era în cel mai jos punct al vieții lui.

– Bună, tată.

– Ce naiba se întâmplă? Întrebă Sawyer.

– Știu că arată rău.

– Serios? Dumnezeu, Zach, ești în închisoare!

Zach se uită în spatele lui, la ofițerul care păzea ușa.

– Sunt conștient de asta.

– Karen și Nolan sunt acolo cu tine.

– Știu. Avem nevoie de un avocat.

Sawyer clătină din cap, și dezgustul i se citi în ochi.

– Ce s-a întâmplat, Zach? Ce ai făcut?

Zach strânse din dinți.

- Nimic. Nu am făcut nimic greșit. Becky Applegate a fugit de acasă. Eu și Karen i-am găsit pe ea și Nolan, care se ascundeau, și i-am dus într-un hotel, până găseam o rezolvare. Acuzațiile de răpire sunt false.

- Ar fi trebuit să o duci pe Becky acasă. Răpire, te acuză de răpire.

Zach își privi tatăl.

- Și crezi că sunt capabil de asta, tată? Chiar crezi că e ceva ce aș face?

Cum îndrăznește tatăl lui să-l privească așa acuzator?

Când tatăl lui nu admise imediat că fiul lui nu era capabil să fie monstrul descris de poliție, Zach își pierdu cumpătul.

- Toată viața mea, am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să te mulțumesc. Am rămas în afurisitul de Hilton, am pus bazele unei afaceri în construcții... toate astea doar ca să fiu aici pentru tine și mama, pentru toată lumea.

Ofițerul din spatele lui Zach se îndreptă și își duse mâna spre ușa din spatele său.

Zach vorbi mai încet, dar simți cum fața îi lua foc.

- Mereu am făcut lucrul corect. Faptul că i-am ținut pe Becky și pe Nolan departe de părinții ei a fost lucrul corect.

- Zach, dragul meu, știm că nu ești bărbatul care te acuză că ești. E un șoc pentru amândoi să te vedem aici, spuse mama lui, care luă receptorul din mâna tatălui.

Zach continuă să-și privească tatăl.

- Avem nevoie de un avocat, mamă.

În spatele părinților lui intră un bărbat în costum și cu o geantă.

- Domnul și doamna Gardner?

Sawyer se întoarse spre el. Zach auzi câteva dintre cuvintele bărbatului prin receptor.

- Am fost angajat de Blake Harrison ca să-l reprezint pe Zach.

Numele suna familiar, dar Zach nu înțelegea ce se întâmpla, decât după ce părinții lui îi spuseră că aveau să discute cu avocatul după ce acesta stătea de vorbă cu Zach.

- Domnule Gardner, eu sunt Ron Bernard. Blake m-a trimis, împreună cu doi colegi, din California, ca să vă reprezentăm pe dumneavoastră, pe Karen și pe Nolan.

- Care Blake?

Domnul Bernard îl privi confuz.

- Ducele și ducesa?

„Așa... prietenii lui Karen.“

- Dacă sunteți dispus să mă lăsați să vă reprezint, o să vorbesc cu ofițerul să aranjeze o cameră de conferințe în care să vorbim în privat.

Domnul Bernard părea mai capabil decât orice avocat ar fi putut găsi părinții lui și nu avea nici un motiv să aibă îndoieli în privința prietenilor sus-puși ai lui Karen.

În momentul acela, prioritatea lui era să iasă din închisoare și să aibă grijă de Karen, să o șteie în siguranță.

- Haideți să vorbim.

Domnul Bernard zâmbi și făcu un semn către ofițer. În spatele avocatului, părinții lui își lăsară privirile în jos și ieșiră.

Peste cinci minute, Zach stătea într-o sală de conferințe și relata ce se întâmplase din clipa în care plecase de la cabană până în momentul în care apăruse avocatul.

Acum, nu mai trebuia decât să aștepte ca un judecător să fie chemat.

„Ce zi!“

Judy găsi un scaun gol departe de bărbatul uriaș care o privea.

Spre deosebire de orice alt foaier în care mai călcase, acesta avea broșuri cu diverse agenții care pot plăti cauțiunea și pamflete cu „sună un avocat“. O femeie

de vârstă mijlocie și un adolescent stăteau într-un capăt al încăperii și amândoi arătau ca și cum ar fi dormit pe scaune toată noaptea.

Ochi Verzi se ridică în clipa când ușa pe care tocmai ieșiseră părinții ei se deschise și un bărbat și mai mare, cu o blondă superbă alături, intrară.

- Cum e? întrebă Ochi Verzi.

Judy încercă să nu asculte, dar încăperea mică făcea acest lucru imposibil.

- E foarte îngrijorată pentru Becky și Nolan, spuse femeia.

Când auzi numele lui Becky și al lui Nolan, Judy se uită cu interes spre cei trei oameni. Erau prietenii lui Karen?

- Nu ar trebui să-și facă griji pentru propria soartă?

- Nu se gândește deloc la ea.

Accentul britanic al blondei o făcu pe Judy să se ridice. Nu-i povestise Karen despre prietena ei englezoaică, cea care era căsătorită cu un fost soldat? Bărbatul de lângă ea era destul de bine făcut cât să se potrivească descrierii unui fost soldat. La fel și Ochi Verzi.

- Am primit un mesaj de la Samantha. Vor fi aici într-o oră.

Judy se duse spre ei.

- Mă scuzați, sunteți prietenii lui Karen?

Blonda o fixă pe Judy cu privirea și zâmbi.

- Da.

- Eu sunt Judy, sora lui Mike.

Zâmbetul femeii străluci și mai tare.

- Eu sunt Gwen, spuse ea în timp ce-i întinse mâna lui Judy. El e Neil, soțul meu, și el e un prieten de-al nostru, Rick.

Ochi Verzi îi zâmbi cu tot farmecul de care era în stare. Când stătea lângă el, Judy trebuia să se uite în sus ca să-l vadă. Se simțea ca o zână în prezența unui dragon.

- Karen e bine?

- Da, e bine. O să iasă toți de aici în câteva ore.

- Nici măcar nu știu de ce sunt aici. Părinții mei tocmai s-au dus să discute cu Zach.

Gwen și Neil făcură schimb de priviri.

- Hai să mergem afară să vorbim.

Judy îi urmă, departe de oricine ar fi putut asculta.

- Din ce mi s-a spus, zise Gwen, o fată pe nume Becky a fugit de acasă cu iubitul ei.

- Nolan?

- Da, confirmă Gwen. Zach și Karen le-au găsit ascunzătoarea și i-au dus la un hotel, unde să stea câteva zile, până când găseau o modalitate de a o proteja pe Becky.

- Ce s-a întâmplat cu Becky?

Gwen oftă.

- Din ce spune Karen, părinții ei o abuzează. I-au acuzat pe Zach și pe Karen de răpire și pe iubitul ei de alte fapte rușinoase.

Judy începea să vadă din ce în ce mai clar situația.

- Becky a fost mereu foarte timidă.

- O cunoști?

Judy încuviință.

- Hilton e un oraș mic. Toată lumea se știe cu toată lumea.

Gwen se uită la bărbați.

- Știi unde locuiește Becky?

- Desigur. De ce?

Tocmai când Judy puse întrebarea, carul unei televiziuni parcă pe alee. Neil se așază între presă și soția lui.

- Karen crede că Becky e în pericol și nu o să aibă voie să se apropie de ea până când nu se renunță la acuzațiile astea ridicole. Și, la cum o cunosc pe Karen, o să ignore ordinul judecătorului ca s-o ajute pe fată.

Din spate, se apropie un bărbat cu un microfon, cu privirea ațintită asupra lui Judy.

- Nu ești sora lui Michael Wolfe? întrebă reporterul.

Rick se puse între Judy și reporter.

- Nici un comentariu.

Vocea lui fermă îl făcu pe reporter să ezite, însă nu pentru mult timp.

- E adevărat că soția lui Michael a fost reținută?

- Care parte din „nici un comentariu“ nu ai înțeles-o?

Vocea lui Rick deveni mai joasă și zâmbetul îi dispăru. Neil o ghidă pe Gwen înapoi în secție.

- E adevărat că doamna Wolfe a fost găsită goală, într-o cameră de hotel, cu fratele domnului Wolfe?

Judy îngheță și făcu ochii mari. Rick își puse mâna pe spatele ei și o împinse ușor pe ușă, departe de reporter, care nu îi urmă înăuntru.

- E adevărat? o întrebă Judy pe Gwen.

Expresia de pe fața lui Gwen confirmă acuzația reporterului.

- Nu e ce crezi.

„Atunci, ce e?“

Tocmai în acel moment, reporterul intră în secție. Rick se întoarse spre ușă și o feri din nou pe Judy de insistența intrusului.

- Amice, începi să mă enervezi.

Gwen o luă de braț pe Judy și o trase într-o parte.

- Știu că ești confuză. Pot să te asigur că totul o să fie bine. Am vorbit deja cu Michael, și e pe drum spre noi.

Lui Judy i se întoarse stomacul pe dos când se gândi la fratele ei.

- Bietul Michael!

- Mike e mai îngrijorat pentru siguranța lui Karen și a lui Zach acum decât pentru el. Judy, Karen mi-a spus că Becky e însărcinată.

Tânăra rămase fără aer.

- Serios?

- Da. Dacă părinții ei o abuzează, e posibil să fie în pericol.

Judy se uită la polițiștii care interveniră între Rick, Neil și reporter.

- Atunci, spune-le ofițerilor și lasă-i pe ei să se ocupe de asta.

- Karen le-a zis deja, dar nu au părut dornici să verifice. Pentru ei, Karen e infractorul.

Judy nu credea așa ceva, la fel cum știa și că Zach nu ar răpi niciodată pe nimeni.

- Întreaga situație e ridicolă.

- De acord. Ai fi dispusă să vezi cum e Becky, pentru Karen?

- Bineînțeles.

Gwen se uită în jur.

- Poți să te duci la ea casă acum, ca să te asiguri că e bine? Rick poate să vină cu tine, să vă protejeze pe amândouă.

Judy se uită la spatele lat al bărbatului care îl bloca pe reporter.

Părinților ei nu avea să le placă deloc situația, dar nu putea refuza, așa că acceptă. Gwen îi făcu semn lui Rick și îi șopti ceva. Ochi Verzi se uită la Judy și îi aruncă un zâmbet scurt. Rick îi ocoli pe ofițeri și veni lângă Judy. Zâmbi la polițista de la recepție.

- Există vreo ușă prin spate pe care să putem ieși?

Femeia încuviință și îi ghidă în jurul biroului, pe altă ușă. După ce traversară un hol, Judy și Rick țâșniră spre o mașină închiriată și plecară. Tânăra se uită pe geamul din spate, așteptându-se ca reporterul să-i urmărească, însă nu era nici o mașină pe urmele lor.

- Ia-o pe autostradă, spre nord.

Rick schimbă benzile, intrând pe autostradă. Abia când era sigură că nimeni nu îi urmărise, Judy se instalează pe scaunul ei și își puse centura. Simți din nou ațintită asupra ei privirea celui mai minunat bărbat pe care îl văzuse vreodată.

„Vai, Doamne!“

capitolul 26

Un polițist o duse pe Karen într-o sală mare și o așeză pe o bancă, în așteptarea judecătorului. Apoi, îi aduse pe Nolan și pe Zach.

- Ești OK? întrebă Zach.

- Am avut și zile mai bune, răspunse ea sincer.

În spatele lor, camera se umplu cu rude și prieteni. Janice și Sawyer nu îi priveau. Karen nu putea decât să-și imagineze ce le trecea prin cap.

Samantha, Blake, Neil și Gwen îi zâmbiră când se așezară.

- Ai vorbit cu avocatul? întrebă Karen.

- Da, am rezolvat, îi spuse Zach.

- O să ieșim de aici? întrebă Nolan.

- Așa ar trebui.

Se stârni o agitație ce atrase atenția tuturor spre ușa din spate. Mai mulți oameni intrară în încăpere cu dispozitive de înregistrare și se uitară la cei trei acuzați.

- Minunat, reporteri.

Zach clătină din cap. Cei trei stăteau cu mâinile legate la spate cu cătușe. Karen se simțea umilită.

Avocatul care o vizitase pe Karen mai devreme apărură urmat de doi bărbați îmbrăcați la fel de bine. Costumele impecabile, de mii de dolari, erau un semn distinctiv al avocaților bine plătiți. Și toți fuseseră aduși de Blake și Samantha. Doar un duce milionar putea oferi ce era mai bun.

- Toată lumea să se ridice pentru onorabilul judecător Stanhope.

Toți se ridicară, și în cameră se făcu liniște.

Griul nuanța părul judecătorului care părea să aibă șaiszeci și ceva de ani. Expresia lui stoică nu trăda nimic în clipa când luă loc și le ceru tuturor să se așeze.

- E cam devreme pentru genul acesta de adunare, spuse judecătorul în timp ce răsfoia hârtiile de pe birou, apoi îi privi pe cei trei acuzați.

Reporterul din spatele camerei ridică un reportofon mic și șopti în dispozitiv, atrăgând atenția judecătorului.

- Tu! Din spate!

Reporterul ridică privirea spre judecător.

- Da?

- Oprește porcăria aia în tribunalul meu. Dacă o s-o văd din nou, o să te dau afară, împreună cu colegii tăi.

Reportul își băgă reportofonul în geantă și se ridică. Judecătorul Stanhope se uită prin încăpere.

- Am fost chemat în această minunată zi de duminică, zi pe care aș fi preferat să o petrec împreună cu familia mea, deci ar fi bine ca motivul să fie unul întemeiat.

Lui Karen îi venea să urle.

„Minunat, un judecător enervat.“

- Nolan Parker? strigă judecătorul.

Nolan se ridică.

- Da, domnule judecător?

- Ai avocat?

Avocatul tânărului se ridică și se îndreaptă spre bancă.

- Da, domnule judecător.

Judecătorul Stanhope se uită la hârtii, apoi la avocat.

- Nolan Parker, ești acuzat de viol, răpire și împotrăvire la arestare. Cum pledezi?

Nolan se uită la avocat și spuse:

- Nevinovat.

Judecătorul se uită direct la Nolan, apoi la Zach.

- Zach Gardner?

Zach se ridică, împreună cu avocatul lui.

- Ești acuzat de răpire, ascunderea unui infractor și împotrăvire la arestare. Cum pledezi?

- Nevinovat.

Karen nu așteptă să-i fie strigat numele pentru a se ridica.

- Văd că avem o temă azi, spuse judecătorul. Karen Jones?

- Da, domnule judecător.

- Presupun că avocatul care a rămas e al tău?

- Da, domnule.

- Ești acuzată de răpire, ascunderea unui infractor și împotrivire la arestare. Cum pledezi?

- Nevinovată.

Judecătorul îi privi pe cei trei.

- Audierea preliminară e stabilită pentru peste două săptămâni de mâine, spuse el. Cauțiunea este stabilită la o sută de mii de dolari pentru doamna Jones și domnul Gardner. Două sute cincizeci de mii pentru domnul Parker.

- Dumnezeuule, mormăi Nolan.

- E în regulă, îl asigură Karen.

Dacă plătiți cauțiunea, trebuie să rămâneți în limitele districtului până la proces. Ați înțeles?

Toți trei încuviințară.

Judecătorul părăsi sala, și reporterii dădură năvală.

Peste o oră, Karen, Zach și Nolan ieșeau din secția de poliție, doar ca să fie asediați de presă.

Neil și Blake îi dădură pe reporteri la o parte, până când cei trei erau într-o limuzină. Karen o îmbrățișă pe Gwen în timp ce mașina pleca.

- Am rezervat un apartament la Hilton.

- Știe cineva ceva despre Becky? întrebă Nolan.

Karen îl luă de mână.

- Nu încă.

Karen și Zach se uitară unul la altul.

- Aici e, spuse Judy, arătând spre casa unde stătea Becky.

În parcare nu era nici o mașină.

- Are frați sau surori?

- Nu.

Rick parcă pe partea opusă a străzii, puțin mai în față. Se aplecă peste ea și deschise torpedoul. De acolo, scoase un pistol, pe care îl puse în tocul de sub haină.

- Ce naiba e asta?

- Un pistol.

- Asta știu. De ce ai unul? Ești polițist sau ceva de genul ăsta?

Bărbatul zâmbi.

- Ceva de genul ăsta.

Rick dădu să deschidă ușa, însă Judy îl prinse de braț.

- Nu poți să te duci acolo cu un pistol.

- Promit că nu o să-l scot decât dacă e nevoie.

- Stai un pic, nu am fost de acord cu asta. Trebuia doar să ne asigurăm că Becky e bine.

- Și ce crezi că o să fac?

- Nu știu, dar nu ai nevoie de un pistol. Uită-te la tine! E de ajuns să te așezi pe domnul Applegate și să-l strivești. Nu e nevoie de arme.

Zâmbetul lui Rick luminează mașina.

- Mă bucur că ai încredere în mine, Utah, dar îmi place să am arma, în caz că și domnul Appleseed are una.

- Applegate, nu Appleseed.

Rick ridică din sprâncene și nu se opri din zâmbit.

- Stai aici. O să verific casa.

Judy ieși din mașină, după el.

- Ți-am zis să stai în mașină.

Judy trecu pe lângă el.

- Becky nu te cunoaște. E posibil s-o sperii.

- Ar trebui să te sperii pe tine.

- Da, bine, cum zici tu.

În casă era liniște - la fel ca în cartier, de altfel. Mersul la biserică făcea parte din ritualul de duminică, ceea ce însemna multe ore petrecute cu congregația. Însă Judy nu credea că familia Applegate era acolo.

Când ajunse la ușa din față, Rick era lângă ea. Înainte să bată, bărbatul o săltă ca pe o pană și o așeză în spatele lui.

- Hei!

Rick își puse degetul pe buzele ei.

- Șșștt!

Dintr-odată, Rick nu mai era Domnul Fierbinte, cu un corp capabil să înfrunte o armată, ci Domnul Enerwant, care merita să i se facă morală.

- Stai!

- Nu sunt un câine, îi spuse ea printre dinții încleștați.

Rick avu tupeul să o mângâie pe cap. Judy mai că îl călcă pe picior. Înainte ca ea să poată riposta, Rick bătu la ușă.

- Domnule Apple...

- Gate, șopti ea.

- Applegate?

Așteptară câteva clipe. Rick bătu din nou.

- Domnule Applegate?

Nimic.

Rick apăsă pe clanță și constată că ușa nu era încuiată. Scoase pistolul și deschise încet ușa. Lui Judy începu să-i bată inima cu putere când văzu dezordinea din sufragerie.

- Du-te înapoi în mașină, îi spuse el.

Tânăra refuză. Grija pentru Becky o copleși. Ceva nu era bine.

În mijlocul podelei erau două lămpi, iar sticla mesei în stilul anilor 1970 era spartă.

- Domnule Applegate?

- Becky? strigă Judy.

Rick o privi, însă tot amuzamentul îi dispăruse din ochi. Își puse mâna peste buzele ei, făcând-o să tacă.

Judy rămase în spatele lui în timp ce Rick cercetă casa. Bucătăria era neatinsă. În sufragerie, erau scaune răsturnate. În dormitoare, mai multe sertare erau deschise, ca și cum cineva și-ar fi făcut bagajul în grabă. Nu era nimeni în casă.

Rick își puse pistolul în toc și inspectă camera.

- Nu cred că se întorc.

- Of, Becky. Nu e de bine.

- Nu arată bine deloc. Au rude apropiate în zonă?

- Nu cred. Nu sunt sigură.

Judy păși peste cioburile din mijlocul sufrageriei și observă o pată întunecată pe covor. Se aplecă și atinse lichidul lipicios.

- E ce cred eu că e?

Rick îi atinse degetul și se încruntă.

- Sună la poliție.

Apartamentul de la Hilton se umplu repede cu oameni. Zach îi recunosc pe prietenii lui Karen și dădu mâna cu Blake Harrison.

- Îți mulțumesc că ai trimis avocații și te-ai ocupat de cauțiune.

- Nu e nici o problemă.

- O să-ți dau banii înapoi.

Blake îi făcu un semn.

- Discutăm mai târziu.

Părinții lui Zach intrară în camera de hotel și observară mulțimea care se strânsese. Tatăl lui nu comentase despre modul în care fuseseră găsiți el și Karen la arestare. Pozele ajunseseră deja în toate tabloidele și presa umplea holul hotelului. Toți reporterii așteptau o declarație despre aventura adulteră. Se părea că erau mai interesați de scandalul sexual care implica soția unei vedete decât de o posibilă răpire.

În cameră se făcu liniște când intrară părinții lui. Zach observă expresia confuză a mamei lui când aceasta o privi pe Karen. Însă păru să își revină repede.

Janice își așază mâna pe fața lui Karen.

- Ești bine, draga mea?

Zach observă ezitarea lui Karen.

- Sunt bine.

- Arată dureros.

Vânătaia de pe fața lui Karen îi reaminti de clipa în care polițistul o izbise de perete.

- Nu e așa rău.

Până să termine Karen prezentările, ușa camerei se deschise din nou. Mike intra, privirea lui de neclintit

ochindu-l pe Zach, după care poposi asupra lui Karen. Se duse la ea și o îmbrățișă.

- Ești bine?

Ea oftă.

- Îmi pare rău.

El se dădu în spate și o privi. Ochii i se opriră pe vânătaia de pe fața ei, și Mike blestemă încet.

Janice se tot uita la Karen și la Mike, apoi la Zach. Sawyer rămase tăcut, undeva în partea din spate a camerei.

- Nu-i nimic, îi spuse Mike. O sărută pe frunte, după care se duse spre Zach.

Acesta se îndreptă și se pregăti pentru confruntarea lor atât de publică.

Încordarea maxilarului fu singura mișcare pe care o observă Zach pe fața fratelui său. Cei doi bărbați se priviră. Când părea că Mike avea să plece fără să spună nici un cuvânt, Zach se mai relaxă, doar ca să fie lovit în față de pumnul lui Mike.

Camera explodează când Zach căzu la podea.

Karen se puse între ei, Blake îl apucă pe Mike de braț și Neil se așeză în fața lui Karen.

- Michael! strigă Janice.

Mike făcu un semn cu mâna.

- Asta e pentru că nu ai protejat-o. Presa o să vrea să o distrugă, și, pentru asta, te consider vinovat.

Zach își șterse sângele de la gură cu dosul mâinii și apoi se uită la fratele lui. Mike nu-l lovea pentru că se culcase cu soția lui, ci pentru că fusese prins de presă.

Zach îi dădu la o parte mâna lui Neil când acesta încercă să-l ajute să se ridice.

Mike făcu un pas în față, îl luă pe Zach de mână și îl ajută să se ridice. În primă fază, Zach nu știu dacă fratele lui avea să-l lovească din nou. Un pumn era în regulă. Chiar se aștepta la asta, dar Zach nu avea nici o problemă să-i reamintească lui Mike cine era fratele mai mare.

Karen se postă între ei doi.

- Suntem în regulă aici?

Zach se uită la fratele lui.

- Da, zise Mike.

Karen se întoarse spre Zach, îi tamponă buza cu un șervețel și îi zâmbi.

- Nu-i așa că suntem o pereche grozavă?

- Aș râde, dar mă doare.

Mike zâmbi.

- E bine de știut că încă ai un croșeu ca al meu, îi spuse Zach.

- Am învățat de la cel mai bun.

În copilărie, se bătuseră des, ca frații, dar nu țineau supărarea. Se părea că păstrau tradiția.

- Îmi spune și mie cineva ce naibii se întâmplă aici? întrebă Sawyer, din capătul celălalt al camerei.

În încăpere se făcu din nou liniște.

capitolul 27

Karen era prinsă, la propriu, între Zach și Michael. Lângă ei stăteau Janice și Sawyer, amândoi controlându-și emoțiile în timp ce restul ieșeau din cameră.

- Ce se întâmplă? întrebă Sawyer a doua oară, când camera se eliberă.

Karen își puse mâna pe genunchiul lui Michael, încurajându-l. Gestul fu observat de toată lumea.

- Nu trebuia să o cunoașteți pe Karen, spuse Michael. Căsătoria noastră a fost programată să dureze un an, cel mult un an și jumătate.

Janice clipi de câteva ori, uitându-se ba la Karen, ba la Michael. Zach o privea din dreapta lui Karen.

Asta era povestea lui Michael, și el trebuia să dezvăluie cât de mult era dispus. Ea nu avea să adauge nimic și avea să confirme orice spunea el. Până acum, nimic nu fusese o minciună.

- Programată să dureze? Cum adică?

- Viața mea e la Hollywood, tată. Fiecare film din ultimii patru ani mi-a dublat salariul la fiecare șase luni. Publicitatea, întâlnirile, statutul marital, toate detaliile nu fac decât să mențină interesul publicului și să-mi țină numele pe buzele producătorilor și pe ale fanilor mei. Eu și Karen am avut o căsătorie doar de conveniență.

Karen se uită la Zach.

- Stai un pic. Voi doi nu ați...

Karen clătină din cap, apoi îl privi pe Zach în ochi.

- Nu, niciodată!

Ușurarea se putu citi pe fața lui Zach.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu am putut. I-am făcut o promisiune lui Michael.

Zach o strânse de mână. Sawyer se ridică de pe scaun.

- Dar v-am văzut sărutându-vă, ținându-vă în brațe.

Michael clătină din cap.

- Nu am vrut să aveți de-a face cu asta. Știam că nu o să înțelegeți.

- Dar..., începu Janice.

- Sunt actor, mamă.

- De ce nu ne-ai spus? De ce te-ai prefăcut în fața noastră?

În vocea mamei lui se simțea furia.

Michael se uită la Karen. Pentru o clipă, tânăra crezu că avea să le spună părinților lui despre sexualitatea sa.

- Nu credeam că o să înțelegeți.

Sawyer se ridică și-și băgă mâinile în buzunare.

- Eu chiar nu înțeleg. Și care e treaba cu tine și Karen?

Întrebarea era îndreptată spre Zach.

- Atracția a fost neașteptată.

Karen se aplecă spre el.

- E foarte ciudat, mormăi Sawyer.

- Probabil, o să fie și mai ciudat până să plecăm de aici, spuse Michael. Karen o să aibă nevoie de sprijinul acestei familii. Am vorbit serios când am zis că presa o să se năpustească asupra ei. Lumea crede că noi doi aveam

o căsătorie fericită. Cu divorțul nostru care urmează... și cu povestea cu Zach...

- O să fiu bine, zise Karen.

- Nu știu ce să zic, draga mea. Presa poate fi brutală.

- Michael, presa se aprinde și se stinge repede. Scandalul o să treacă în câteva săptămâni și o să fiu pur și simplu fosta ta soție.

- Deci vă plănuiați divorțul cât timp ați fost aici? întrebă Janice.

Era momentul ca Karen să îi sară în ajutor lui Michael.

- Sawyer, Janice, îmi pare rău. Ne pare rău. Speram să avem o căsătorie aranjată scurtă, dar credibilă în ochii lumii, ca apoi să mergem mai departe. Hollywoodul e foarte capricios, și, în momentul de față, Michael e una dintre cele mai căutate vedete.

- Banii sunt atât de importanți încât să-ți vinzi sufletul?

Michael clătină din cap.

- Nu e chiar așa dramatic, tată. Eu și Karen suntem prieteni apropiați. Ne-am distrat făcând pe cuplul perfect în ultimul an. Dar nu a fost nimic mai mult. Acum, că ea e interesată de cineva, e cazul să nu ne mai prefacem. Michael îi aruncă o privire fratelui său. Chiar dacă mă cam scoate din minți că tu ești cel de care e interesată.

Zach zâmbea, neluând nimic în serios. Janice clătină din cap, vizibil neconvinsă.

- Acum câteva săptămâni, tu și Tracey erați apropiați, Zach. Ce să credem despre asta?

Zâmbetul lui Zach dispăru.

- Înainte să sari în apărarea lui Tracey, gândește-te la asta. Aseară, când eram arestați, în fața hotelului nostru era și Tracey.

- O, nu!

- O, da! Zach îi ridică mâna lui Karen și îi sărută degetele. Cred că ne-a urmărit.

Janice se uită la Sawyer și își lăasă privirea spre podea.

- Am văzut-o pe Tracey în fața tribunalului.

Zach se uită la mama lui.

- Ce ți-a spus?

- Și-a cerut scuze. Atunci, n-am înțeles la ce se referea.

A spus că a crezut că face lucrul corect când a auzit de la verișorul ei că tu și Karen erați în St. George și îi ascundeți pe Becky și pe Nolan de părinții fetei.

Karen îl strânse pe Zach de mână.

- Poate a rănit-o despărțirea voastră.

- Lucrurile nu mergeau bine între mine și Tracey de ceva vreme. Despărțirea noastră a avut foarte puțin de-a face cu tine. Acum, Becky este iar cu părinții ei abuzivi și noi suntem obligați să stăm aici și să așteptăm ca alții să aibă grijă de fată. Nolan e disperat, îngrijorat din cauza iubitei lui și a copilului lor. Și toate astea pentru ce?

- Of, nu mai știi ce să cred, spuse Janice.

- Trebuie să ne unim, le zise Michael. Eu și Karen am plănuțit divorțul înainte să venim aici. O să continuăm cu asta cum am stabilit. Între timp, Karen va avea nevoie de sprijinul nostru. Michael arată înspre Zach. Iar tu va trebui să fii alături de ea. Presa e dură. O să sape, acum mai mult ca oricând, mai ales că pare a avea de-a face cu un triumphi amoros.

Zach o luă pe după umeri.

- O să te ajutăm să treci prin asta.

- E foarte ciudat, Mike.

- Știi că e, tată. Fii confuz, ți-pă, fă ce simți să faci.

Doar păstrează adevărul între noi.

- Vrei să mint familia?

- Nu. Zi-le lui Hannah, lui Judy. La naiba, Rena știe deja. Dar de ce ar fi și treaba altcuiva? Nu e ca și cum aș fi avut vizitatori în L.A. de când m-am mutat. Nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Sawyer se plimbă agitat prin cameră.

- La naiba cu copiii din ziua de azi!

Michael se uită la Zach și-și dădu ochii peste cap.

- Haide, Janice. Să mergem acasă înainte ca presa să ne prindă fetele.

Toți se ridicară odată cu Janice. Karen se uită cum Michael și Zach își îmbrățișară amândoi mama și își luară rămas-bun de la ea. Femeia se întoarse apoi spre Karen și o trase într-o parte.

- Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

- Mulțumesc, Janice.

- Nu pot să mă prefac a înțelege. Sper doar că știi ce faci.

Karen se uită peste umăr, la bărbații care o priveau.

- Și eu.

Sawyer nu fu la fel de iertător. Bărbatul ieși valvârtej din cameră și își așteptă soția.

Când cei trei rămaseră singuri, Karen căzu pe canapea, epuizată.

- Amintește-mi să nu mai fac niciodată asta.

Se așteptă ca bărbații să ia loc și să râdă cu ea. În schimb, cei doi se uitară unul la celălalt. Karen îi privi.

- Ce e?

Zach își încrucișă brațele la piept.

- Ce *nu*-mi spui, Mike?

Ratase ceva?

- Karen e prea incredibilă pentru o relație platonice vreme de mai bine de un an, continuă Zach.

Karen își mută privirea spre Michael. Tăcerea atârna în încăpere.

- Ai dreptate.

Zach deschise gura, apoi o închise.

- Zach, sunt gay.

Zach rămase cu gura deschisă.

- La naiba!

După ce poliția le luă declarații, Judy se întoarse în mașina închiriată a lui Rick și o sună pe Gwen de pe telefonul mobil al lui Rick.

- Rick? răspunse Gwen cu accentul ei.

- Nu, sunt Judy. Rick încă vorbește cu poliția.

- Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Judy îi spuse cum arăta casa când intraseră și că familia Applegate nu era de găsit.

- Nici măcar nu știu de unde să încep.

- Poate Karen o să știe. Sau Nolan.

- Au ieșit din închisoare?

- Da. Stai să vorbesc cu ei și te sun.

Judy închise și se uită la Rick, care trecu pe lângă mașina poliției și traversă strada.

- Putem să plecăm.

- Nu știu sigur încotro să mergem. Mi se pare greșit să plecăm pur și simplu și să lăsăm poliția să se ocupe de ceva ce au stricat deja.

Rick își frecă fața, având un zâmbet șiret pe chip.

- Nu ești pregătită să renunți la aventură, Utah?

Dorința de a-și da ochii peste cap era puternică, însă Judy se controlează și clătină din cap în schimb.

- Doar cred că noi ne gândim la tot jocul, în timp ce poliția alege o singură pistă. Becky e cu doi părinți cu probleme și e probabil îngrozită. Dar o duce mintea. A fugit o dată, o s-o facă din nou.

Zâmbetul jucăuș al lui Rick deveni ceva mai gânditor.

- Cum poate o adolescentă însărcinată să fugă de niște părinți care sunt deja pe fugă?

Judy închise ochii și se gândi cum ar fi fost să aibă părinți care credeau că făceau lucrul corect, când, de fapt, nu era așa.

- Într-un final, i-aș face să creadă că am cedat, că am devenit slabă. Judy își imaginează o oprire, o baie... Apoi, aș folosi un pretext simplu, cum că am nevoie la baie sau mi-e foame, și aș fugi.

Judy deschise ochii și văzu că Rick o fixa cu privirea.

- Femeile însărcinate fac pipi des.

Judy își duse ambele mâini la față.

- Dumnezeuule, biata Becky!

- Hei, o s-o găsim, îi spuse Rick și îi puse o mână pe umăr.

Îi sună telefonul din buzunar. Când răspunse, auzi vocea lui Karen.

- Judy?

- Eu sunt.

- Unde ești?

- În fața casei părinților lui Becky.

- Nu știi unde s-au dus?

Judy oftă.

- Nu.

- E vreo șansă ca vecinii să fi văzut ceva?

Judy se uită în jur, la pușinii oameni care ieșiseră în curțile din față.

- Chiar dacă au făcut-o, ce ar putea spune? Că mașina a luat-o spre est? Spre vest? Toate drumurile duc spre autostradă. Întrebarea e încotro au pornit de acolo.

- Coafeza. Petra.

- Ce e cu ea?

- E singura persoană din oraș pe care m-aș duce s-o întreb.

- Karen, ea taie păr.

- Judy, trebuie să știi că, într-un oraș mic, după barman, coafezele sunt cele mai valoroase. Dacă poate cineva să știe ceva, Petra e acea persoană.

Judy și Rick urcară în mașină.

- Fă stânga, îi zise lui Rick. Sper că știi ce spui, Karen.

- Doar atâta am.

- O să te sun.

Judy închise telefonul și îl ghidă pe Rick spre strada principală. Era duminică, ceea ce însemna că era liniște. Parcară și intrară în salonul Petrei.

O femeie stătea pe scaun și vorbea, în timp ce Petra o tunde.

După o privire rapidă, Petra își îndepărtă foarfeca de părul femeii și îi zâmbi lui Judy. Privirea i se opri apoi asupra lui Rick, și zâmbetul i se mări.

- Bună.

- Petra, putem să vorbim un minut?

Conversația nu avea nevoie de urechi în plus. Petra se uită la cei din încăpere și apoi se scuză.

Ieșiră pe trotuarul pustiu. Judy trecu direct la subiect:

- Karen mi-a sugerat să te întreb unde ar putea s-o ducă familia Applegate pe Becky.

Zâmbetul Petrei lăasă loc încruntării.

- E bine?

Judy clătină din cap.

- Mă îndoiesc. E la părinții ei, și sunt cu câteva ore înaintea noastră.

Petra se uită la pantofii ei, în timp ce se juca cu foarfeca din mână.

- Nu au rude aici, cel puțin nu de care să știu. Dar el are o soră, în nord.

- În nord? Grozav! Toată țara era în nord!

- Înainte de Salt Lake. Îmi amintesc că era un nume de persoană.

- Nu are fiecare oraș numele unei persoane? Chiar și Hilton?

- Nu, nu un nume de familie, ci un prenume. Ți-ai aminti un oraș cu numele Judy.

Ah...

- Telefonul meu?

Rick întinse mâna, și Judy îi dădu telefonul.

Peste câteva secunde, bărbatul deschise o hartă și mări statul, trecând prin orașe, unul câte unul. Petra se apropie, în timp ce toți trei se uitau la ecranul mic.

- Nu... nu... stai. Acolo. Jeremy. Țsta e. Mătușa lui Becky locuiește în Jeremy.

Judy o strânse de braț pe Petra.

- Mulțumesc!

Petra zâmbi, în timp ce Rick și Judy se urcară în mașină și o luară spre autostradă.

capitolul 28

Zach nu ar fi vrut decât să se bage în pat și să își steargă din minte câteva dintre imaginile zilei, dar se părea că acest lucru nu avea să se întâmple. După

revelația fratelui său, Zach păru șocat, în timp ce pie-se din viața lor își găseau locul. Totul avea sens acum. Relația dintre Karen și Michael, faptul că păreau apro-piați, dar nu intimi. Chiar și când se sărutaseră, Zach recunoscuse atitudinea din filme a fratelui său. Până și exilul lui Mike din Hilton, nevoia de a se îndepăr-ta de familie ca să-și protejeze stilul de viață... Totul avea sens.

Zach nu putea nega că i se ridicase o greutate de pe umeri când aflase că Michael și Karen nu fuseseră niciodată intimi. Era o ușurare să știe că nu avea să fie niciodată un motiv de răcă între el și fratele lui.

Karen se ridică de lângă el.

– Mă duc să fac duș înainte să vină restul lumii, spuse ea.

Oricât de mult voia să i se alăture, Zach se hotărî să folosească timpul liber petrecut cu fratele lui pentru o discuție.

Karen dispăru în baie, lăsându-i pe Mike și pe Zach singuri.

– E cu adevărat incredibilă, îi spuse Mike.

– Își face griji pentru oricine altcineva în afară de ea.

Mike își trecu mâna prin păr, uitându-se în jos.

– La început, când mi-a zis despre voi doi, m-am ener-vat. Dar, după aceea, mi-am dat seama că nici eu n-aș fi putu alege un bărbat mai bun pentru ea.

Votul de încredere îi încălzi sufletul lui Zach.

– Nu știu ce să spun.

– Zi-mi doar că nu te joci cu ea. Că nu e doar ceva pur sexual.

Mike îl privi cu o expresie serioasă.

– Dacă ar fi fost doar ceva sexual, cred că amândoi am fi găsit pe altcineva cu care să ne satisfacem nevo-ile. Faptul că am dorit-o pe soția fratelui meu m-a dat peste cap săptămâni întregi. Karen știa adevărul, dar tot era afectată.

Mike încuviință.

- E o femeie puternică, Zach, dar are niște părți dure-ros de vulnerabile. Siguranța e importantă pentru ea, și teama de abandon are rădăcini adânci.

- Te referi la părinții ei.

- Ți-a spus despre ei?

- Da. Nemernicii!

- Te face să apreciezi altfel rudele băgăcioase.

Pentru o clipă, amândoi tăcură, pierduți în gânduri.

- Mama și tata vor înțelege... despre tine.

Mike se îndreaptă spre fereastră.

- Zach, nu sunt pregătit să le spun. La naiba, nu eram pregătit să-ți spun nici ție. Dar nu am vrut ca și Karen să-ți ascundă asta. Deja mi-a oferit atât de multe.

- Cine mai știe?

- Nu mulți oameni. Rena și-a dat seama. Prietenii apropiați ai lui Karen, pe care i-ai întâlnit. Nimeni de la Hollywood.

- Cred că îți e greu.

Fratele lui ridică din umeri.

- Nu chiar. Faptul că o am pe Karen în viața mea mi-a oferit un spațiu în care să mă pot descărca. O să-mi fie dor de asta după ce o să plece.

- Nu o să plece.

Mike se uită peste umăr.

- Vrei să spui că ești pregătit să te muți din Hilton? Pentru că nu cred că o să meargă ca tu să stai în Hilton și Karen în L.A. Ca să nu mai zic că nu o poți proteja fiind atât de departe.

- De mult voiam să plec din Utah, spuse Zach, apropiindu-se de fratele lui.

- Dacă Karen vrea să deschidă o casă pentru copii fugari, va trebui să fie aproape de un oraș mare. Copiii nu fug spre Hilton.

Mike se întoarce spre el.

- Chiar ai intenții serioase cu ea.

- Da, am.

Mike se întoarce din nou spre fereastră.

- Eu o să fiu în Canada mai multe săptămâni. O s-o încurajez pe Karen să rămână în casa noastră. La naiba, i-aș da-o ei dacă aș ști că ar accepta-o.

- Nu a vrut nici măcar mașina.

Zach zâmbi când se gândi la McLaren.

- Convinge-o să păstreze mașina, da?

Zach zâmbi și încuviință.

- Casa e sigură... nu poate ajunge atâta presă pe parcursul divorțului. Puteți să stați amândoi acolo cât vreți.

Zach puse o mână pe umărul fratelui său.

- Sunt alături de tine. Nu știu când sau dacă le spui părinților, dar sunt aici, alături de tine.

Mike încuviință și îi zâmbi trist.

- Mulțumesc. Aveam nevoie să aud asta.

Ușa de la apartament se deschise în spatele lor, și Gwen, Neil și Nolan intrară. Zach își dădu seama că ceva nu era în regulă după expresia lui Nolan.

- Ce s-a întâmplat?

- A sunat Becky.

Lui Nolan îi tremura mâna în timp ce ridică telefonul.

Karen stătea în ușa băii, cu părul înfășurat în prosop. Parfumul ei proaspăt ajunsese la Zach, ademenindu-l.

- Este bine?

Nolan clătină din cap.

- Plângea atât de tare, că nu puteam s-o înțeleg.

- Unde e?

Gwen își puse brațul în jurul umerilor lui Nolan.

- Nu a spus. A pomenit ceva despre un popas, a zis că se ascunde.

Neil avea telefonul la ureche.

- Unde ești?

- Vorbește cu Rick? Întrebă Karen.

Gwen încuviință.

- Cred că ar trebui să anunțăm poliția. Probabil și-au dat seama că Becky e în pericol.

Karen încuviință.

- Și eu cred asta.

Neil se îndepărtă de ei, în timp ce-i spunea lui Rick ce aflaseră.

- Se ascunde într-un dulap pentru depozitare. Habar n-am la ce oprire. Nu, n-o s-o facă. Sună-mă. Bine. Când Neil închise, li se adresă: Rick și Judy se îndreaptă spre Jeremy.

- Becky ar putea fi la orice oprire.

- Becky nu ți-a dat nici un indiciu? îl întrebă Karen pe Nolan.

- Doar că erau pe drum de vreo două ore.

Zach se uită la Neil.

- Avem nevoie de o hartă a statului.

Judy și Rick încercuiră de două ori parcare a celui de-al doilea popas, după care parcară. Intrară în magazinul de lângă benzinărie.

- O să verific mai întâi în baie.

Rick îi cercetă din priviri pe patroni, dar nu spuse prea multe. Bărbatul ăsta avea ceva ciudat, hotărî Judy. Avea un zâmbet continuu când vorbea cu ea și o privire de o intensitate ucigașă când se concentra.

O conduse la ușa toaletei pentru femei și se întoarse cu spatele, ca s-o aștepte.

„Probabil e un fel de bodyguard.“

Rick părea a spune prin simpla prezență ceva de genul „Nu vrei să te pui cu mine“, ținându-l cu privirea pe oricine se uita la el. Și cine ar fi făcut-o? Numai un idiot s-ar fi pus cu acel bărbat.

Judy verifică toaleta goală și așteptă până când toate femeile ieșiră din baie ca să continue căutarea.

- Nu e acolo.

- Neil a spus ceva despre un dulap de depozitare.

- Hai să ne uităm după părinții ei. Dacă îi vedem, atunci știm că Becky trebuie să fie pe aici pe undeva.

- Sau poate au lăsat-o în urmă, spuse Rick.

Începură căutarea în restaurant, spunându-i chelneriței că-și căutau niște prieteni. Nu găsiră nimic și se mutară în partea din spate a localului. Acolo, erau spații

cu servicii pentru șoferi, de la ședințe de chiropraxie la lustruit pantofi. Nu că Judy și-ar fi putut imagina vreun tirist având nevoie să i se lustruiască pantofii. Așa erau însă aceste popasuri. Erau peste tot locuri în care o fată ca Becky putea să se facă nevăzută.

Din dreptul băii, Judy cercetă magazinul. Rick stătu lângă ea, de parcă ar fi fost umbra ei. Tânăra văzu cu coada ochiului pe cineva care semăna foarte bine cu domnul Applegate, undeva în spatele unui dulap cu cărți. Pentru a nu fi remarcată, se întoarse spre Rick, ascunzându-și fața și prefăcându-se că îi curăța ceva de pe haină.

Zâmbetul lui de vedetă o lăsă fără aer pentru o clipă.

- În dreapta mea, în spatele dulapului cu cărți, șopti ea.

Rick se aplecă pentru a o auzi mai bine și începu să se joace cu părul ei, în timp ce se uita în direcția sugerată de ea.

- Înalt, slab, poartă o cămașă cadrilată, cu mâneci lungi.

- Păr șaten-închis?

- Da.

Judy scoase o oglindă din geantă.

- Se uită la noi?

- Se uită în direcția asta, dar pare să citească o carte.

Judy ridică oglinda, până când îl localizează pe bărbatul respectiv. Când acesta își înălță capul, tânăra îngheță.

- E tatăl lui Becky. Judy închise oglinda și se uită la Rick. E pe aici pe undeva.

- Se tot uită în direcția asta.

- Probabil, m-a recunoscut.

Rick tresări dintr-odată, dând-o pe Judy într-o parte.

- Cheamă poliția.

Apoi, dispăru, dând buzna în magazin.

Când se întoarse, Judy îi văzu pe domnul Applegate fugind pe ușa din spate și pe Rick în urma lui.

Sună la 911 și alergă după Rick.

- Nouă-unu-unu, ce urgență aveți?

- Am nevoie de poliție. Sunt la oprirea de la Millroad, și e aici un bărbat care ține o fată împotriva voinței ei. Judy nu știa ce altceva să spună. Grăbiți-vă!

- E înarmat bărbatul?

- Nu știu.

Judy ieși pe ușa din spate și îl văzu pe Rick punându-l la pământ pe domnul Applegate. Așa cum bănuise, Rick nu trebui decât să se așeze pe bărbat ca să-l facă să se supună.

- Grăbiți-vă!

Judy își lăsă telefonul jos.

- Becky? strigă cât putea de tare. Becky?

Oamenii din magazin se uitau la ea de parcă ar fi fost nebună, dar Judy continuă să deschidă ușile din spate și să-și strige prietena.

- Nu poți să intri acolo.

Un angajat încercă s-o oprească pe Judy să pătrundă în camera de depozitare, dar ea intră.

- Becky, sunt Judy! Poți să ieși acum!

- Domnișoară, nu ai voie aici.

Judy se uită la bărbatul de cincizeci și ceva de ani și se încruntă.

- Becky?

Camera era mică, și nu era nici o adolescentă speriată ascunsă printre cutii, așa că Judy trecu mai departe.

Deja începuseră să se strângă oameni în jur, în timp ce alții se uitau afară, la Rick, care se asigura că domnul Applegate nu pleca nicăieri.

Judy se duse din nou în camerele din spate, unde șoferii se tundeau și beneficiau de diverse alte servicii.

- Becky?

Tocmai se pregătea să se întoarcă în restaurant, când auzi o ușă deschizându-se în spatele ei. Becky își făcu apariția, înfășurată într-un pulover.

Umflătura din jurul ochiului lui Becky și felul în care-și ținea brațul o lăsară pe Judy fără aer.

- Dumnezeuule, Becky!

Judy se îndreptă spre fată înainte ca aceasta să cadă.

- Chemați o ambulanță. Cineva să sune la Urgențe.
- Judy se prăbuși pe podea, cu Becky în brațe.
- E în regulă. Acum, ești în siguranță.

Karen, Zach, Michael și Nolan stăteau în sala de așteptare a spitalului, în timp ce Rick și Judy încă dădeau declarații la poliție. Samantha și Blake se întorseseră deja în California, iar Gwen și Neil plecaseră la hotel după ce se asiguraseră că toată lumea fusese găsită. Cu excepția mamei lui Becky. Aceasta încă nu era de găsit, și se părea că nici măcar tatăl lui Becky nu știa unde se putea ascunde.

Presa roia afară, în căutarea poveștii ascunse printre bârfe.

Deși nu se renunțase încă la acuzațiile împotriva lui Karen, a lui Zach și a lui Nolan, era numai o chestiune de timp.

Karen rezistase patruzeci și opt de ore fără somn când ajunseră la spital.

- Ce durează atât? întrebă Nolan, în timp ce se plimba prin încăperea mică, ca un animal în cușcă.

- Nu știu.

Toți se gândiră la ce era mai rău. Știau că Judy o găsisese pe Becky și că fata era rănită și speriată. Aveau ceva de așteptat până când cineva de la spital avea să discute cu ei.

Judy și Rick veniră peste o jumătate de oră. Păreau amândoi epuizați. Karen o luă în brațe pe Judy și îi mulțumi pentru ajutor.

- Ați aflat ceva? întrebă Judy.

- Nu. Nimic. Cum era când ai văzut-o?

Judy se uită la Nolan.

- Era destul de băutută. Cred că avea brațul rupt.

Nolan își încheștă mâna într-un pumn. Zach o luă pe Karen de mână. Judy îi privi încruntată pe Karen și pe Zach.

- Hmm, știu că probabil nu ar trebui să întreb, dar nu cu Mike erai căsătorită?

Michael râse și își trecu brațul peste umerii lui Judy.

- Haide, surioară! Hai să ne plimbăm și o să-ți explic.

Karen observă cum Rick o urmărește cu privirea pe Judy când aceasta ieși din încăpere.

Rick era un tip de treabă. Poate puțin prea dur pentru o persoană ca Judy și prea cuceritor. Zach se ridică și dădu mâna cu Rick.

- Mulțumesc pentru ajutor.

- Mă numesc Rick Evans.

- Zach Gardner.

- Ai dreptate, nu v-ați cunoscut încă. Îmi pare rău.

- A fost o zi plină, draga mea. Ai o scuză.

- Rick lucrează cu Neil. Sau Neil lucrează cu tine acum? îl tachină Karen.

Rick ridică din umeri.

- Îl ajut când pot.

Nolan se ridică iute când doi bărbați în halate intrară în cameră.

- Îl căutăm pe Nolan Parker.

- Eu sunt.

Karen se duse lângă el.

- Becky e bine?

Doctorii făcură un schimb de priviri. Karen simți cum îi cade inima în stomac.

- Becky o să fie bine. Are un braț fracturat și câteva răni pentru care a fost nevoie de cusături.

- Atunci, pot s-o văd?

Doctorii se uitară din nou unul la celălalt.

- Despre copil...

Karen se uită la Zach, peste capul lui Nolan. Știa ce urma să spună doctorul înainte ca acesta să pronunțe cuvintele.

- A început să sângereze în ambulanță. Fiind vorba despre o sarcină incipientă, nu am avut ce face.

Nolan se uită în ochii doctorilor.

- Am pierdut copilul?

Doctorul care vorbise până atunci încuviință.

- Da. Îmi pare rău.

Zach îl prinse pe Nolan de braț, în timp ce lacrimile se prelingeau pe obrajii lui Karen. Până și Rick își feri privirea.

- Cum se simte Becky?

- E tristă, desigur. Și vrea să te vadă.

Nolan ieși din sala de așteptare fără să se uite înapoi. Zach o luă pe Karen în brațe în timp ce lacrimile îi curgeau.

- Mă duc să-i găesc pe Judy și pe Michael, îl auzi pe Rick spunând înainte să iasă.

Lacrimile lui Karen umeziră bluza lui Zach în timp ce îl strângea de brațe.

- De ce?

- Nu știu de ce, iubito. Nu știu.

capitolul 29

Peste patru zile, Nolan și Karen o ajutau pe Becky să intre în casa familiei Gardner, aranjând vechea cameră a lui Michael pentru ea.

Becky și Nolan se hotărâră să amâne căsătoria, cel puțin până când tânăra împlinea optsprezece ani. Familia Gardner insistă să o ajute să treacă de ultimul an de liceu.

Avocații lui Blake și ai Samanthei erau pe treptele tribunalului la douăzeci și patru de ore după ce Becky fusese găsită, cerând să se renunțe la acuzațiile aduse lui Zach, lui Karen și lui Nolan. În același timp, cereau ca domnul Applegate să fie acuzat de crimă, ca urmare a pierderii sarcinii de către Becky. Erau slabe șanse să se așteaptă la o condamnare pentru altceva decât răpire și atac, dar Karen spera că bărbatul avea să stea în închisoare mult timp.

Karen își luase rămas-bun de la Becky, asigurând-o că putea apela oricând la ea dacă avea nevoie. Deși

nu credea că avea să fie cazul. Nolan nu avea de gând să o lase pe Becky să-i scape printre degete.

- Au trecut prin atât de multe, îi spuse Karen lui Janice în timp ce stăteau în sufragerie, înconjurată de bagajele lui Karen. Fusese departe de casă prea mult timp, și era momentul să plece, în sfârșit, din Utah. Petrecuse timp cu Zach, dar nu așa cum și-ar fi dorit. Între holuri de spital și secții de poliție, intimitatea nu fusese o opțiune. Oricât ar fi vrut Karen să spună că privirile și comentariile celor din jur nu o deranjau, adevărul era altul.

În ochii multora, era o femeie căsătorită care se culca cu fratele soțului ei. Karen le datora lui Michael și lui Zach să păstreze distanța.

- Poliția a zis ceva despre mamă? întrebă Zach.

- Nimic. Se pare că ea este cea care i-a distras atenția soțului pentru ca Becky să apuce să se ascundă. E tot dispărută.

Tatăl lui Becky renunțase să își mai oblige soția să își bată fata și se ocupase el de asta. Karen spera că Becky avea să se vindece în timp și avea să își vadă de viață.

Ușa de la casă se deschise, și Zach intră ca să ia bagajele lui Karen.

- E totul în regulă? întrebă el.

- Da.

Karen îi îmbrățișă pe Janice și pe Sawyer.

- O să te sun să-ți dau detalii despre petrecere.

Michael vorbise serios în legătură cu petrecerea de divorț. Spre deosebire de momentul când se căsătoriseră, de data asta, voia ca toată lumea să fie acolo.

Karen râse când îl văzu pe Sawyer dându-și ochii peste cap.

- Cum o să mai cred eu că fiul meu se va căsători cu adevărat după toată nebunia asta?

Karen se uită la Zach și râse.

- Dacă Michael o să se căsătorească de-adevăratelea, o să afli!

- Mă bucur că cineva e sigur în privința asta, bombăni Janice.

Ieșiră pe alee, iar Zach puse bagajele lui Karen în portbagaj. Însă, înainte să urce, cineva opri pe alee. Două cupluri ieșiră din mașină, ambele femei având în mână coșuri mari.

- Cine sunt? îl întrebă Karen pe Zach.

Acesta clătină din cap.

- Le recunosc, dar nu le știu numele, șopti el.

Bărbatul care condusesese se îndreptă spre Sawyer și întinse mâna.

- Sawyer, mă bucur să te văd.

- Bună, Ben.

Cei doi bărbați dădură mâna, și Sawyer îi prezentă pe Ben, pe soția lui și pe cuplul care era cu ei.

- Am auzit că Becky Applegate stă cu tine și cu familia ta, spuse Ben.

Sawyer se uită la Janice și apoi o trase aproape. Gestul vorbea despre unitate, ceva ce Karen nu văzuse între ei doi înainte. Aceștia își susțineau decizia de a o ține pe Becky, și nimic nu ar fi putut s-o facă pe Karen mai fericită.

- Așa e.

Ben încuviință și zâmbi.

- Am aflat deja ce știe toată lumea, și congregația noastră a vrut să facă ceva ca să-i întindă o mână de ajutor. Dar și vouă.

Karen se uită la cei patru oameni care stăteau pe alee. Soția lui Ben îi dădu lui Janice unul din coșuri și îl puse pe celălalt alături.

- În mare, sunt bilete scrise de mână cu gânduri bune și rugăciuni pentru Becky. Lucruri mărunte, care să o facă însă să știe că e iubită.

Janice acceptă cadoul.

- Nu cred că e pregătită pentru vizitatori acum.

Soția lui Ben clătină din cap.

- Nici nu ne imaginam că ar fi. Nu vrem decât să știe că ne gândim la ea, că ne rugăm pentru ea.

Ben îi dădu lui Sawyer un plic.

- Și o contribuție financiară.

Sawyer vru să o dea înapoi.

- Te rog. Folosește banii sau pune-i deoparte, pentru viitorul lui Becky. Am deschis un cont pe numele ei, în care vom adăuga bani lunar. Ca să poată merge la colegiu sau orice o să vrea să facă pe viitor. Ben se întoar-se apoi spre Karen și Zach. Vă mulțumesc amândurora pentru sacrificiile pe care le-ați făcut.

Karen nu se așteptase ca biserica lui Becky să fie dispusă să o apere. Va trebui să se întrebe mai târziu care erau motivele. Acum însă, se simțea copleșită și umilă.

- Am făcut ce ar fi făcut oricine altcineva în aceeași situație.

Ben clătină din cap.

- Nu oricine. Altfel, lumea asta ar fi un loc mai bun.

Karen nu putea nega asta. Ben dădu din nou mâna cu Sawyer.

- Dacă ai nevoie de ceva, te rog să îmi spui.

Cei patru vizitatori se întoarseră la mașină și plecară.

- A fost foarte drăguț din partea lor.

Janice se uită în coș și oftă.

- Sunt sigură că Becky o să le aprecieze sprijinul. Karen o îmbrățișă pe Janice din nou. O să te sun.

- La revedere, draga mea.

Când Zach ieși din parcare, Janice și Sawyer intrau în casă, cu coșurile pentru Becky.

Karen privi cum orașul Hilton dispărea în timp ce se îndreptau spre autostradă.

- A fost cea mai lungă și mai puțin odihnitoare vacanță pe care am avut-o în viața mea, spuse Karen râzând.

- Ei, haide, n-are cum să fie prima oară când ai fost arestată și ai devenit ținta unei căutări la nivel de stat.

- Viața în lumina blițurilor nu se compară cu Hiltonul.

Zach râse.

- O să vorbească despre asta ani întregi.

- Atâta timp cât vorbesc despre mine, nu despre Becky... O să fie bine aici, nu?

- Te înșeli dacă îți imaginezi că e prima adolescență care rămâne însărcinată și fuge. Unele chiar au stat și și-au crescut copiii aici. O să fie bine.

Intrară pe autostradă, spre St. George și spre zborul ei spre casă.

- O să te aștepte Rick sau Neil la aeroport? întrebă Zach.

- Rick, dar cred că o să vină cu câțiva prieteni.

Karen se aștepta să vadă paparazzi și camere de filmat, din moment ce se aflase despre întoarcerea ei. Michael depusese actele de divorț, și peste tot se vorbea despre asta. Karen știa că povestea avea să o urmărească săptămâni întregi.

- Încă sunt de părere că ar trebui să vin cu tine.

- Am vorbit deja despre asta. Lumea o să uite de mine în câteva săptămâni. Michael deja aranjează câteva sesiuni foto cu alte femei, ca să distragă atenția de la mine. Odată ce acele poze vor ajunge în tabloide, o să fiu știre răsuflată. Filmele durează mai puțin de două ore dintr-un motiv anume, Zach. Fanii lui Michael nu pot fi atenți prea mult timp. Ai încredere în mine.

- Nu știu.

- Zach, viața ta e aici. Nu poți să pleci pur și simplu.

Se gândise mult la relația lor și la ce ar presupune să o facă să funcționeze la distanță. În loc să se gândească la ce era mai rău, voia să aibă amândoi puțin timp, să vadă ce se întâmpla dacă nu erau împreună zi de zi.

Parcarea aeroportului era plină, forțându-i să lase mașina mai departe. Din cauza securității, fură nevoiți să-și ia rămas-bun cu mult înainte de plecarea avionului. Karen nu voia ca momentul să fie distrus de lacrimi, dar simți cum acestea se acumulau pe măsură ce aveau din ce în ce mai puține momente de petrecut împreună.

Zach o ținu de mână, trăgând-o din rândul care ducea spre avionul ei.

- Sună-mă când aterizezi.

Karen încuviință din cap, nefiind convinsă că putea să vorbească.

Zach își așază palma pe fața ei și o forță să îl privească. Karen nu voia să-l părăsească. Poate putea să trăiască în Utah.

- Hei...

Zach îi șterse lacrima care se prelingea pe obraz.

- Simți durerea asta? Întrebă el în timp ce arată spre pieptul ei. Și eu o simt fix aici.

Karen se înecă în clipa când Zach arată spre inima lui.

- Știi ce înseamnă asta?

- Că suntem amândoi slabi.

Zach zâmbi.

- Nu, înseamnă că nu putem să stăm prea mult timp departe unul de celălalt. Deci lacrimile nu sunt necesare.

Karen se înecă cu lacrimi și își înalță capul spre Zach. Tandrețea din spatele sărutului lui aduse și mai multe lacrimi. Durerea devenea din ce în ce mai intensă. Zach greșea. Durerea din pieptul ei îi spunea că îl iubea. Mereu doare să îți iei rămas-bun de la un om pe care îl iubești.

Zach opri sărutul și o îmbrățișă ca un bărbat infometat.

După cum se aștepta, paparazzii puseră ochii pe ea la aeroport, dar nu înainte ca Rick și alți trei bărbați în costum să o înconjoare. Karen își scoase ochelarii de soare abia când urcară în limuzină.

- Mulțumesc pentru ajutor, Rick.

Bărbatul se așază în stânga ei și își feri ochii de blițul care invadă mașina.

- E plăcerea mea. Cum e toată lumea din Utah?

- Se obișnuiește cu noul ritm. Becky stă cu părinții lui Michael. Nolan stă cu Zach. Totul e bine.

- Cum se simte Judy?

Karen zâmbi.

- E bine. Chiar s-a ridicat la înălțimea situației.

- Ce copil dur.

Rick nu o privi când Karen își ridică ochii spre el.

- Nu este un copil.

- E pe acolo.

Bine, Rick era cu șapte, poate opt ani mai mare decât Judy, dar diferența nu era atât de mare.

- Sunt sigură că tipii din campus nu ar fi de acord.

- Hmm.

Karen zâmbi... și așteptă.

- Am uitam că ai spus că merge la colegiu.

- La Boise State.

- Așa, da.

Karen nu se putu abține și izbucni în râs. Judy nu mergea la Boise State, ci la Universitatea din Washington, și era evident că Rick aduna informații despre copil.

- Ce e? întrebă Rick.

- Nimic.

Merita să aștepte să vadă cum evoluau lucrurile.

Porțile de la casa din Beverly Hills se deschiseră, iar luminile orașului îi reamintiră de milioanele de oameni care o înconjurau. Rick și agenții lui de securitate o ajutară să intre cu bagajele ei și verificară interiorul și exteriorul înainte să plece.

Karen se trânti pe canapea și își scoase telefonul din geantă. Îl sună pe Zach, așteptând ca acesta să răspundă.

- Bună, iubito.

Îi plăcea cum suna asta.

- Bună.

- Ai ajuns acasă cu bine?

Karen se uită prin casa goală a lui Michael și zâmbi.

- Da.

O bătaie în ușa din față o făcu să se ridice. Probabil Rick nu plecase încă.

- Cum se simte Nolan la tine acasă?

- Sunt sigur că e bine.

Karen țină telefonul cu o mână și deschise ușa.

- Ce vrei să spui? Nu știi?

Așteptându-se să-l vadă pe Rick, Karen icni când deschise ușa și dădu cu ochii de Zach.

- Nu știu, pentru că nu sunt acolo, spuse el și luă telefonul de la ureche.

După ce trecu șocul, Karen îi sări în brațe. Era sigură că unul din ei își scăpase telefonul pe jos. Își înfășură picioarele în jurul lui, în timp ce Zach intră cu ea în casă. Își ținu buzele lipite de ale ei.

- Nu-mi vine să cred că ești aici.

Zach închise ușa și o sărută din nou.

- Nu pot să am grijă de tine de la distanță.

Karen nu se putea opri din zâmbit.

- Ești nebun.

Picioarele lui Karen alunecară pe podea, și ea îl privi.

- Nebun? Poate... Trebuie să fii nebun ca să te îndrăgostești de soția fratelui tău.

Karen rămase cu gura căscată în timp ce procesa cuvintele lui.

- Soția falsă a fratelui tău.

- Vorbesc serios, Karen. Te iubesc, și paparazzii vor trebui să se obișnuiască să ne facă poze. Nu te las să înfrunți pe nimeni de una singură.

- Zach, și eu te iubesc.

Când îl sărută, buzele lor pecetluiră cuvintele.

- Cum rămâne cu Utah? Cu jobul tău?

- Utah poate să reziste fără mine. Iar șeful de șantier poate să se ocupe de treburi. Se descurcă fără mine, dar eu nu mă descurc fără tine.

- Zach.

Karen își înclină capul, sărutându-l din nou. Zach era acolo, în brațele ei. Nu era nimeni care să bată la ușă, nu suna nici o rudă, nu era nimic care să-i despartă.

Karen îl duse în camera pe care o considera a ei cât locuia în casa lui Michael.

Zach o lăsă pe pat și îi dădu bluza jos, în timp ce o împingea pe saltea. Picioarele ei se înfășurară în jurul taliei lui, iar mâinile ei se plimbau pe spatele lui.

- A trecut prea mult timp.

Karen îi aruncă bluza pe podea.

- Mai puțin de o săptămână.

- Prea mult timp, spuse ea în timp ce îl săruta și îi gusta gemetele.

- Nu o să te mai fac să aștepti.

Tânăra râse, împingându-l pe spate și plimbându-și buzele în josul pieptului său. Sutienul i se deschise.

- Încep să mă descurc mai bine, spuse Zach înainte să se ridice și să guste pielea ascunsă de sutien.

- Puțin exercițiu nu strică.

Zach o întinse pe spate, ținându-i mâinile depărtate, și începu să îi sugă sfârcurile, transformându-le în mici mărgelile de dorință. Karen tremură, șoptindu-i numele.

- Îmi place să-mi aud numele pe buzele tale, recunosc eu el.

Zach alunecă în josul corpului ei și o dezbracă, gustându-i abdomenul, coapsele. O deschise, gustând-o, până când Karen explodează, cu numele lui pe buze.

Abia își mai revenise, când Zach fu înăuntrul ei, luând-o într-o călătorie nesfârșită de pasiune.

O călări și îi spuse cât de mult o iubea în timp ce explodau împreună.

Karen zâmbi, și inimile lor își încetiniră ritmul sălbatic.

- Te iubesc, Zach.

epilog

Schele înconjurau toată partea de nord a casei imense, în stil victorian, cu vedere spre Pacific. Briza iernii o făcu pe Karen să se înfășoare în puloverul pe care și-l pusese pe umeri, ca să împiedice frigul.

Construcția la vechea casă se derulase fără întrerupere de când ea și Zach găsiseră proprietatea abandonată, la două luni după întoarcerea din Utah. Era perfectă. Cei doi acri de proprietate le ofereau intimitate, iar priveliștea spre ocean era perfectă pentru vindecare și meditație – lucruri de care adolescenții care aveau să stea acolo urmau să aibă nevoie.

La cum mergeau lucrurile, casa avea să își deschidă ușile pentru copii nevoiași în primăvară. Visul ei de a-i ajuta pe alții se îndeplinea în sfârșit. Ea și Zach locuiau într-un apartament de la etaj pe durata lucrărilor, care erau supravegheate de Zach. Acesta zburase în Utah de câteva ori, ca să termine ce începuse acolo. Nu îi luase mult să își facă noi cunoștințe în L.A., și avea deja o echipă mică de oameni cu care lucra la proiecte mici. Se părea că munca personalizată îl atrăgea pe Zach mai mult decât complexe cu case trase la indigo care apăruseră peste tot prin țară înainte de criză. Cum economia începuse să-și revină, casele personalizate deveneau din ce în ce mai populare.

Karen nu era nevoită să se întoarcă pentru a ști cine era în spatele ei. Brațele lui Zach și parfumul pielii lui o învăluiau.

– Ce faci aici?

– Mă gândesc la cât de fericită sunt, îi spuse ea.

Zach o sărută pe creștet și o ținu în brațe.

– Nu te duci să-ți iei părinții?

– Nu încă.

Petrecerea de divorț urma să aibă loc vineri, și tot clanul Gardner avea să sosească în următoarele zile.

- Aș vrea ca totul să fie gata aici, ca să poată sta toți cu noi.

Zach o sărută pe gât.

- Data viitoare.

- Poate putem să avem o deschidere în stil mare sau o petrecere de bun venit ori ceva de genul acesta.

- Cred că îți place să dai petreceri la fel de mult ca fratelui tău.

Karen râse.

- Da, cred că avem asta în comun. Avem confirmarea că Nolan și Becky vin la petrecere?

Tânărul cuplu era la fel de îndrăgostit - ba chiar mai mult - după pierderea copilului. În secret, Karen spera că, dacă cei doi se hotărau să se căsătorească, după ce Becky termina școala, în primăvară, avea să-i poată convinge să organizeze nunta chiar în locul unde stăteau acum ea și Zach. Cei doi adolescenți meritau tot binele din lume, după toate dificultățile prin care trecuseră.

- Mama a spus că vin mâine. Becky a avut un examen sau ceva de genul ăsta.

- Bine.

- A, aproape am uitat, spuse Zach, în timp ce își luă brațele din jurul ei.

Karen îl privi întrebătoare.

Zach scoase o cutie din buzunar. Karen îl privi cu un zâmbet timid. Ultima oară când îi dăduse o cutiuță, în aceasta se afla cheia casei lângă care stăteau acum.

- Ce e?

- Deschide-o!

Ochii lui minunați o priviră în timp ce Karen deschise cutia.

Un diamant rotund de două carate era înconjurat de mai multe pietricele, într-o formă care se potrivea cu perioada istorică din care se inspiraseră pentru crearea casei.

- Zach, șopti ea.

El îngenunche, și Karen se pierdu. Începu să plângă.

- Te vreau pentru totdeauna, Karen. Vreau să-mi petrec fiecare amintire fericită și tristă cu tine alături. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea se lăsă în genunchi lângă el.

- Zach! Știi că vreau asta.

Zach o sărută, după care îi puse inelul pe deget.

- Te iubesc.

Karen întinse mâna și zâmbi.

- Nu ar trebui să fiu atât de fericită cu doar câteva zile înainte de divorțul meu.

- Ar trebui, când ai fost căsătorită cu persoana greșită.

- Nu simt că am fost căsătorită cu cineva.

Zach zâmbi, apoi o sărută din nou.

- Pe când să planificăm nunta?

- Ai emoții? întrebă ea, zâmbind când îi auzi entuziasmul din voce.

- N-ai habar. Așteptarea acestui divorț mi-a luat ani întregi din viață.

Karen se uită în ochii viitorului ei și se îndrăgosti din nou de el.

- Ei bine, divorțul o să fie finalizat vineri. De sâmbătă, o să fiu disponibilă.

Zach clipi.

- Sâmbăta asta? Vrei să te căsătorești sâmbăta asta?

Karen își mușcă buza de jos.

- De ce nu? Familia ta o să fie aici. Michael nu e plecat. Prietenii mei sunt toți în oraș. De ce nu?

- Putem să facem asta până sâmbătă?

Karen începu să râdă.

- Amintește-mi să-ți spun cât de repede s-au căsătorit toți prietenii mei. Deci, ce zici, Zach Gardner, o să te căsătorești cu mine sâmbătă?

Zach o ridică și o sărută.

- Abia aștept să fac dragoste cu doamna Karen Gardner.

- Abia aștept să fac dragoste ca doamna Karen Gardner.

- Deci o să-mi iei numele?

- Nu mă poți împiedica. Acum, haide, avem multe de făcut și mai puțin de patru zile ca să punem totul la punct.

Înainte ca ea să-l zorească să plece, Zach o opri.

- Stai.

O privi țință, apoi se uită prin ea.

- Ce este?

- Vreau doar să savurez momentul ăsta. Să mi-l amintesc pentru totdeauna.

Inima lui Karen se topi în vreme ce stăteau acolo, bucurându-se de moment și știind că îi așteptau multe altele asemenea.